SUNDAY TIMES VE
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ALICE FEENEY

"Şaşırtıcı ve etkileyici."
—CHRIS WHITAKER

"Gerçek bir şaheser."
—LISA JEWELL

beni oku

GÜZEL ÇİRKİN

YABANCI

TAŞ KÂĞIT MAKAS'IN ÇOKSATAN YAZARINDAN

"Alice Feeney, bir başyapıt kaleme almış."

—JANICE HALLETT

EVLİLİK VE İNTİKAM ÜZERİNE KARANLIK BİR HİKÂYE...

Yazar Grady Green, eşi Abby'nin arabasını uçurumun kenarında bulduğunda farları hâlâ yanıyordu, sürücü kapısı açıktı ve Abby'nin telefonu içerideydi. Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Abby'nin ortadan kaybolmasının üzerinden bir yıl geçmişti. Grady, eşine ne olduğunu öğrenmek için umutsuzca çabalamış ama tüm çabaları sonuçsuz kalmıştı. Hâlâ keder içinde eşinin yasını tutmaktan başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Ancak bir an önce yazarlığa geri dönmesi gerekiyordu.

Böylece Grady, küçük bir İskoç adasında inzivaya çekilip yeni kitabını yazmaya karar verdi.

Amacı şehirdeki tüm karmaşadan uzakta kalıp bu izole adada biraz huzur bulmaktı. Ancak adaya giden feribotta Abby'ye çok benzeyen bir kadını gördüğünde bu adanın düşündüğünden çok daha farklı bir yer olduğunu anlayacaktı. Grady, hayalle gerçek arasında sıkışıp kaldığı, karanlık sırlarla dolu bir dünyaya adım atmıştı. Ve artık her şey için çok geçti.

"Tahmin etmesi imkânsız. Her kelimesine bayıldım."

—CLAIRE DOUGLAS

Çeviren: Kemal Tokgöz

YABANCI

www.ithakiyayingrubu.com

9 786256 826618

/yabanciyayinlari

ALICE FEENEY

GÜZEL ÇİRKİN

Güzel Çirkin
Özgün Adı | *Beautiful Ugly*
Alice Feeney

Yabancı Yayınları | 546

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Görkem Kankavi
Düzelti | Derya Sevim
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Kasım 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-61-8

© Alice Feeney, 2024
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Kemal Tokgöz, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Curtis Brown aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul - Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com - info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

ALICE
FEENEY

GÜZEL ÇIRKIN

Çeviren
Kemal Tokgöz

YABANCI

Hayallerimdeki editör Christine'e.
"Aktarıma hazırız."

AMBERLY ADASI

△ BURADA DEĞİLSİNİZ

MUTLU EVLİLİK

Eğer ihtiyaç duyduğumuz tek şey sevgiyse, neden hep daha fazlasını isteriz?

Onu arıyorum. Tekrar. Nihayet açıyor.

Sormama gerek kalmadan, "Yoldayım, neredeyse geldim," diyor eşim. Araba kullandığını duyabiliyorum; demek *gerçekten* eve doğru yola çıkmış ama *neredeyse geldim* kısmı kulağa yalan gibi geliyor. Son zamanlarda gerçeği eğip bükerek daha makul hâle getirmek gibi bir alışkanlık edindi.

"Burada olacağını söylemiştin," diyorum, sesim yetişkin bir adamdan ziyade huysuz bir çocuk gibi çıkıyor. "Bu benim için önemli."

"Biliyorum, üzgünüm. Birazdan oradayım, söz veriyorum. Balık kroket ve patates kızartması aldım."

Hemen hemen tüm önemli olayları balık kroket ve patates kızartmasıyla kutlardık. İlk randevumuzda, nişanlandığımızda, kendime bir temsilci bulduğumda ve hayallerimizdeki evi satın aldığımızda menümüz buydu. Londra'ya sadece bir saat mesafede ama şehirden milyonlarca kilometre uzakta olan bu güney yakasındaki eski, sazlık sayfiye evine âşığım desem abartmış olmam sanırım. Son zamanlarda tek komşumuz koyunlar! Bu akşam da ilk *New York Times* çoksatanımı balık kroket ve patates kızartmasıyla kutlayacağımızı umuyorum, tabii beş yıldır sakladığım bir şişe şampanya eşliğinde. Amerika'daki editörüm haberler iyiyse arayacağını söylemişti ama saat neredeyse

21.00 (New York'ta 16.00) ve henüz kendisinden ses çıkmadı. Kimseden ses çıkmadı.

"Haber var mı?" diye soruyor Abby. Ön camın sileceklerini açtığını duyuyorum ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını gözümde canlandırıyorum.

"Henüz yok."

"Eh, kapatalım o zaman yoksa ulaşamazlar," diyor ve telefonu kapatıyor.

Beklediğim arama geldiğinde Abby'nin yanımda olması gerekiyordu ama eve geç kaldı. Yine. Yaptığı işi seviyor, kendisi araştırmacı gazeteci ve kötü insanlar hakkında iyi hikâyeler buluyor. Çoğunlukla erkekler hakkında. Eşimin tüm hayatı, vicdanı ve haksızlıkları ifşa etmeye yönelik doymak bilmez arzusuyla planlandı ama açıkçası günün birinde yanlış kişilerin canını sıkmasından endişeleniyorum. Yakın zamanda çalıştığı gazeteye ona yönelik isimsiz tehditler geldiği bile oldu. O kadar paranoyaklaştı ki gelen tüm aramalarını kaydetmeye başladı ama yine de istifa etmeye yanaşmıyor.

Eşim önemli hikâyeler anlatıyor ve dünyayı, dünyadan korumaya çalışıyor.

Bense benim için önemli hikâyeler anlatıyorum.

Kitaplarım her zaman, gerçek dünya fazla gürültülü olmaya başladığında kendimi içinde saklayabileceğim bir yer oldu.

Evlilik, milyonlarca güzel ve çirkin ânın birleşip ortak bir anılar dokusu hâline gelmesidir. Bunların hepsi biraz farklıca görülüp hatırlanır; tıpkı iki kişinin farklı köşelerden aynı tabloya bakması gibi. Gençken ne aşka ne de sevgiye inanırdım. Büyüdüğüm evde pek bir sevgi yoktu, ben de çocukluğumu kitaplara saklanarak ve bir gün kendi kitabımı yazmayı hayal ederek geçirdim. Annem ve babamın ilişkisi baz alındığında *mutlu evlilik* oksimoron bir ifadeydi, bu yüzden evlilik de inanmadığım bir başka şeydi. Ta ki Abby'yle tanışana dek. Abby, dünyaya bakışımı, aşka dair fikrimi değiştirdi ve hissedebileceğimden haberim dahi olmayan şeyler hissetmemi sağladı. Hiç kimseyi eşimi sevdiğim gibi sevemezdim.

İlişkimizin ilk zamanlarında birbirimize dokunmadan duramıyorduk. Gözlerimi kapatıp odaklanırsam, ona dokunmama izin verdiği ilk ânı hâlâ hatırlayabiliyorum. O kusursuz yüzü, teninin yumuşaklığı, parlak siyah saçının narin ve çiçeksi kokusu, dudaklarının lezzeti, içine girdiğimde soluğunun kesilmesi. Bütün gece uyanık kalır, bazen sadece sohbet eder, birbirimize hikâyelerimizi anlatırdık. Bizim kadar uzun süre evli kalınca heyecanı korumak zordur. Çaba gösteriyorum ama insanın yaşı ilerleyince kendisi için önemli olan şeyler değişiyor. En azından ben böyle düşünüyorum. Benim için böyle de oldu. Şu an sahip olduğumuz şey en çok istediğim şey.

Columbo odaya giriyor, beş dakika önce o mutfakta uyuyakalmadan yanında olsam da şimdi günlerdir beni görmemiş gibi kuyruğunu sallıyor. Yanıma oturup gözlerini elimdeki telefona dikiyor; sanki o da çalmasını bekliyor. Köpekleri insanlara tercih eden biriyim. *Köpekler* sadık. Eşim, Columbo'yu yavruyken bana sürpriz yapıp sahiplenmişti. Bana eşlik eden birinin olmasına ihtiyaç duyduğumu düşündüğünü söylemişti ve o zamandan beri de et ile tırnak gibiyiz. Abby tek başıma çok fazla vakit geçirmemden endişeleniyor ve görünüşe bakılırsa yalnızlığı tercih ettiğimi anlamıyor. Yazabilmek için sessizliğe ihtiyacım var ve yazamazsam da nefes alamıyormuş gibi hissediyorum. Ayrıca bana eşlik eden karakterlerim var, onları da gerçek insanlara tercih ederim. Karakterlerim yalan söylemiyor –en azından bana– ve Abby'den önce güvenebileceğim hiç kimse yoktu. İnsanlar yapacaklarını söyledikleri veya yapmaları gereken şeyleri çok nadiren yapıyorlar. Yalnız olmakla ilgili sevmediğim tek şey, kendimle geçirmek zorunda kaldığım sürenin miktarı.

Çoksatan yazar olmaya giden yolculuğum en hafif tabirle engebeliydi. Yapım aşaması on sene sürüp bir gecede elde edilen başarı hikâyesiyim ve uzun süre kendimi hayatımın içinde yardımcı karakter gibi hissettim. Belirsizlikle, boktan eleştirilerle, heves kırıcı satışlarla ve birden fazla yayıncı tarafından sözleşmelerimin feshedilmesiyle geçen yıllarım oldu. Pes etmenin eşi-

gündeydim ki eşimle tanıştım, o da beni hayallerimdeki temsilciyle tanıştırdı. Sonrasında da her şey değişti, hâliyle tüm bunları ona borçlu olduğum söylenebilir. Beni gerçekten mutlu eden tek şey kitap yazmak. Abby'nin işinin önemli olduğunu ve benim sadece para kazanmak için bir şeyler uydurduğumu biliyorum ama bu akşam onun yanımda olmasını gerçekten çok istedim. Son kitabım *New York Times* çoksatanı olursa, benimle yeniden gurur duyabilir. Bana eskiden baktığı gibi bakabilir.

Telefonum titriyor ve ekranda editörümün ismi beliriyor.

Açarken parmaklarım titriyor.

"Grady, benim," diyor Elizabeth. Duygusuz ses tonundan haberin iyi olup olmadığını anlayamıyorum. "Hepimiz buradayız, tüm yayın ekibi. Kitty de hatta."

"Selam, Grady!" Temsilcimin sesindeki neşe, belirsizliğe noktayı koyuyor ve ağlamaya başlayarak kendimi şaşırtıyorum. İri iri gözyaşları yanaklarımdan süzülürken büyük ve siyah bir Labrador dışında kimse beni görmediği için rahatlıyorum. Köpeğim endişelenmiş gibi başını kaldırıp bakıyor.

Editörüm artık heyecanını saklayamadan devam ediyor. "Şimdi, bildiğin gibi, herkes bu kitabı heyecanla bekliyordu ve hepimiz sürecin parçası olduğumuz için çok mutluyuz. Seni ve kitaplarını seviyoruz, o yüzden bu haberi vermek harika... Sen bir *New York Times* çoksatan yazarısın."

Hattın diğer ucunda tezahürat ve çığlıklar yükseliyor. Dizlerimin bağı çözülürken kendimi yere çökerken buluyor, sonunda bağdaş kurarak oturuyorum; tıpkı onca yıl önce yazar olma hayali kuran o çocuk gibi. Columbo kuyruğunu sallayıp yüzümü yalamaya başlıyor ve her ne kadar onun bu sınırsız sevgisi için minnettar olsam da eşimin burada olmasını istiyorum. Başarım hâlâ gözüme gerçekdışı görünüyor ve şu an kendimden uzaklaşmış gibi hissediyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi. Bu da belki de gerçek değildir diye endişelenmeme sebep oluyor.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldıyorum.

"Evet!" diye bağırıyor temsilcim.

"İnanamıyorum," diyorum sesimin titremesine engel olamayarak. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bu benim için o kadar önemli ki... Ben..."

Resmen konuşamıyorum. Minnet ve hayretle dolup taşıyorum.

"Orada mısın, Grady?" diye soruyor temsilcim.

"Evet. Ben sadece çok..." Doğru kelimeyi bulmam biraz zaman alıyor. "*Mutluyum*," diyorum sonunda, bu aşina olmadığım duygunun üzerime olup olmadığını düşünerek. Sanırım zamanla alışabilirim. "Teşekkür ederim. Hepinize. Şu an şaşkına dönmüş durumdayım ve gerçekten minnettarım."

Sanırım hayatımın en mutlu gününü yaşıyorum ve bunu *onunla* paylaşmak isterdim.

Ama yanımda sadece köpeğim var, o da çoktan tekrar uyudu.

Bu hayalimin gerçekleşmesini sağlayan herkese –inanılmaz temsilcim, muhteşem editörüm, harika yayıncım, fantastik satış ve pazarlama ekipleri– düzgünce teşekkür edebilmek için elimden geleni yapıyorum. Sonra da hayatım boyunca beklediğim arama sona eriyor ve aniden her şey sessizliğe gömülüyor. Çok büyük bir sessizliğe. Yine yalnızım. İyi şişelerden birini alıp kendime bir bardak viski koyuyorum, sonra da sessiz sessiz oturup haberi sindiriyorum. Bu özel ânın üzerine titremek ve elimden geldiğince uzun süre buna tutunmak istiyorum. Kendime geldiğimde eşimi arıyorum. Ona sürpriz yapmak istiyorum. Abby'nin telefonunun gösterge panelinin kenarına iliştirildiğini, her zamanki gibi yolculuğunu harita üzerinde gösterdiğini hayal edebiliyorum. Arar aramaz açıyor.

"Eee?" diye soruyor beklenti dolu bir sesle. Keşke yüzünü görebilseydim.

"Şu anda bir *New York Times* çoksatan yazarıyla konuşuyorsun."

Çığlık atıyor. "Aman Tanrım! Biliyordum. Seninle öyle gurur duyuyorum ki!" Sesindeki içten duyguyu hissedebiliyorum ve asla ağlamayan eşimin ağlayabileceğini düşünüyorum. "Seni se-

viyorum," diyor. Bunu birbirimize en son ne zaman söylediğimizi hatırlamıyorum. Eskiden her gün söylerdik. Kelimelerinin tınısını ve bana kendimi nasıl hissettirdiğini seviyorum. Bir zamanlar çok sevdiğiniz ve yıllardır dinlemediğiniz eski bir şarkıya radyoda denk gelmek gibi.

"Neredeyse geldim," diyor nostaljik düşünceler silsilemi sekteye uğratarak. "Şampanyayı çıkar ve..."

Frene asıldığını duyuyorum, sonra sessizlik oluyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "İyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

Sessizlik uzayıp gidiyor, ardından sesini tekrar duyuyorum. "Ben iyiyim ama... Yolda yatan bir kadın var."

"Ne? Çarptın mı?"

"Hayır! Tabii ki çarpmadım. Zaten oradaydı, bu yüzden durdum," diyor Abby.

"Şu an neredesin?"

"Falez yolundayım. İnip bir bakacağım..."

"Hayır!" diye bağırıyorum.

"Ne demek *hayır*? Kadını yolun ortasında öylece yatarken bırakamam, yaralanmış olabilir."

"O zaman polisi ara. Eve gelmek üzeresin zaten. Arabadan inme."

"Balıklar soğur diye endişeleniyorsan..."

"*Senin* için endişeleniyorum."

İç çekiyor ve emniyet kemerini açmasıyla çıkan belli belirsiz tıkırtıyı duyuyorum. "Bence çok fazla Stephen King kitabı okudun..."

Bence doğru şeyi yapmak, her zaman yapılacak doğru şey değildir.

"Lütfen arabadan *inme*," diyorum.

"Ya yolda yatan ben olsaydım? Birisinin durup yardım etmesini istemez miydin?"

"Bekle, telefonu kapatma!"

"Peki, madem öyle istiyorsun." Herhangi bir konuda eşimin fikrini değiştirmek hiçbir zaman mümkün olmadı. Onu bir şeyi

yapmamaya ne kadar teşvik ederseniz, yapmaya o kadar azmeder. Abby arabanın kapısını açıyor. "Seni seviyorum," diyor tekrar. Ben de aynısını söyleyerek karşılık vermeyi düşünene kadar geç kalıyorum. Telefonu gösterge panelinin kenarına takılı hâlde bıraktığı belli; çünkü duyabildiğim tek şey o uzaklaşırken çıkan ayak sesleri.

Bir dakika geçiyor, sonra bir dakika daha.

Sinyal sesini ve ön camdaki silecekleri hâlâ duyabiliyorum.

Beş dakika sonra arama hâlâ devam ediyor ama Abby'yi duyamıyorum.

Korkunç bir şey olacağını önceden bildiğiniz oldu mu hiç?

Veya sevdiğiniz birisinin tehlikede olduğuna dair yoğun, açıklanamaz bir korkuya kapıldığınız?

Telefonu kulağıma iyice bastırırken volta atmaya başlıyorum.

"Beni duyabiliyor musun?" diye soruyorum ama cevap vermiyor.

Sonra tekrar ayak sesleri duyuyorum.

Abby arabaya dönüyormuş gibi sesler geliyor ama hâlâ cevap vermiyor.

Duyabildiğim tek şey birisinin nefes alıp verme sesi.

Ama eşimin nefes seslerine hiç benzemiyor.

Az önce hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum. Şimdiyse korkudan felç olmuş durumdayım.

Bu hayatımın en kötü en iyi günü.

Abby'nin hangi yolda durduğunu biliyorum. Doğruca sahile çıkıyor ve bizim evden çok uzak değil. En yakın bina bir mil uzakta ve civarda yardım için arayabileceğim kimse yok. Yürümeye başlıyorum. Sonra koşuyorum. Telefonu bir elimle hâlâ kulağımda tutuyorum, nefes nefeseyim ama onun ismini söylüyorum. Cevap vermiyor.

Gece çok karanlık, çok soğuk, çok nemli. Sayfiyede sokak lambaları yok, sadece gölgeler var. Görebildiğim tek şey yer yer yıldızlarla kaplı kömür karası gökyüzü, yolun bir tarafındaki belli belirsiz seçilen tarlalar ve diğer tarafındaki mehtaplı deniz.

Duyabildiğim tek şey de falezlere çarpan dalgalar ve zar zor alıp verdiğim nefesimin hırıltısı. Abby'nin yol kenarına park ettiği arabasını görüyorum, yavaşlayıp manzarayı inceliyorum. Farları hâlâ açık, sinyal lambaları yanıp sönüyor ve şoför kapısı açık.

Ama Abby yok.

Yolda yatan birisinden de eser yok. Herhangi bir yaşam belirtisi mevcut değil.

Hızla dönüp karanlıkta gözlerimi kısarak boş yol şeritlerine ve yükselip alçalan tepelere bakıyorum. Bağırarak sesleniyorum Abby'ye ve sesimin gösterge panelinin kenarındaki telefondan yankılandığını duyuyorum. Telefon hâlâ açık. Ama o yok. Balık kroket ve patates kızartması da yolcu koltuğunda, Abby'nin çantasının yanında duruyor. Çantanın içine bakıyorum ama bir şey çalınmış gibi değil. Arabadaki aşina olmadığım tek şey beyaz bir hediye kutusu. Kapağını açıyorum ve parlak siyah saçlı, kırmızı bir ceket giymiş ürkütücü bir antika oyuncak bebekle karşılaşıyorum. Kocaman ve mavi cam gözleri sanki doğruca bana bakıyor. Ağzı dikilip kapatılmış.

Etrafa bir kez daha bakıyorum ama her şey hâlâ durgun, sessiz ve simsiyah.

"Neredesin?" diye bağırıyorum.

Fakat Abby cevap vermiyor.

Eşim ortadan kayboldu.

BİR YIL SONRA...

CANLI CENAZE

Bunu çok tuhaf buluyorum çünkü temsilcim ofisine girdiğimde şöyle diyor: "Korkunç görünüyorsun. Zor tanıdım seni, canlı cenazeye dönmüşsün." Çok tuhaf bir ifade bu. Cenazeler zaten canlılar için olmaz mı?

"Seni görmek de güzel," diye karşılık veriyorum.

"Amacım sana hakaret etmek değil. Gördüğümü söylüyorum."

Kitty Goldman sözlerini asla allayıp pullamaz. Bana sarılıyor, sonra tekrar masasının başına, daima en rahat göründüğü yere geçiyor. Son görüşmemizden bu yana birkaç kırışıklığın daha yüzünü süslemeye cüret ettiğini görüyorum ve yaşını saklamaya çalışmaması hoşuma gidiyor. Ne görüyorsanız onu alırsınız ama herkes onu benim gördüğüm gibi görmüyor. Çoğu kişi ona benim kadar yaklaşamıyor bile. Kitty'nin tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyorum –sormaya cesaret edemediğim pek çok sorudan biri bu– ama tahmin yürütmem gerekse, yetmişlerinin başlarında olduğunu söylerdim. Pembe bir tüvit döpiyes giymiş ve parfüm kokuyor. Chanel sanırım. Bir tasarımcının işi olduğunu düşündüğüm gözlüğünün üstünden bakıyor.

"Columbo'yu da getirdin demek?" diyor, gözlerini pahalı görünen halının üzerinde rahatına bakan siyah Labrador'a çevirerek.

"Evet. Kusura bakma. Umarım sakıncası yoktur. Onunla ilgilenecek kimsem yok ve gün içinde otelde tek başına da bırakamam."

İşte o tanıdık ifade geliyor: Başın sempatiyle bir yana eğilmesi. Fazlasıyla aşina olduğum o acıma ifadesi yüzüne yerleşiyor ve başka bir tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Eşim ortadan kaybolalı bir yıl oldu. Durumu bilen herkes artık bana böyle bakıyor ve buna katlanamıyorum. İnsanların, "Kaybın için çok üzüldüm," demelerinden bıktım. Üzüldüklerine eminim, tabii bir süreliğine; sonra tamamen unutup hayatlarına devam ediyorlar. Zaten neden etmesinler ki? Yaşama sebeplerini kaybetmediler. Ben kaybettim.

Cilalanmamış ve topukları epey yıpranmış ayakkabılarıma bakıyorum. Kitty son asistanını arıyor –ofisin hemen önünde oturan kızı– ve bize biraz çay, biraz da bisküvi getirmesini istiyor. Abby kaybolduğundan beri yemek yemeyi sık sık unutuyorum. Ayrıca yazamıyorum ve uyumakta zorlanıyorum. Kâbuslarım hep aynı oluyor, uyanınca da nefes alamıyormuş gibi hissediyorum. Sadece eşimi kaybetmekle kalmadım ki. Hayatta istediğim her şeye sahiptim ve hepsini kaybettim.

Abby'ye ne olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Zaten her şeyden çok da bu *bilmeme* durumu geceleri beni uyutmuyor.

Gayet güzel bir şekilde dekore edilmiş ofise göz gezdiriyor, Kitty'nin bakışından ve sormak üzere olduğunu bildiğim sorularından kaçınmak için her yere bakıyorum. İçerisi pek de ofis gibi *görünmüyor*. Gereğinden fazla şık; bir butik otelde rastlayabileceğiniz, pahalı zevkleri olan biri tarafından tasarlanmış küçük bir kütüphane gibi. Müşterilerinin kitaplarıyla –benimkiler de dahil– tıka basa dolu, ısmarlama ahşap kitaplıkların hepsini inceliyorum. Bir süreliğine Kitty'nin en büyük müşterisiydim. Son zamanlarda listesinde daha yeni, daha genç, daha iştahlı, çok daha iyi yazarlar var. Hâlâ *yazabilen* yazarlar.

Kitty'nin masasındaki Abby'nin çerçeveli fotoğrafını bulana kadar gözlerim oradan oraya geziniyor. Acaba hâlâ burada duruyor mu yoksa bir çekmeceye mi kaldırdı diye merak ediyor-

dum. Bazı insanlar kederlerini saklarlarsa acılarının azalacağını düşünür ama kendi tecrübeme göre bu sadece daha fazla can yakıyor. Keder sadece ama sadece sizindir, paylaşabileceğiniz bir şey değildir fakat en azından Abby'yi benim kadar sık düşünen birisi var. Kitty eşimin vaftiz annesi ve bazen bir temsilcimin olmasının tek sebebinin, Abby'nin ona beni temsil etmesi için yalvarması olduğunu düşünüyorum.

Kitty Goldman ülkedeki en büyük yazar temsilcilerinden biri. On yıl önce, ben hâlâ nispeten genç bir yazarken çalışmaya başladık. Kariyerim bir dizi çıkmaz sokak dışında hiçbir yere gitmiyordu ama o eserlerimde başka kimsenin görmediği bir şey gördü ve benimle şansını denedi. Sonuç olarak da İngiltere'de beş çoksatan ve birkaç ödül oldu. Kitty kitaplarımın çeviri haklarını kırk farklı ülkeye sattı, geçen sene de Amerika'da ilk *New York Times* çoksatanım yayımlandı. Şimdi tüm bunlar rüyaymış gibi geliyor. Çok uzun zamandır yazamadığımdan ve tüm eşyalarım depoda olduğundan, kapağında Grady Green ismi olan bir kitap daha görmek gerçekdışı bir düşünce. İsmimin yazdığı bir kitabım daha çıkar mı diye merak ediyorum. En yukarıya ulaşmanın bir sorunu da geriye gidecek tek bir yönün kalması: Aşağı.

"Nasılsın?" diye soruyor Kitty beni kendime acıma seansımdan çıkararak. Basit bir soru ama nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Abby'nin arabası terk edilmiş hâlde bulunduktan birkaç hafta sonra, o gün üzerindeki kırmızı paltonun bulunmasına rağmen, polisler onu aramayı bıraktı. Paltoyu, köpek gezdiren biri o kaybolduktan sonraki gün kıyı şeridinin yarım mil ilerisinde buldu. Sırılsıklam ve fena hâlde parçalanmıştı. Şimdi eşim bir seneyi aşkın süredir "kayıp" ama –yasalara göre– yedi yıl geçmeden ölü olarak kabul edilemiyor. Başkaları sevdikleri birisini kaybettiklerinde, cenaze veya bir tür tören olur. Ama benim için böyle bir şey söz konusu değil. Abby için de. Kaybolmak, ölmekle aynı değil. İnsanlar bana hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyorlar ama bunu nasıl yapabilirim ki? Herhangi bir kapanış

olmadan hüzünlü ve yapayalnız bir arafa sıkışıp kalmış durumdayım. Gerçeği öğrenmek için deliriyorum ama ne olabileceğinden de korkuyorum.

Finansal konularda hiçbir zaman iyi olmadım –bu meselelerle hep Abby ilgilenirdi– ve o ortadan kaybolduktan sonra ortak hesabımızı kontrol ettiğimde, yüklü miktarda bir paranın yerinde olmadığını gördüm. Daha önce bakmaya hiç zahmet etmediğim mali tablolara göre, kaybolmasından önceki aylarda birkaç kez büyük meblağlar çekmiş. Evimizi aldığımızda kendimizi epey zorlamıştık ve krediyi tek başıma ödeyemedim. Yeni bir kitap anlaşmam da olmayınca, emlak piyasasının berbat olduğu bir zamanda, değerinin epey altında bir fiyata satmak zorunda kaldım. Yani bankaya *hâlâ* borçluyum. Geçimimi sağlayabilmek için mobilyalarımızın çoğunu da sattım, sonra da birkaç aylığına Londra'da bir daire kiralayıp çaresiz olduğumu bilen ev sahibine abartılı bir ödeme yaptım. Mekân değişikliğinin yardımı dokunur diye düşündüm ama hiç öyle olmadı. Hatta geriye kalan az miktardaki paramı da kuruttu. Şimdi tek yıldızlı bir otelde yaşıyor, kitaplarımdan gelen telif ücretiyle hayatta kalmaya çalışıyorum. Yeni kitap yazamıyorum. O gece olanlara saplanıp kalmak dışında pek bir şey yapamıyorum. İşte o zamandan beri hayatım yokuş aşağı gidiyor.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, yüzüme zayıf bir gülümseme yerleştirmeye çalışıp ikimizi de gerçeklerden kurtarıyorum. Eskiden dünyaya sunduğum gülümseyen hâlim, tanımadığım veya hatırlamadığım biri şimdi. Rol yapmak eskisinden daha zor. "Sen nasılsın?" diye soruyorum.

Kitty, daha iyi birisi olmaya yönelik en iyi çabalarıma rağmen, gerçek beni görüyormuş gibi bir kaşını kaldırıyor. Birden fazla kere benim için ebeveyn rolünü oynadı, özellikle de malum geceden sonraki günlerde. Başka kimsem olmadığından ve onun vaftiz annesi olduğu için, Abby'nin kaybolması Kitty'yi de benim kadar yıktı. Temsilcilik tuhaf bir meslek ve çoğu kişinin zannettiğinden çok daha karmaşık. Bir kişinin birden fazla rol

oynamasını gerektiriyor: ön okumacı, editör, müdür, terapist, vekil ebeveyn, patron ve arkadaş.

Hâlâ güvenebildiğim tek kişi temsilcim.

"İyi görünmüyorsun," diyor.

Kendimi onun gözünden görmeye çalışıyorum; pek hoş bir manzara değil.

Kısmen savunmacı bir tavırla kısmen de çaresizlikten omuz silkiyorum. "Uyku sorunları yaşıyorum, şeyden beri..."

"Onu görebiliyorum. Gözlerinin altındaki morluklar ve yüzündeki boş ifade biraz ele veriyor. Kilo da vermişsin. Senin için endişeleniyorum, Grady."

Bu kadar yorgun olmasam ben de benim için endişelenirdim. Aylardır devam eden uykusuzluk beni kendi gölgeme çevirdi ve sisli puslu bir ağır çekim bulutunda yaşıyorum. Yorgun, kafası karışık ve kaybolmuş hâlde olmamanın nasıl bir his yarattığını hatırlamıyorum. Acilen saçımı kestirmem gerekiyor ve kıyafetlerimin hepsi bir hayır kurumu mağazasına aitmiş gibi duruyor. Tam bunu düşünürken de ceketimin düğmesi kopuyor ve hazin bir çınlamayla Kitty'nin masasına düşüveriyor. Sanki kıyafetlerim benim söyleyemediklerimi dile getirmeye çalışıyor: Ben bozuldum. Kırık dökük hâldeyim. Gözlerini düğmeye diken Kitty'nin yüzü de onun söylemediği şeyi söylüyor. Sonra asistanı cam kapıyı tıklatıyor ve tepsiyle çay getiriyor.

"Bugün seni davet ettim çünkü konuşmamız gerekiyor," diyor Kitty tekrar baş başa kaldığımızda.

Konuşmamız gerekiyor, herhangi bir sohbet için asla iyi bir başlangıç değildir.

Sanırım beni müşteri listesinden çıkaracak.

Onu suçlamıyorum. Beni düşündüğü zaman aklına kayıp vaftiz kızı geliyor olmalı ve bu kolay bir şey olamaz. Ayrıca ben para kazanamıyorsam o da kazanamıyor. Hiçbir şeyin yüzde on beşi hiçbir şeydir. Onun yerinde olsam ben de benimle tüm bağlarımı koparmak isterim: Yazamayan bir yazar dünyadaki en üzücü yaratıklardan biridir.

Gergin bir liseli gibi boğazımı temizliyorum. "Bir süredir satabileceğin bir şey yazmadığımın farkındayım ama..."

"Yayıncın avansını geri istiyor," diye sözümü kesiyor Kitty. "İki kitaplık bir anlaşmaydı ve ikinci romanı teslim etmediğimizden..."

"Geri ödeyemem ki. Elimde hiçbir şey kalmadı."

"Bunu tahmin ettiğim için onlara siktirip gitmelerini söyledim ama bir plan yapmamız gerektiğini düşünüyorum," diyor ve hâlâ benim tarafımda olduğunu duyduğuma seviniyorum. Hâlâ beni kolluyor. Hayatımda bunu yapan tek kişi.

"Şehirdeki en kötü otelde bir şeyler yazmak kolay değil. Çoğu gece penceremin önünden geçen sarhoşlar yüzünden uyuyamıyorum, gün içinde de duyabildiğim tek şey trafik ve inşaat sesleri. Duvarlar kâğıt gibi, sürekli araya bir şeyler giriyor veya gürültü oluyor," diyorum en az sesimden anlaşıldığı kadar zavallı bir hâlde. Kafelerde veya genel olarak etrafta insanların ya da dikkat dağıtıcı şeylerin olduğu yerlerde çalışmayı tercih eden yazarları hiçbir zaman anlamadım. Benim sessizliğe ihtiyacım var.

"Dairene ne oldu?"

Tekrar omuz silkiyorum. "Bir noktadan sonra kirayı ödeyemedim."

Alnı endişeyle kırışıyor. "Neden bana söylemedin? Sormaya korkuyorum ama yeni kitap nasıl *ilerliyor*?"

Sadece bir bölüm yazdım ve onu da en az yüz kere baştan yazdım.

"Bir şekilde... ilerliyor," diye yalan söylüyorum.

"Benimle paylaşabileceğin bir şey var mı?"

Sadece bin kelimem var. Sözleşmeme göre doksan dokuz bin tane daha gerekiyor.

Başımı onaylar anlamda sallıyorum. "Yakında olacak gibi."

"En azından bir tasarı, sinopsis?"

İlk bölümden sonra ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve sanırım onu da silip tekrar yazmam gerekiyor.

"Tabii," diyorum.

Kitty'nin cep telefonu çalıyor ve ekranına sanki onu incitmiş gibi bakıyor. "Pardon, buna bakmam lazım."

"Sorun yok."

Yüzünde saf bir memnuniyetsizlik ifadesi oluşuyor ve telefonu açıyor. "En iyi teklifin buysa, vaktimi hiç daha fazla boşa harcamayalım. Seninle hiç karşılaşmamış insanları gerçekten kıskanıyorum. Altı haneli bir teklif yoksa siktir git," diyor, sonra kapatıyor. Kitty insanlara siktir çekmeyi çok sever. Günün birinde bunu bana da söylemesinden hep korkmuşumdur. "Nerede kalmıştık?" diye soruyor, sesi yine sakin ve dost canlısı. Düz durmuyormuş gibi gözlüğünün kenarlarıyla hafifçe oynuyor. Düz duruyor. "Ah, evet. Ben son konuşmamızdan bu yana tek bir kelime bile yazmadığından şüphelenirken romanın *ilerliyormuş* gibi yapıyordun." Gülümsememeye çalışıyorum. Veya ağlamamaya. Beni bu kadar iyi tanıması hâlâ biraz rahatsız edici geliyor. "Sanırım bugün çaydan daha güçlü bir şeye ihtiyacımız var," diyor ve pahalı görünen bir viski şişesi çıkarıp iki bardak koyuyor. "Uzun süredir birlikte çalışıyoruz ve ben her zaman senin için, kitapların ve kariyerin için en iyisi olduğuna inandığım şeyi yapmaya çalıştım." İşte geliyor. Veda konuşması. Benden umudu kesti ve ben bizzat kendimden umudu kesmişken onu suçlayamam. Kitty acımasız olmasıyla ve başarılı olmayı bıraktıkları anda yazarların kıçına tekmeyi basmasıyla nam salmış bir temsilci; sanki başarısızlığın bulaşıcı olabileceğinden ve diğer müşterilerini etkileyebileceğinden korkuyor. Bununla birlikte, bana karşı hep çok nazik oldu. Şimdiye kadar. Masasının çekmecesine uzanıyor ve sözleşmemi gözlerimin önünde yırtıp yırtmayacağını merak ediyorum.

"Son birkaç haftadır, hatta birkaç aydır bunu çok düşündüm..."

"Yeni bir kitap yazabileceğimi biliyorum." Bunu pat diye söylüyorum ve kulağa neredeyse doğruymuş gibi geliyor.

"Ben de öyle," diyor. "Ve sana yardım etmek istiyorum." Masaya bir Polaroid fotoğraf koyuyor. Karede uzun ağaçlarla çevrili, eski bir ahşap kulübe var. "Birkaç sene önce ölen bir müşterim vasiyetinde bunu bana bıraktı," diyor manikürlü tırnağıyla fotoğra-

fa hafifçe vurarak. Pembe ojesi tüvit takımıyla uyumlu. "Kendisinin İskoçya, Highlands'te kitap yazmak için kullandığı inziva evi."

Doğru karşılığı verememekten korkuyorum. "Ne mutlu sana?"

"Oraya gitme fırsatım olmadı. İskoçya çok uzak ve beş yıldır tatil yapmıyorum ama kulübenin çok güzel manzaraları varmış. Charlie orayı çok verimli buluyordu." Kaşlarımı çatıyorum. "Charles *Whittaker*," diyor sanki onu bütün dünya tanırken kim olduğunu bilmemem mümkünmüş gibi. Charles Whittaker eskiden sektördeki en büyük yazarlardandı ama yıllardır yeni kitap çıkarmamıştı. Ona ne olduğunu merak ediyordum. "Charlie onuncu romanının en iyi çalışması olacağını söylerdi ama yazamadan öldü. Çok da ketumdu; bana kitabın adını bile söylemedi. Kariyerinin zirvesindeyken o kulübede birden fazla çoksatan eserini kaleme aldı ama şimdi orası öylece, bomboş duruyor. Aslında bana bir iyilik yapmış olursun."

Ona bakakalıyorum. "*İskoçya'ya* mı gitmemi istiyorsun?"

"O bok çukuru otelde kalmayı tercih edersen hayır tabii. Bir de muhtemelen bu küçük sığınağın anakarada olmadığını söylemem gerekir. Amberly Adası'nda."

"Hiç duymadım."

"İşte bu da Charles'ın orayı çok sevmesinin bir sürü sebebinden biriydi; çok gidilen bir yer değil. *Hiç* gürültü yok. Araya giren, dikkat dağıtan hiçbir şey yok. O da tıpkı senin gibi yazabilmek için dünyanın sessiz olmasına ihtiyaç duyardı. Hayat çok gürültülü olduğunda tek bir kelime yazamazdı."

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Evet de. Bu kulübe sen tekrar düze çıkana kadar bedava kalacak yer demek işte."

"Biraz düşünmem gerekebilir..."

"Tabii ki. Belki de iyi bir fikir değildir." Yine tasarımcı gözlüğüyle oynuyor, çerçevenin üzerinden bana bakıyor ve onu güçendirmiş olabileceğimden korkuyorum. "Çok sessiz ve huzurlu bir yermiş ama dediklerine göre biraz izole. Taşra yaşamı da herkese göre değil. Adada çok *insan* yok..."

"Kulağa harika geliyor. Yazabilmek için sessizliğe ihtiyacım olduğunu biliyorsun işte ve olanlardan sonra şey yapamadım..."

"Emin değilim. Belki de böyle bir şey önermemem gerekirdi." Fotoğrafı geri koyduğu çekmeceyi sertçe kapatıyor ve dudaklarının arasına bir sigara yerleştiriyor. "Rahatsız olmazsın, değil mi?" diye soruyor ve ben cevap veremeden yakıyor. Rahatsız olmama ve ofislerde sigara içmenin birkaç yıldır yasadışı olduğunu bilmeme rağmen başımı iki yana sallıyorum. "Müdahale etmek veya işleri daha da kötüleştirmek istemem," diyor Kitty bir duman bulutu üfleyerek. "Bir de öğrenirlerse diğer yazarlarım kıskanabilir diye düşünüyorum. Burayı kimseye teklif etmedim ve bazı yazarların ne kadar kıskanç olduğunu bilirsin. Aynı zamanda paranoyak. *Deli*."

"Kimseye söylemem. Bence harika olur."

"Güzel. Anlaştık o zaman." Sigarasının ucundaki külü masasındaki küçük, gümüş *YILIN TEMSİLCİSİ* kupasının içine silkiyor. "Üç ay kal orada. Köpeği de götür; çok sevecektir. Dinlen, yürüyüş yap, bir şeyler oku, *uyu*... Kim bilir, belki yeniden yazmaya başlarsın. Yayıncılara şimdilik geri çekilmelerini söylerim. Başka bir sürü yayıncı da var zaten; bana yeni bir kitap yazarsan, ben de sana birini bulurum. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"O olmadan yazabilir miyim bilmiyorum."

Kitty bana öylece bakıyor, sonra gözlerini masasındaki Abby'nin fotoğrafına çeviriyor.

O sempati dolu baş eğme geri geliyor ve sesi yumuşuyor.

"Çok uzun süredir yas tutuyorsun, Grady. Bunu söylemek her ne kadar kalbimi kırsa da Abby'nin geri geleceğini sanmıyorum. O gitti ve senin hayatına devam etmeye çalışman gerekiyor. Benim de öyle." Söyledikleri ikimizin de canını acıtıyor. Kırpıştırıp bastırmadan önce gözlerinde biriken yaşları görüyorum.

Yeni bir kitap yazmak istemiyorum. Olanlardan sonra bunu yapabilir miyim bilmiyorum işte. Yas sabırlı bir hırsız ve onu hiç bilmeyen insanların fark ettiğinden çok daha fazlasını çalıyor. Bir keresinde eşim sadece yazdığımda gerçekten mutlu olduğu-

mu söylemişti ve bunun doğru olabileceğini düşünmeye başlıyorum çünkü daha önce kendimi hiç şimdiki kadar paramparça hissetmemiştim. Yazar olmak dünyadaki en iyi işti, ta ki öyle olmayana kadar. Belki de tekrar yazabilmem için gereken budur.

Doğru sözcükleri bulamadığımdan en basitlerini söylüyorum.

"Teşekkür ederim."

Kitty başını salladıktan sonra çekmecesini tekrar açıyor, bu sefer bir çek defteri çıkarıyor. Bunların hâlâ kullanıldığını bilmiyordum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Sence? Gidip kendine düğmeleri dökülmeyen yeni bir ceket al diye sana çek yazıyorum; Highlands yılın bu zamanında epey soğuk olabiliyor. Ayrıca hem kendinin hem de Columbo'nun karnını doyuracak kadar paran olduğunu bilmek istiyorum." Çeki imzalayıp masanın üstünde önüme ittiriyor. Kendi parasından epey cömert bir meblağ. "Bir sonraki kitabını sattığımızda geri ödeyebilirsin. Amberley'yle ilgili detayları ve kulübe için yol tarifini sana e-posta olarak gönderirim. Şimdi ofisimden çık bakalım," diyor göz kırparak.

Kırk yaşında bir adamım ama gözlerim doluyor. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Başarı genellikle bir başarısızlıklar dizisinin sonucudur. Bunu unutmamaya çalış. Başarıdan hiçbir şey öğrenmezsin ama başarısızlık sana birisi hakkındaki her şeyi öğretebilir. Özellikle de kendin hakkında. Ben sana inanıyorum."

Ondan böyle bir şey duymak beni çok mutlu ediyor.

Aynı zamanda da beni üzüyor çünkü bana inanmaması gerekir.

TEK SEÇENEK

Anladıysanız gerisi kolay ama her şeyi kaybetmenin herhangi bir faydası var mı? Bunu çok düşünüyorum. Elinizde çok fazla vakit olduğunda düşünceleriniz şekil değiştirebiliyor. Endişelenmeniz gerektiğini *düşündüğünüz* şeyleri fazla düşünmek, düşünmeniz gerekenleri ise yeterince düşünmemek. Her şeyi kaybetmenin tek iyi tarafı, geriye kaybedecek hiçbir şeyin kalmamasıdır. Dünyanın en kötü otelinden çıkış yapıyor, sonra da arabaya kıyafet, malzeme ve kitaplarla dolu iki bavulu yerleştiriyorum. Dizüstü bilgisayarımı ve ücra bir İskoç adasında geçireceğim üç ay içinde ihtiyaç duyabileceğim diğer her şeyi çantaya atıyorum. Ardından Columbo'yu alıyorum ve hayatımın yeni bir bölümüne doğru yola koyuluyoruz. Bunun önceki bölümden daha güzel olmasını umuyorum.

Londra'dan İskoçya'ya araba yolculuğu on saat sürüyor. İhtiyaç molaları haricinde yolun büyük bir kısmını hızla katediyorum. Mini Cooper'ım eski ve hurdası çıkmış hâlde; daha iyi günler görmüşlüğü var ama hâlâ iş görüyor. Çoğu zaman. Benim gibi. Tam Glasgow'u geçerken ön camımın ilerisindeki manzara muhteşem bir şeye dönüşüyor: yeşilin her tonunda ağaçlar, pırıl pırıl devasa göller ve dört bir yana uzanan, karla kaplı dağlar. Yorgun düşmüş gözlerim ardına kadar açılıyor. Görüş alanımdaki her şey sanki başka bir ölçekte. Sonsuz miktarda bozulmamış alan var ve dünya daha büyük görünüyor... ya da ben kendimi daha küçük hissediyorum.

Birkaç saat sonra, Glencoe ile Fort William'ı geride bırakmış ve muhteşem manzaralardan büyülenmiş hâlde yoluma devam ediyorken yıllardır dünyayı doğru düzgün görmediğimi fark ediyorum. Kendimi gerçeklikten uzak bir yere kilitlemiştim ve yazmakla meşguldüm –hâlâ yazabildiğim zamanlarda– ama gerçekten *yaşamıyordum*. Sadece kendi kafamın içinde var oluyordum öylece. Sonra da kaybettiğim her şeyin ve herkesin yasını tutma faslı başladı. Sadece eşimin değil. Son on yılda, kurgusal karakterleri takıntı hâline getirirken, gerçek insanlarla ilişkilerimin kayıp gitmesine izin vermiştim. İşim, her şeyim olmuştu. Davetleri, çoğu aramayı, mesajları ve e-postaları görmezden geldim çünkü yazarak gerçek dünyadan uzaklaşmakla fazla meşguldüm hep. Ayrıca Abby varken başka kimseye ihtiyacım yoktu.

Bu farkındalık biraz enerjimi düşürüyor, yeni bir pişmanlıklar listesi kafamın içinde kendi kendini yazmaya başlıyor. Bu yas ânında, hâlâ penceremin ötesindeki sınırsız güzelliğe hayret ederek direksiyon sallamaya devam ediyorum. İstesem de durmuyorum. Vakit yok. Amberly Adası'na giden feribot sadece haftada iki kez kalkıyor ve bir sonraki seferi kaçıracağım diye endişeleniyorum. İnternette okuduklarıma göre biletler önceden ayırtılamıyor, sadece feribottan alınabiliyor. Bulduğum birkaç fotoğrafına bakılırsa ada, yolculuğum esnasında gördüğüm her şeyden çok daha etkileyici görünüyor; hâliyle umarım bu epik yolculuk buna değer.

Nihayet gecenin ilerleyen saatlerinde durağımıza ulaşıyoruz; mehtaplı deniz, alışılmadık bir koyda kömür karası gökyüzünü yansıtıyor. Navigasyon sistemi bizi "feribot terminali"ne başarıyla ulaştırdığını düşünüyor gibi ama burası daha ziyade köhne, ahşap bir iskelenin önündeki otobüs durağına benziyor. Etrafta ne herhangi bir şey ne de bir insan var. Arabadan iniyorum ve soğuk hava yüzüme tokat gibi çarpıyor. Yorulmuş kemiklerimi esnetip uzun saatler boyunca aynı pozisyonda oturmaktan kaynaklanan krampı geçirmeye çalışıyorum. Sonra o da aynısını yapsın diye köpeğimi dışarı çıkarıyorum. Doğru yerde

olduğumu onaylamak için bulabildiğim tek şey, altında sefer saatlerinin karalandığı, el yazısıyla *AMBERLY FERİBOTU* yazılmış bir tabela. Saatler internette bulduklarımdan tamamen farklı ve bir sonraki sefer yarın sabah. Telefonuma bakıyorum ve hiç sinyal olmadığını görüyorum. Ortada insan, ev veya herhangi bir bina bile yok; sadece uçsuz bucaksız kıyı şeridi. Otomat bile yok. Columbo etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Üzgünüm, oğlum. Görünüşe bakılırsa arabada uyuyacağız."

Ertesi sabah martı sesleriyle uyanıyoruz. Doğru düzgün uyuyamadım ve yorgunluktan sarhoş gibiyim ama gözlerimi açtığımda olabilecek en muhteşem gün doğumuyla karşılaşıyorum. Gökyüzü ezilmiş kızılcık rengine bürünmüş, kartpostallardaki beyaz kumsalların üzerine hırçın fırça darbeleriyle resmedilmiş bir tablo gibi görünüyor. Dün gece buraya geldiğimizde o kadar karanlıktı ki baş döndürücü manzaraları fark edememiştim ama şimdi yolun bir tarafında mor fundalar, diğer tarafında uçsuz bucaksız görünen el değmemiş sahille bezeli sarp taşrayı görebiliyorum. Uzaklarda küçük bir adanın hatlarını seçebiliyorum; ufukta güzelce oturuyor – Amberly'yi ilk görüşüm.

Bize iki araba ve yan tarafında tuhaf bir Highland ineği logosu olan siyah bir kamyonet katılıyor, iskelenin yanına park ediyorlar. Kalkış vaktinin geldiğini söyleyen el yazısı tarifeye rağmen feribottan hâlâ bir iz yok ve dönüş seferlerine dair bir detay olmadığını fark ediyorum; belirtilen tüm saatler sadece gidiş için. Feribotu kaçırma tehlikesi olmadığından, Columbo'yu sahilde kısa bir yürüyüşe çıkarıyorum. Rüzgâr beni hafifçe ileri ittirip saçımı karıştırıyor, okyanus kokusu tüm duyularıma doluyor ve dilimde deniz tuzu tadı geziniyor.

Güneş güne benden daha hızlı başlıyor. Altın sarısı yansıması su yüzeyinde dans ediyor; anakaradan Amberly'ye uzanan parıltılı bir patika gibi. Bulutsuz mavi gökyüzü, durgun turkuaz su ve bembeyaz kumlarıyla burası İskoçya Highlands'ından ziyade Karayiplere benziyor. Sadece soğuk gerçek konumumuzu ele

veriyor; yüzümü ısırıyor ve kıyafetlerimin altına sinsice sızıyor. Londra'ya kıyasla hava çok serin, taze ve temiz. Açgözlülükle içime çekip ciğerlerimi dolduruyor, kendimi uyanık, hayatta ve ikinci şans olabilecek şey için biraz da heyecanlı hissediyorum.

Denizin sakinleştirici sesi âdeta hipnotize ediyor ve bana eskiden yaşadığımız yeri hatırlatıyor. "Sonsuza dek olmayan" eski evimizi. Sonra o geceyi, falez yolunun altındaki kayalara vuran dalgaların ve yağmurun gürültüsünü, onun sesini duyduğum son anı düşünüyorum. Eşim bir şekilde düşüncelerime sızmayı başarıyor. Şu anda bile.

Tanışmamıza dair anılar zihnimde çok sevdiğim filmden bir sahne gibi oynamaya başlıyor ve zaman içinde bunları olduklarından daha anlamlı hâle gelecek şekilde düzenleyip düzenlemediğimi merak ediyorum. Abby ortadan kaybolduğunda bazı kişilerin aslında amacının beni terk etmek olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama beni terk edecek bile olsa, asla bu kadar dramatik bir şey tezgâhlamayacağını biliyorum. Abby böyle biri değil.

Duygularımı kafamın içindeki bir kutuya kapatmaya çalışıyorum. Her zaman yaptığım gibi.

Genel olarak oradan çıkmanın yolunu bulmaya meyilliler.

Ben yürürken Columbo ileri geri koşturup kum bulutları kaldırıyor, aylak aylak gezinen martıları kovalıyor. Pürüzsüz, koyu bir taş alıp suyun yüzeyinde sektiriyorum. Üç kere zıplayıp kayboluyor ve köpeğim sığ sulara koşuyor. Asla bulamayacağı bir şeyin peşine düşüyor ama bu hepimizin yaptığı bir hata. Arkama dönüp bakıyorum ve ileride, park ettiğimiz yerde, arkasına at karavanı bağlı eski bir Volvo'nun diğer arabaların yanına çektiğini fark ediyorum. Bir kapak açılıyor ve o at karavanının küçük bir yemek kamyonuna dönüştürüldüğünü görüyorum. Kısa süre içinde yemek kokusu okyanus kokusuna karışıyor ve karnım guruldiyor. Son zamanlarda pek iştahım yoktu ama bir anda kurt gibi acıkıyorum.

"Gel, Columbo. Kahvaltı hazır."

Kahve, pastırmalı sandviç ve Columbo için de sosis alıp arabaya dönüyor, denizi seyrediyorum. Önceki kadar durgun değil,

masmavi gökyüzü de şimdi bozulmaya yüz tutmuş. Feribotun yarım saat önce kalkması gerekiyordu ama ufukta görebildiğim tek şey eski bir balıkçı teknesine benziyor. Bu deniz aracı iskeleye yaklaşırken diğer şoförler motorlarını çalıştırıyor ve gelen şeyin yan tarafındaki ismi görünce biraz midem bulanıyor: *AMBERLY FERİBOTU*. Diğer feribotlara kıyasla bu *ufacık*. Çocukken sahip olduğum Fisher Price marka oyuncak feribot geliyor aklıma; plastik arabalar için sadece iki bölmesi vardı. Açıkçası bu sadece birazcık daha büyük ama eski ve pas tutmuş, ayrıca denize açılmaya o kadar elverişsiz görünüyor ki suyun üstünde kalabildiğine şaşırıyorum.

Belli ki bunu daha önce de yapmış olan diğer şoförler, araçlarını harekete geçirip eski, ahşap iskelenin önünde düzgün bir sıra oluşturuyorlar. Karşımdaki görüntü aklıma *Jaws* filminden bir sahne getiriyor. Ben daha emniyet kemerimi takıp motoru çalıştıramadan diğerleri teker teker feribota geçiyor. İleride, feribota girmeden önce arabaları kontrol eden birisini görüyorum; kaçak yolcu arıyormuş gibi, geçmelerine izin vermeden önce eğilip her aracın içine bakıyor. Onu ilk başta, büyük oranda boyu ve giyiminden dolayı erkek sanıyorum; rengi solmuş, bol bir mavi kot ile cankurtaran salı zannedilebilecek, kocaman, sarı bir mont giymiş. Ama arabama yaklaşırken çok uzun boylu bir kadın olduğunu anlıyorum. Benden en az yirmi yaş büyük ve parlak siyah saçlarını kısa bir atkuyruğu yaparak yüzünden uzaklaştırmış. Eğilince penceremin camını indiriyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor yoğun bir İskoç aksanıyla.

"Umarım. Amberly'ye ulaşmaya çalışıyorum."

Uzun bir süre, ne dediğimi anlamamış veya tehlikeli derecede aptal olduğumu düşünüyormuş gibi, bana gözlerini dikerek bakıyor. "Üzgünüm, yardımcı olamayacağım. Sezon dışındayız."

Ben de ona gözümü dikerek bakıyorum. "O da ne demek?"

"Amberly Adası Vakfı adanın sahibi demek. Ada koruma altındaki binlerce ağaca ve sadece yirmi beş kişilik bir topluluğa ev

sahipliği yapıyor. *Ziyaretçilerin* yalnızca mayıs ayından temmuza kadar gelmesine izin veriliyor. Sizi alsam bile, ki alamam, günlerce dönme şansınız olmaz ve kalacak bir yeriniz de olmaz..."

"Ama var," diyorum ısrarcı bir tonla. "Üç ay kalmak için davet edildim."

Makyajsız gözleri şüpheyle kısılıyor. "Kim tarafından?"

"Kitty Goldman. Orada bir kulübesi var."

Başını iki yana sallıyor. "Adını hiç duymadım ve bütün hayatım boyunca Amberly'de yaşadım."

"Kendisine Charles Whittaker tarafından miras kaldı."

Son derece uzun boylu kadın uzaklardaki adaya şöyle bir baktıktan sonra dönüp beni inceliyor, yüz ifadesinden bir şey anlamak zor. Sonra gülümsüyor.

"Charlie'nin kitap yazmak için kullandığı o eski, şirin kulübe mi? Ne güzel. O zaman eşyanızı toplayıp feribota binseniz iyi olur. Arabanız burada en azından kısa süreliğine sağ salim park hâlinde olur."

"Arabamla feribota binemez miyim? Yer var gibi görünüyor."

"*Ziyaretçilerin* adaya araç getirmesine izin verilmiyor."

"Ne? Ama her şeyim arabada..."

Kadının yıpranmış yüzünde bezgin bir somurtma oluşuyor. Kendimi onun yerine koyup tekrar denemeye karar veriyorum. Bu kadının bana yardım etmesine ihtiyacım var.

"Kusura bakmayın. Uzun bir yolculuk geçirdim de..."

"Hangimiz geçirmedik ki?" diye sözümü kesiyor, onu zaten fazlasıyla meşgul etmişim gibi. "Taşıyabileceğiniz kadar şey alabilir *ya da* anakarada kalabilirsiniz. Kurallar var ve korkarım tek seçenek bu." *Tek seçenek*. Ne kadar da saçma bir ifade. *Tek* demek bir tane demektir ki *bir seçenek* de ortada seçenek falan olmadığı anlamına gelir. "Karar sizin. Şu yemek kamyonundan sosisli sandviç alacağım, o zamana kadar vaktiniz var," diyor, sonra da yürüyüp uzaklaşıyor.

Hızlı karar verme konusunda hiçbir zaman pek başarılı olamamışımdır ama bu seferki oldukça basit görünüyor.

Columbo'nun maması ve eşyalarıyla dolu çantayı, kendi eşyalarımla dolu bir bavulu alıp bilgisayarım ile not defterlerimin olduğu omuz çantasını da yükleniyorum. Paketlediğim yiyecekler dahil başka hiçbir şey alamam ama sütlü çikolatalı tam buğday unlu bisküvileri kapıp ceketimin cebine atıyorum. Şimdilik bu kadarı yeterli. Arabayı kilitleyip hızlı adımlarla feribota yöneliyorum, kadın kahvaltısıyla dönerken Columbo da yanımda koşturuyor. Kadının sosisli sandviçinden büyük bir ısırık almasıyla ketçap fışkırıp çenesine bulaşıyor. Küfredip beyaz bir kâğıt mendille siliyor ve geriye kalan iz kan lekesine benziyor.

"Karar verdiniz mi?" diye sorduğunda başımla onaylıyorum. "O zaman hoş geldiniz," diyor gülümseyerek, sonra bir ısırık daha alıyor.

Martılar ötüşüp çığlık atıyor, kirli beyaz kanatlarını protesto edercesine çırpıyor ve iskeleden uzaklaşan feribotun üzerinde daireler çiziyor. Kanat açıklıkları epey geniş, güverteye gölgeler düşürüyorlar ve başımı kaldırıp bakınca gagalarının ucunun kırmızı olduğunu görüyorum; kana batırılmış gibi. Alçalıp dalışa geçmeleriyle eğilerek yollarından kaçmak zorunda kalıyorum. Çıkardıkları çirkin gürültü ise âdeta bir uyarı gibi:

Geri dön. Geri dön. Geri dön.

Yorgunluğun ve hayal gücümün bana oyun oynadığına eminim ama kuşların bizi çok uzun süre takip etmedikleri dikkatimi çekiyor. Feribot ilerleyip yavaş yavaş koydan uzaklaşırken anakaraya dönüyorlar.

Güneş şimdi tamamen doğmuş durumda ve her şey baş döndürücü bir mavi tonuna bürünüyor. Denizin nerede bitip göğün nerede başladığını anlamak zor. Hebrid Denizi dalgalı ve diğer yolcular araçlarında kalıyor ama bizim için böyle bir seçenek söz konusu değil. Columbo'yla feribotun ön tarafına ilerliyoruz ve açıktaki güvertede bulduğum metal bir banka eşyalarımı koyup oturuyorum. Hava soğuk ve arada bir denizin püskürttüğü sularla hafifçe ıslanıyoruz ama Amberly Adası manzarası kesinlikle büyüleyici. Beyaz kumlar ve turkuaz denizin oluştur-

duğu hale, ufacık adayı sarmalayıp bir serap gibi görünmesine, tüm bunların da rüya gibi hissettirmesine yol açıyor. Feribotun oluşturduğu dalgalarda zıplayan bir yunus sürüsü sanki yolculuğumuzda bize eşlik ediyor ve yüzümde aşina olmadığım bir gülümseme beliriyor.

Maceramız biraz çetrefilli başlamış olabilir ama bu çok güzel ve uzun zamandır ilk kez umut gibi bir şey hissediyorum. Belki de Kitty haklıdır ve bu *gerçekten* de çaresizce ihtiyaç duyduğum yeni bir başlangıç, hayatımı ve kariyerimi tekrar rayına oturtmak için ikinci bir şanstır. Temsilcim neredeyse her zaman haklıdır. Güverteye bakınıp başka birisinin de yunusları fark edip etmediğini merak ediyorum ve işte o an onu görüyorum. Bir yıl önce, kaybolduğu gece giydiği parlak kırmızı paltoyu giyiyor ve feribotun arka tarafında duruyor, doğruca bana bakıyor. Ürperiyorum; sebebi sadece soğuk değil ve bir anlığına zaman duruyor sanki. Columbo havlayarak büyüyü bozuyor. Neye havladığını görmek için gözlerimi aşağı çeviriyorum ve onun da benimle aynı noktaya, *ona* baktığını anlıyorum. Ama oraya tekrar döndüğümde o yok. Tüm bunlar öyle hızlı oldu ki hayal gördüğümü düşündüm ama gördüğüm o kadın, kayıp eşimin aynısıydı.

KORKUNÇ DERECEDE İYİ

Şunu söylemeliyim ki eskiden insanları okuma konusunda oldukça başarılıydım ama son zamanlarda muhakeme yeteneğime güvenmiyorum. Kendi gözlerime bile güvenmiyorum. İnsomnia* bazen gerçekliğimin eğilip bükülmesine ve bulanıklaşmasına sebep oluyor fakat o kadın Abby'ye gerçekten *benziyordu*. Çantalarımı ve Columbo'nun tasmasını kapıp feribotun diğer ucuna koşturuyor, arabaların arasından ilerliyorum. Hafif sarsıntı dengemi kaybedip tökezlememe sebep olunca pis bir korkuluğa tutunuyorum. Başımı kaldırıp baktığımda gördüğüm o kişi hâlâ yok. Tabii öncesinde de gerçekten orada mıydı belli değil. Sevdiğiniz birisini kaybettiğiniz zaman onu her yerde görmeye başlıyorsunuz.

O kadar *gerçek* görünüyordu ki... Dönüp tekrar arabaların arasında koşturuyor, pencerelerinden içeri bakıyorum. Gördüğüm her yüzü inceliyorum ama hiçbirisi o değil. Siyah kamyonetin camları filmli olduğundan içini görmek zor, bu yüzden de kendimi aptal gibi hissedip geri çekiliyorum. Yorgunluktan, kafa karışıklığından ve yastan sanrı görüyorum herhalde. Belki de zaten fazlasıyla yorgunken İskoçya'ya o kadar yol yapmak ve geceyi arabada uyuyarak geçirmek iyi bir fikir değildi. Tamamen bitkin *hissetmemenin* nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum. Bir de

* Uykuya dalamama, sık sık uyanma veya sabah çok erken uyanma ile karakterize edilen, kronik yorgunluk ve zihinsel tükenmişliğe yol açan bir uyku bozukluğudur. *-en.*

kırık dökük. Ve yalnız. Kendimi o görüntüyü kafamda kurduğuma ikna ediyorum. *Onu* hayal ettiğime. Gerçekten orada olan yerine istediğimiz şeyi görmek insanlığın illeti.

Zihnim eskiden birlikte bindiğimiz bir gemiyle ilgili anıya kayıp gidiyor. Şimdi üzerinde bulunduğumdan çok daha güzeldi. Neredeyse on yıl geçmiş olmalı ama hâlâ o günü gayet net hatırlıyorum. Sürpriz yıldönümü hediyesi olarak Dalmaçya Kıyısı'nda üç gecelik bir gemi yolculuğu ayarlamıştım. Gemiye Hırvatistan'dan binmiştik ve çift yataklı bir kamarayla sonuçlanan rezervasyon karışıklığına rağmen romantik bir kaçamak olacağını umuyordum. Abby tuhaf davranmaya başlamıştı ve beni içki almak için bara gönderdi. Aşırı pahalı birkaç kokteylle ufacık kamaramıza döndüğümde içeriden gelen müziği, Nina Simone'un o aşina olduğum sesini duyabiliyordum. Kapıyı açtım ve Abby'nin "Feeling Good" şarkısı eşliğinde dans ettiğini gördüm. Aynı anda hem komik hem de seksi olan bir tür yavaş danstı. Orada olduğumu bilmiyormuş gibi arkası bana dönüktü ve dudaklarını oynatarak şarkıya eşlik ederken müzikle eşzamanlı olacak şekilde kalçalarını yavaşça sağa sola sallıyordu. Üzerinde sadece kısacık beyaz şortu ve sutyeni, yüzünde de bir gülümseme vardı; beyaz dantelin bronzlaşmış teninde ne kadar parlak göründüğünü hâlâ hatırlıyorum. Gözlerimi kapattığımda yüzünü görebiliyorum ve en net hatırladığım yeri de gözleri. Gördüğüm en mavi gözlerdi. Okyanusa bakıp da içinde boğulmak istemek gibiydi.

"İşte buradasın," dedi içkileri komodine bıraktığımda.

"Buradayım."

"Umarım uykunda ölürsün."

Yanlış duyduğumu düşünerek başımı kaldırdım. "Ne?"

"Umarım uykunda ölürsün. Son zamanlarda bunu düşünüyorum da ölümü yani. En iyi yol bu olmalı. Birisini gerçekten seviyorsan, *bu şekilde* ölmesini istersin ve ben seni her şeyden çok seviyorum. Bu yüzden de umarım uykunda ölürsün."

O andan itibaren her gece yatmadan önce birbirimize bunu söyledik.

Umarım uykunda ölürsün, birbirimize seni seviyorum deme biçimimizdi.

"Bir de seni çok sevdiğimden, bu yolculuk için sana küçük bir şey aldım." Beyaz bir kaptan şapkası çıkarıp başıma yerleştirdi, sonra da kollarını boynuma sarıp vücudunu gövdeme bastırdı. "Sen benim hayatımın kaptanısın," diye fısıldadı pantolonumun fermuarını açarken. Sertleşmem için elinin fazla bir şey yapmasına gerek kalmadı. Sonra da durup kamaradaki iki ayrı yatağa baktı. "Beni sancak tarafına mı yoksa iskele tarafına mı götürmek istersin, Kaptan?"

O öğleden sonra sevişirken kamaranın her köşesini kullandık. Hiç acele etmedim ve ona istediğini verdim; onu memnun etmek beni daima tahrik ederdi. Sonra da sıra bana geldi. Yolculuğun tek güzel kısmı buydu. Açıldığımız an Abby'yi deniz tuttu ve üç gün boyunca kamaradan çıkmadı. Bunu kabul etmese de denizdeyken ödü kopmuştu. Böyle bir yolculuk ayarladığım için büyük bir suçluluk duydum –o zamana kadar okyanustan korktuğuna dair hiçbir fikrim yoktu– ama o tatilden sonra gemilerden hep uzak durduk. Eşimi böyle eski, paslı bir feribota asla adımını atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Onu gördüğümü hayal etmiş olmalıyım. Ki bu ilk kez olmuyor.

Taşıdığım çantalar, hüzünlü anılar ve giderek artan bir huzursuzluğun ağırlığının etkisindeyim ama oturduğum yere dönmenin anlamı yok. Feribot hızlıca bir başka ahşap iskeleye yaklaşıyor. Daha önce sadece ufuktaki bir leke olan Amberly Adası, şimdi neredeyse dokunabileceğim kadar yakın. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu olmadığı kesin.

Hayatımdan geriye kalanları toplayıp bavula koymadan ve bu yolculuğa çıkmadan önce adayı internette araştırmıştım ama hakkında pek bir şey yoktu. Haritasına baktığımda dikkatimi çeken ilk şey adanın kırık bir kalp şeklinde olduğuydu. Dik tepelerden oluşan sivri sırt, bir yarıyı diğerinden ayırıyormuş gibi görünüyor. Ayrıca ada çok küçük; uzunluğu altı mil, genişliği de beş. İskoçya batı kıyısının on mil ilerisinde. İnternette bakım-

sız arazilerin, sarp tepelerin ve inanılmaz uzun ağaçlarla dolu sık ormanların fotoğraflarını da görmüştüm ama hiçbiri buranın gerçek hâlinin hakkını vermiyordu. Daha önce gördüğüm her şeyden çok daha muhteşem.

Adanın bu tarafında, eğri büğrü dizilmiş taş duvarlar ve yemyeşil çimenlerle dolu zengin bir doku var. Uzakta pırıl pırıl parlayan bir göl ve yabani fundalarla dolu eflatun araziler görülüyor; tamamı ıssız, bembeyaz kumsallarla çevrili. Buradan görebildiğim kadarıyla etrafta ne bir bina ne de insanlar var, sadece göz alıcı bir güzellik.

Hayatın mutluluğu karneyle dağıttığına inanıyorum. Hak ettiklerinden fazlasını alan insanlar mutlulukla dolup taşıyor, yeterince alamayanlar da bunun nasıl bir his olduğunu unutuyor. Korkarım ki ben unuttum ama bu anı hatırlamak istiyorum, bu yüzden de fotoğraf çekmek için cebimdeki telefonuma uzanıyorum. Hâlâ sinyal olmadığını fark ediyorum; tek bir çubuk bile yok.

Az sayıdaki araba feribottan inerken ben büyük bir köpek ve çok fazla çantayla yürüyerek çıkıyorum. Üzerinde Highland ineği logosu olan siyah kamyonet yanımdan geçen son araç oluyor ve ne kadar yavaş gittiğini, şoförün siluetinin de dikkatini yola çevirmeden önce filmli camın ardından bana ne kadar uzun süre baktığını uydurduğumu sanmıyorum. Kısa süre içinde herkes iniyor. Uber bulmayı beklemiyorum –zaten adadayken arabamın yanımda olacağını düşünmüştüm– ama etrafta herhangi bir toplu taşımaya dair iz de yok. Otobüs durağı bile görmüyorum. Geriye kalan tek araç tozlarla kaplı, hurdaya dönmüş, gümüş rengi eski bir pikap. Rıhtıma park etmiş. Hiçbir ulaşım yöntemi olmayınca da biraz elim kolum bağlanıyor. Kulübenin *en az* bir mil uzakta olduğunu biliyorum ve oraya kadar tüm eşyalarımı taşıyabileceğimi sanmıyorum. Ne tarafa ilerlemem gerektiğini bile bilmiyorum. Hemen sonra, üzerinde *Amberly'ye Hoş Geldiniz* yazan büyük bir ilan tahtası görüyorum.

Camın arkasında bütün adanın elle çizilmiş haritasını görebiliyorum. Üçboyutlu sanat eserlerine benziyor. En az üçte biri

ağaçlarla kaplı kırık kalp şeklini inceliyorum ama görünüşe bakılırsa bundan çok daha fazlası mevcut. Gölün yanı sıra nehirler, birkaç sahil ve güney kıyısında haritada Karanlık Taraf Mağarası olarak işaretli bir koy var. Adada binalar da bulunuyor, sadece buradan göremiyorum. Bir kilise, çiftlik ve bar olduğunu tahmin ettiğim –umduğum– Tökezleyen Han diye bir yer görüyorum. Bir sıra saz çatılı küçük ev, Tepedeki Ev diye bir yer ve diğer binalardan epey uzakta olup ağaçlarla çevrili Uç var; Kitty bana Charles Whittaker'ın kulübesinin adının bu olduğunu söylemişti. Telefonumda hâlâ sinyal yok ama haritanın fotoğrafını çekiyorum. Haritada birkaç tuhaf şey de mevcut; mesela üzerinde *BURADA DEĞİLSİNİZ* yazan küçük, kırmızı üçgen.

"Galiba araç lazım," diyor arkamdan bir ses. Dönüp baktığımda feribot görevlisi kadının biraz fazla yakınımda durduğunu görüyorum. Sık sık gündüz düşlerinde kaybolurum –bence tüm yazarlar için geçerlidir bu– ama Columbo'nun bize sinsice yaklaşan birini duymaması garip. "Charlie'nin eski kulübesini bulmakta güçlük çekebilirsiniz, bir de fırtına geliyor," diyor bulutsuz, mavi gökyüzüne bakarak. "Yakalanmak istemezsiniz." Daha iyi günler görmüş gümüş pikabı başıyla işaret ediyor. "İsterseniz sizi gideceğiniz yere bırakabilirim."

Pikap tam bir ölüm tuzağı gibi görünüyor ama başka seçeneğim yok.

"Harika olur, teşekkür ederim," diyorum, adada karşılaştığım ilk kişinin bu kadar kibar olmasına sevinerek.

Engebeli yolda ilerlemeye koyuluyoruz ve birkaç kere ne kadar minnettar olduğumu belirtiyor, bir yandan da sımsıkı tutunuyorum. Çantalarım bagajda ve köpeğimle arka koltukta hafif hafif zıplıyoruz. Kadının boyu o kadar uzun ki atkuyruğunun tepesi pikabın tavanına değiyor ama bunu pek umursuyor gibi görünmüyor. Büyük elleri direksiyonu kavrıyor ve yırtık pırtık yün eldivenlerine rağmen parmaklarındaki çizikler ile tırnaklarının altındaki kiri görebiliyorum. Herkesin anlatacak bir hikâyesi vardır ve kendimi bu kadınınkini merak ederken buluyorum.

Kaç yaşında olabileceğini düşünüyorum; yakından bakınca altmışlarında olabilir gibi geliyor. Sonra da ne zamandır küçük bir feribotu tek başına uzak bir İskoç adasına götürüp getirdiğini merak ediyorum. Bir de bunun nedenini. Kulağa cinsiyet veya yaş ayrımcılığı yapıyormuşum gibi gelmeyecek şekilde bunu sormanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama o bir müzik kaseti –onlarca yıldır görmediğim bir şey– seçip modası geçmiş teybe takıyor ve şarkı başlayınca kendi kendine gülümsüyor. Gayda gibi bir şey çalıyor. Belki de yalnız bir gaydacı*. Cenazede duyabileceğiniz tarzda bir şey.

"Havaya girmenize yardımcı olur!" diyor kadın, tuhaf bir göz kırpmanın eşlik ettiği sırıtışıyla dikiz aynasından bana bakarak.

Neyin havasından bahsettiğini sormuyorum. Biraz fazla yüksek olsa da "müziği" kısmasını da istemiyorum. Pikap zaten aşın gürültülü, tepeyi çıkarken motor uğuldayıp cızırdıyor ve aracın en son bakımının ne zaman yapıldığını merak ediyorum. İkinci kez emniyet kemerimi kontrol ederken endişelenmemeye çalışıyorum. Abby sık sık akışına bırakmayı öğrenmem gerektiğini söylerdi ve en azından buranın yerel halkı arkadaş canlısı görünüyor.

Yol kıvrılıp duruyor ve pencerenin dışındaki manzara sürekli değişiyor. Ne kadar yükseğe çıkarsak o kadar fazla şey görebiliyorum ve adanın her görüntüsü bir öncekinden daha şaşırtıcı, daha nefes kesici. Küçük bir yer olabilir ama bulunduğum yerden devasa görünüyor; yabani görünen çimenli tepelerin kuru taş duvarlarla dikildiği yamalı, kocaman bir yorgan gibi etraf. Uzaklarda sonbaharın tüm renklerini sergileyen ağaçları görebiliyorum; kehribar, kahverengi ve altın renginden oluşan özenli bir gökkuşağı. Daha ileride akçaağaç şurubu renginde bir dağ seçiyorum; üzerinden şelaleler akıyor. Yüzeyi, parlak yeşil yosunlarla bezeli aşınmış kayalarla kaplı. Sonbahar yılın en sevdiğim zamanı, ekim de her zaman en sevdiğim ay olmuştur.

* İskoç kültüründe yalnız bir gaydacı, cenazede ya da defin sırasında uzaktan (mezarlığa yaklaşırken ya da uzaklaşırken) gayda çalar. Bu, hüzün, yalnızlık ve saygıyı sembolize eder. -ed

Eski bir kulübenin harabesini görüyorum; eşit olmayan dört gri taş duvar ve bir zamanlar zemin olan yerde büyümüş uzun otlar dışında hiçbir şey kalmamış. Gideceğim yerin daha iyi durumda olduğunu –tercihen çatısının olmasını– umuyorum ve feribotta çalışan kadının ilerlemeye devam etmesiyle rahatlıyorum. Başka bir göle yaklaşıyoruz; su o kadar durgun ki gökyüzünü kusursuzca yansıtıyor, masmavi yüzey pofuduk görünen bulutlarla kaplı. Ta ki o bulutlardan biri güneşi kapatana kadar. Dünya bir anda kapkaranlık bir hâl alıyor. Yol, yer yer dağdan yontulmuş gibi görünüyor; iki yanda yükselen yosun kaplı granitten dik bayırlar var. Şimdi üzerine koyun serpiştirilmiş arazilerin arasına sıkışıyoruz. Agresif görünen bu koyunların şeytansı boynuzları ve simsiyah suratları var.

"Bunlar da bizim çim biçme robotlarımız. Otları biçip güzelleştiriyorlar," diyor yeni arkadaşım, neşeli bir şekilde göz kırparak.

"Bu gerçekten korkunç derecede iyi bir davranış. Minnettarım," diyorum ona tekrar teşekkür ederek.

"İyi bir şey nasıl korkunç olabilir ki?" diye soruyor sesinde bir parça ironiyle. "Bu arada ismim Sandy MacIntyre. Adanın feribotu bana ait, ayrıca Amberly'de şerifim. Seni ve köpeğini kaçırmadan önce kendimi tanıtmalıydım."

"Hem feribot seferleri yapıyorsun *hem de* şerif misin? Epey meşgul olmalısın."

"Pek değil. Feribot sadece iki haftada bir kalkıyor, o da hava iyiyse ki genellikle olmuyor. Ayrıca adada suç işlenmiyor."

Bu kulağa saçma bir iddia gibi geliyor.

"Hiç mi suç işlenmiyor?" diye soruyorum.

"Hayır. Herkes birbirini tanıyor. Bir şey olsa, ortada sadece yirmi beş şüpheli olabilir."

"Peki ya ziyaretçiler?"

"Neyse ki çok ziyaretçimiz olmuyor," diyor gözlerini tekrar bana dikerek. "*Senin* ismini duyamadım."

Çünkü hiç sormadı.

"Grady Green," diyorum ve söyler söylemez de başka bir şey uydursaydım keşke diye düşünüyorum ama adımı biliyorsa da

iyi saklıyor. Kim olduğumu ve ne iş yaptığımı bilen insanların yanında her zaman biraz gerilirim, bu yüzden hâlâ anonim olabildiğimi bilmek hoşuma gidiyor.

"Peki Amberly'ye neden geldin, Grady?"

Gidecek başka yerim yok ve temsilcim bana acıdı.

"Ben yazarım," diyorum.

"Öyle mi? Ne mutlu sana. Ne. Mutlu. Sana." Başını birkaç kez aşağı yukarı salladıktan sonra tekrar dolambaçlı yola bakıyor. "Adada kalan yazarlarımız oldu. Yıllar içinde tanıştığım, tatil için buraya gelip sonra da hiç gitmeyen kaç yaratıcı kişi olduğunu unuttum açıkçası. Burayı ilham verici buluyorlar belli ki. Ne tür kitaplar yazıyorsun?"

Artık hiçbir şey yazmıyorum. Nasıl yazıldığını hatırlamıyorum.

"Ah, vay canına. Çok güzelmiş," diyorum, aşağıdaki vadinin muazzam manzarasını gözler önüne seren bir köşeyi döndüğümüzde. Hoşuma gitmeyen bir şey söylendiğinde sohbeti değiştirme konusunda hep çok iyi olmuşumdur.

Sarp, zümrüt yeşili tepelerle çevrili küçük bir köye yaklaşıyoruz. Uzakta bir orman, onun ilerisinde de deniz var. Gökyüzünün kararıp ürkütücü bir gri tonuna büründüğünü fark ediyorum ve Sandy'nin yaklaşan fırtına konusunda haklı olabileceğinden korkuyorum.

"Aynen, dünyadaki en güzel yerdir," diye karşılık veriyor, o da Amberly'yi ilk defa görüyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle.

Köyün ortasında, gösterişli ahşap bahçe kapısı olup antik görünen eski, taş bir kilise var. Adı Aziz Lucy Kilisesi. Çizgili çimlerle kaplı tertemiz bir köy meydanı, bu kiliseyi üç küçük, şirin saz çatılı kulübeden oluşan bir sıradan ayırıyor. Aynca Tökezleyen Han'ın gerçekten de bar olduğunu görebiliyorum. Feribottan hatırladığım şu Highland ineği logosu olan siyah kamyonet bir dükkânın önüne park etmiş, birkaç kişi içinde taze yemek olduğunu düşündüğüm kolileri çıkarıyor.

"Ada küçük olabilir ama kendi kendini idare eder, senin de burada ihtiyacın olan her şeyi bulacağından eminim," diyor Sandy.

"Hepimiz birbirimize yardım ederiz. Umarım topluluk odaklı birisindir; en iyisi bu. Şu an gördüğün gibi, eli kolu tutan herkes haftalık erzakın indirilmesine yardım eder. Zamanında büyükbabamın dediği gibi birlikten kuvvet doğar. Orası Christie'nin Köşedeki Dükkânı; Amberly'deki tek market. Aynı zamanda da postane; aklında bulunsun. Adadaki her şeyin sahibi adalılar; burada süpermarket veya *fast-food* zinciri şubesi falan bulamazsın, sadece *yerel* halkın işlettiği *yerel* işletmeler var. Buradayken istediğin özel bir yiyecek veya içecek olursa, Christie senin için sipariş verebilir ve bir sonraki feribotla gelirler..."

"Feribot demişken, tarifede sadece Amberly'ye *giden* seferlerin yazdığı dikkatimi çekti. Anakaraya dönüş seferleriyle ilgili bir şey yoktu sanki. Dönüş tarifesi var mı bir yerlerde?"

"Öyle hemencecik gitmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor.

"Hayır. Ama..."

"Eh, burada biraz kaldın mı, muhtemelen..."

Cümlesinin devamını duymuyorum çünkü yine onu görüyorum.

Eşimi.

"Aracı durdur," diyorum Sandy'nin sözünü keserek.

"Ne?"

"Aracı durdur. *Lütfen.*"

Durur durmaz paslı kapıyı hızla açıyor ve Abby'nin içinden çıktığını gördüğüm siyah kamyonete koşuyorum. Dükkâna dalıyorum ama orada yok. İçerideki herkes durup bana delinin tekiymişim gibi bakıyor.

"Nereye gitti?" diye soruyorum ortaya.

"Kim?" diye soruyla karşılık veriyor yazarkasanın arkasındaki önlük giymiş yaşlıca bir kadın. Gözleri yüzüne göre fazla büyük ve solgun teni epey buruşuk.

"Benim... Bir kadın vardı. Az önce kamyonetten inip buraya girdi. Üzerinde kırmızı bir palto vardı, koli taşıyordu..."

"Meera'yı diyorsun herhalde," diyor dükkân sahibi, giderek şaşırıyor gibi görünerek. Elinde bir koli sebze olan kadına

–tahminimce Meera– gözlerini kısarak bakıyor; kadın gerçekten de kırmızı palto giyiyor. Tıpkı feribotta gördüğüm kadın gibi. Tıpkı onu son gördüğümdeki Abby gibi. Bu kadının da saçı aynı esmerlikte ama bunun dışında eşime benzeyen *hiçbir* tarafı yok. Etrafa bakınıyorum ama söz konusu tarife uyan kimse yok dükkânda. Gördüğüm kişi bu kadın olmalı.

"Pardon, ben..."

Aklımı kaçırıyor olabileceğimi düşünüyorum ve dükkândaki herkes de buna katıldıklarını ima eder şekilde bana bakıyor. Kaybolduktan kısa bir süre sonra polisler Abby'nin kırmızı paltosunu bulmuştu. Dışarıda bir yerlerde o paltoyu giyen kimse yok artık. Hepsi kafamın içinde.

"Pardon," diyorum tekrar ve elimden geldiğince hızla geri çekiliyorum. "Sizi başkasıyla karıştırdım."

Bunu yapmayı bırakmam lazım.

Her yerde Abby'yi gördüğümü hayal ediyorum.

Ayrıca hâlâ onu düşünüyorum; her gün, her gece. Bunu yapmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Öldü mü, yoksa bir yerlerde bensiz bir hayat sürüyor olabilir mi diye merak ederek uyuyamadan uzanıyorum öylece. Hayattaysa nerede olduğunu ve onu özlediğim kadar onun da beni özleyip özlemediğini merak ediyorum.

Abby, benim için asla kapanmayacak bir yara.

"Neydi bu şimdi?" diye soruyor Sandy pikaba döndüğümde.

"Tanıdığım birisini gördüğümü sandım."

Daha fazlasını söylemek istemiyorum. Zaten kendimi manyağın teki gibi hissediyorum. Sandy arabayı çalıştırıp köyden dışarıya ilerliyor, iç çekip başını iki yana sallıyor.

"İnsanlar bu adada sürekli hayalet görürler."

FARK AYNI

Söylemeliyim, harika bir başlangıç olmadı. Yolculuğun geri kalanını nahoş bir sessizlikle geçiriyoruz; benim için her türlü nahoş. Utanç içindeyim. Sandy büyük bir nezaket gösterdi ve delinin tekine gideceği yere bırakmayı teklif ettiğini düşündüğünden eminim. İyi bir ilk izlenim bırakmak istemiştim ama korkarım ki tam tersini yaptım.

Pikap bir süre kıyının kenarından ilerliyor ve pencerenin dışında uzanan, tamamı ıssız, uçsuz bucaksız sahillere bakıyorum. Bir köşeyi her döndüğümüzde kıyı yeni ve daha da güzel bir şeye dönüşüyor. Amansız bir deniz hızla, parlak kumlarla, gri çakıllarla ve ufalanıp dağılan falezlerle buluşuyor. Yol giderek dikleştikten sonra düzleşiyor ve sarp bir tepenin etrafında dolanıp duruyor. Bir dizi gümüşi huş ağacı kayalardan çıkmış gibi duruyor; denizin aksi yönüne eğiliyorlar ve ağaçtan ziyade cadı süpürgelerine benziyor, batıdan esen rüzgârla yanlamasına savruluyorlar. Ağaçlardan biri aşınmış bir çıkıntıdan ibaret kenara o kadar yakın ki her an aşağıdaki denize düşebilirmiş gibi duruyor. Hayatı pahasına faleze tutunuyor sanki.

Yağmur yağmaya başlayınca Sandy ön camdaki silecekleri çalıştırıyor. Çıkardıkları sesler kafamın içinde garip sözcüklere evriliyor:

Vırç ve gırç. Vırç ve gırç. Vırç ve gırç.

Kaç. Kaç. Kaç.

Negatif düşünceleri zihnimden atıp yerine pozitif bir şeyler getirmeye çalışıyorum ama bu konuda pek başarılı değilim. Buraya dair sevilmeyecek *hiçbir şey* yok ve burada olduğum için şanslıyım. Gerçekmiş gibi gelene kadar kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum.

Anacadde olarak geçen yola sapıyoruz, toprak zeminde ilerliyoruz ve çok geçmeden etrafımızı uzun ağaçlardan oluşan bir kubbe sarıyor; güneşin neredeyse tamamını kapatıyor. Haritada gördüğüm orman olduğunu tahmin ediyorum. Bunlar hayatımda gördüğüm en büyük ağaçlar; bir evden daha uzunlar ve bazısının gövdesi Sandy'nin pikabından geniş. Yüzlerce yıllık olduklarını ve ben öldükten yüzlerce yıl sonra hâlâ burada olacaklarını tahmin ediyorum. Bu düşünce kendimi ufacık ve önemsiz hissetmeme yol açıyor.

"Kızılağaçlar. Doğanın devleri," diyor Sandy.

"Pardon?"

"Bu antik ağaçlar özeldir. Ada, bunları Birleşik Krallık'ta bulabileceğin birkaç yerden biri. Binlerce yıl yaşayabilir, neredeyse her türlü fırtınaya göğüs gerebilirler ama insanlık yüzünden nadirler. İşte bu yüzden onları ve buradaki büyüleyici her şeyi onlara zarar verebilecek insanlardan koruyoruz. Ziyaretçi sayısının kısıtlı olmasının ve normalde sezon dışında adaya misafir almamamızın sebebi bu ağaçlar," diyor dikiz aynasından bana bakarak.

"Kızılağaçların Amerika'ya özgü olduğunu sanıyordum."

"Doğru biliyorsun. Etkilendim. Eğitimli biriyle konuşuyor olmak güzel. Birkaç yüzyıl önce Agnes Amberly adında bir kâşif, neredeyse ölümüne sebep olan bir yolculukla Atlantik'i aştı ve geri gelirken bazı fidanlar getirdi. Agnes ömrünü dünyanın tüm farklı köşelerine giderek geçirdi. Sonra da İskoçya'ya, evine döndü ve bu küçük adanın dünya üzerindeki en güzel yer olduğunu söyledi. İbretlik bir hikâye işte."

"Neden ibretlik?"

"İnsanlar genelde ellerindekini kaybedene dek onun ne kadar değerli olduğunun farkına varmazlar. Hayatlarını daha iyi-

sini arayarak, daha iyisini isteyerek, daha iyisine ihtiyaç duyarak geçirirler ve zaten hepsine sahip oldukları gerçeğine karşı kördürler. Sanırım bazen insan sadece bir şey *elinden alındığında* onun değerini anlıyor. Agnes bütün hayatını ev diyebileceği mükemmel yeri arayarak geçirdi, sonra da aradığı yerin başından beri burası olduğunu anladı. Amberly Adası, üzerine bu muhteşem ağaçlardan ilkini diken kadını onurlandırmak için yeniden adlandırıldı ve o zamandan beri de kızılağaçlar burada, gerçi adadaki herkes resmi isimlerini kullanmıyor."

"Peki *ne* diyorlar?"

"Hayalet ağaçlar," diyor Sandy. Sonra da, "Nedenini bilmiyorum," diye ekliyor ben soramadan. "Agnes Amberly çağının ilerisindeydi. Hem gezegenin hem de bizlerin geleceği için ağaçların ne kadar önemli olduğunu anlamıştı ama o zamanki yetkililer ona kulak asmadı. Bugünkü yetkililer de kulak asmıyor. Yakında öğreneceksin: Böyle bir yerde yaşayınca hepimiz bir şekilde bağlantı içinde oluyoruz. Ağaçlar büyüdükleri gibi küçülürler de ve bence bu insanlar için de geçerli. Ne kadar büyürsek, o kadar küçük hissetmeyi öğreniriz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bundan pek emin değilim ama yine de başımla onaylıyorum. "Bazı ağaçlar yapraklarını döker ve her yıl neredeyse her şeyini kaybeder ama sonra yine büyür. Yan yana. İnsanların ağaçlardan öğrenecek çok şeyi var. Evli misin?" diye soruyor Sandy yine dikiz aynasından gözlerini bana dikerek.

"Evet. Ama..." Bu hazırlıklı olduğum bir konuşma olmadığı gibi yabancı birisiyle bu konuyu nasıl konuşacağımı da bilmiyorum. "Buraya yalnız geldim."

"Açıklama yapmana hiç gerek yok. Gayet iyi anlıyorum. Kadınlar işte! Onlarsız da olmuyor, onlarla da. Değil mi?"

Kendi şakasına gülüyor, ben de yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum.

Bu alışık olduğum bir şey; insanlar çoğu zaman çığlık atmak istememe sebep olan yorumlarda bulunur.

Eşimi, dünya üzerindeki en sevdiğim insanı kaybettim ve on-

suz hayat öyle anlamsız geliyor ki... Abby benim canımdı. Her şeyimdi ve her şeyinizi kaybettiğiniz zaman hâliyle geriye hiçbir şey kalmıyor. Sandy'ye, söz konusu sevdiğiniz insanlar olduğu zaman onlarsız yaşayamadığınızı söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum.

Düşüncelerimi kendime saklıyorum çünkü sessizlik yanlış aktarılamaz.

Sandy bir viraj daha alıyor; pikabı daha da dar, tümsekli ve çamurlu bir yolda sıkışmaya ikna ediyor. Sağanak başladığı gibi aniden, birisi düğmesine basmış gibi duruyor ve kısa süre içinde istikrarlı bir esintiyle kara bulutlar gökyüzünden çekiliyor. Güneşi tekrar görebiliyorum.

"Adada mikro iklimimiz var," diyor Sandy. "Burada hava dengesizdir ve aşırı sık değişir. En iyisi her şeye hazırlıklı olmak."

"Hava gerçekten acayip."

"Yok, senden bahsediyorum. Neyse. Geldik. İşte burası, Charlie'nin sevdiği tabirle, Dünya'nın Ucu," diyor. "Bizler sadece Uç deriz." Pencereden dışarıya bakıyorum ama görebildiğim tek şey ağaçlar. "Buradan ilerisine kendin devam edeceksin maalesef. En fazla bu kadar yaklaşabiliyorum; son zamanlarda kulübeye sadece yayan ulaşılabiliyor. Charles Whittaker yalnız olmayı severdi, mahremiyetini de epey ciddiye alırdı. Birkaç yıl önce 'yazma barakası' dediği yerde öldü, çok kısa süre sonra da herkes duydu. O zamandan beri burada kimse yaşamadı; muhtemelen içerisi biraz tozludur ve temizlik lazımdır ama sen koskoca adamsın. Birkaç örümcek ağı ya da biraz pisliği dert etmeyeceğine eminim. Kulübe fazlasıyla sade ve dışarıdan bakınca tam taşra havası var ama bu seni yanıltmasın. Bizim yaşlı Charlie rahatına düşkündü, bu yüzden içeride güneş panelleri sayesinde elektrik ve sıcak su var, ayrıca... neyse, göreceksin zaten. Geceleri buralar çok soğuk olur, uyarayım dedim. Çok soğuk ve çok karanlık. Ama idare edersin. Veya edemezsin ve bir sonraki feribotla geri dönmek istersin. Şimdi buradan doğruca kuzeye ilerle, kısa süre içinde kulübe karşına çıkacak."

"Tamamdır, teşekkürler," diyorum pikaptan inerken. Columbo da arkamdan atlıyor ve bir kere bile ardına bakmadan ormanı keşfetmek için koşturuyor. Keşke köpeğim kadar korkusuz olsaydım. Çantamı alıp 360 derece dönüyorum. "Evet... Kuzey yani?" diyorum Sandy'ye, kuzeyin hangi taraf olduğuna dair bir ipucu alabileceğimi umarak.

"Pusulan yok mu?" diye soruyor herkesin sürekli üzerinde taşıması gereken bir şeymiş gibi.

"İhtiyacım olacağını bilmiyordum."

Yine başını iki yana sallıyor. "Son zamanlarda birçok insanın kaybolmuş hissetmesi hiç şaşırtıcı değil. Nereye gitmen gerektiğini bilmezsen yolunu bulamazsın."

"Telefonumda pusula olabilir," diyorum cebimden çıkararak. Tek gördüğüm şey simsiyah bir ekran olunca yanaklarım kızarıyor. "Şarjı bitmiş... Şeyden beri şarj edemedim..."

"Telefonlar adada nadiren çalışır zaten. Sinyal yok. İnternet de. Al bakalım," diyor Sandy torpido gözüne uzanarak. Küçük bir kitapçığı açıyor ve Amberly'nin feribottan indiğimde gördüğüme benzer tasarımlı bir haritası çıkıyor. Sonra da benimle, zihinsel sıkıntı yaşayan bir çocukla konuşur gibi konuşuyor. "Kuzey, güney, doğu, batı," diyor parmağını dört kez haritaya bastırarak. "Bu da ödünç alabileceğin bir pusula," diye ekliyor, çocukken gittiğim izci kampından beri görmediğim bir aleti bana uzatarak. "Ada sadece altı mil uzunluğunda ve beş mil genişliğinde..." Beni baştan aşağı şöyle bir süzüyor. "Senin gibi biri için bile bir uçtan diğerine birkaç saatte yürümek kolaydır. Aynı zamanda kaybolmak da kolay, bu yüzden o haritayı ve pusulayı yanından hiç ayırmamanı öneririm. Yetimler'den uzak dur; o tepeler göründüğünden daha dik. Burada ne dağ arama kurtarma ne polis ne de 'acil durum hizmetleri' var. Sadece *ben* varım. Benim de zaten işim başımdan aşkın. Yarın saat yedide akşam yemeği için seni alırım."

"Teşekkür ederim. Ne?"

"Akşam yemeği. Yemek *yiyorsun*, değil mi?"

"Evet ama..."

"Güzel. Kız kardeşim yazarlara çok düşkündür. Adanın kütüphanesini işletiyor. Ben hiç umursamam açıkçası. Yazarmış, otobüs şoförüymüş, hiç farkı yok. Ama kardeşim seninle tanışmak isteyecektir, tanışana kadar da beni darlar. O yüzden en iyisi bu işi aradan çıkarmak. Ama ona kahvaltıda sosisli sandviç yediğimi söyleme, kolesterolüm için endişeleniyor da."

Köpek maması getirdiğimi ama kendim için yiyecek bir şey getirmediğimi fark ediyorum; erzak olarak yanıma aldıklarım şu an anakaradaki arabamda ve yol üstünde markete uğrayıp birkaç şey almak da aklıma gelmedi. Belki de yerel halktan dost canlısı birileriyle akşam yemeği yemek çok da kötü bir fikir değildir.

"Yarın akşam yedide görüşüyoruz o zaman," diyorum. "Şimdiden iple çekiyorum."

"Yerinde olsam iple falan çekmezdim. Yemekler bok gibi olacak. Kardeşim yemek yapamaz ama denemeyi sever, dünya da çaba gösterenleri sever. Tanıştığımıza memnun oldum, Grady Green," diyor Sandy pikabın penceresinden, sonra da uzaklaşıyor.

Pusulayı kurcalayıp kuzey istikametinde yola koyuluyorum. Onlara yaklaştığımda ağaçlar kıpırdanıyor; sanki iletişim kurmaya çalışıyorlar. Yapraklar sırayla hışırdıyor ve başımı kaldırıp baktığımda, aralarındaki boşluklardan güneşin parıldadığını görüyorum; yer yer mavi gökyüzü de dikkat çekiyor. Aşina olmadığım, rahatlatıcı bir hisse kapılıyorum ve ne olduğunu bulmam biraz zaman alıyor.

Evime gelmişim gibi hissediyorum.

Ama bu çok saçma.

Çünkü buraya daha önce adımımı atmadım.

PASİF AGRESİF

Ben ormanda yürürken burada ne yaptığımı sorgulamaya başlıyorum. Belki de toparlanıp Londra'dan ayrılmak ve daha önce hiç duymadığım ücra bir İskoç adasına gelmek biraz aceleci bir karardı. Ağaçların arasında gerçek bir yolu andıran hiçbir şey yok ama pusulayı takip ediyor, açıkta kalmış yosun kaplı köklerin oluşturduğu tümsekli ağa takılmamaya çalışıyorum. Ormanın büyülü bir hissiyatı var. Bu kadar yorgun olmasaydım ve elim kolum çantalarla dolu olmasaydı, durup iyice incelerdim. Ânı yakalamaya çalışırdım. Yaşamaya karar verdiğim, yeni hayatımın başlangıcı olan ânı.

Alacalı ışık arada bir ağaç gövdeleri ile dalların arasından geçilebilecek yerleri aydınlatıyor. Yukarı baktığımda mavi gökyüzünün parıltılı kısımlarını görebiliyorum. Örümcek ağları kızılağaçlarda biriken ufacık ve parlak yağmur damlalarını süslüyor; bu arada ağaçlar yakından bakınca çok daha etkileyici ve ürkütücü, muazzam boyları bana ne kadar küçük olduğumu hatırlatıyor. Normalde önümde koşturan Columbo yanıma geliyor. Ben de kaybolmuş olabileceğimizden korkarak duruyorum. Ağaçlık manzara ne tarafa dönsem aynı görünüyor ve ağaçlar da tıpatıp aynı görünmeye başlıyor.

Ama sonra görüyorum. Ağaçların arasında eski bir ahşap kulübe.

Çamurlu toprağa dikilmiş, pahalı gibi duran bir levha var. Üzerinde *UÇ* yazdığını görünce aradığım şeyi bulmanın verdiği

yoğun bir rahatlama hissini yaşıyorum. Eskiden burada yaşayan yazar hakkında çok bilgim yok. Herhangi birinin olduğundan da emin değilim. Charles Whittaker nadiren röportaj verir ve etkinliklere katılırdı. Yayıncıları tarafından kontrol edilenler dışında sosyal medya hesabı yoktu ve bir keresinde yazarların "duyulması değil, okunması" gerektiğini söylemişti. Her açıdan yalnız kalmayı seven bir adamdı belli ki. Kitty onun her zaman, sükse yapmadan önce, daha kariyerinin başındayken bile böyle olduğunu söylemişti. Kaba değil, sadece mahremiyete düşkün biriymiş. Ben o kadar emin değilim. Adam kitap festivallerine katılmayı reddediyordu, hiçbir ödülünü şahsen kabul etmemişti ve bir keresinde kendi kitabının tanıtımına katılmamıştı. Münzevi yazar stereotipini aşırı boyutlara vardırmıştı.

Kulübenin eski ve rüstik bir havası var ama kesinlikle etkileyici. En azından kendime böyle söylüyorum. İki pencerenin ortasındaki kapı, kulübenin ön tarafını surat gibi gösteriyor. Çimen ve yosun kaplı çatıda yer yer yabani çiçekler bitmiş, bir tarafından da siyah bir baca yükseliyor. Ön kapının yanında güzelce kesilmiş yakacak odunlar var, bunlara paslı bir balta eşlik ediyor. Biraz ileride, en az kulübe kadar büyük, eski bir odunluk var ve içinde ne olabileceğini merak ediyorum ama önce Uç'a bir bakmak istiyorum. Ormanın ortasındaki bir yer için tuhaf isim.

Rüzgâr tamamen dindi ama uzun ağaçlar sallanıp çıtırtılar çıkarmaya devam ediyor. Başka bir ses de çalınıyor kulağıma. Deniz sesine benziyor ama olamaz; her taraftan ağaçlarla çevrelenmiş durumdayım ve dalları çok yükseklere, tamamen etrafıma uzanıyor. Beklenmedik dalga sesini takip ederek kulübenin arkasına ilerliyorum ve yapının bir faleze tünemiş durumda olduğunu görüyorum. Neredeyse bir uç. İsim ânında mantıklı gelmeye başlıyor. Ahşap banklı, küçük bir taraça var ve okyanus manzarası muazzam ama sınıra çok yaklaşmaya cüret etmiyorum. Bulunduğum noktadan bile aşağıdaki kayalara inen dik açıyı görebiliyorum ve insanı düşüp ölmekten koruyacak bir güvenlik bariyeri yok.

"Yanımdan ayrılma, Columbo," diyorum.

Köpeğim ona söylediğim şeyi yapıyor. Kendisi bunu yapan tek canlı.

Kulübenin arka tarafı, geleneksel ve eski görünen ön tarafından epey farklı. Arka duvar neredeyse tamamen cam kapılardan oluşuyor; tahminen deniz manzarası için tasarlanmış. Tıpkı ön taraftaki gibi tüp perdeler ve güneşlikler çekili; içeriyi görmem engelleniyor. Burası neredeyse olabilecek en huzurlu yer; bir ormanın kuytu köşesinde *ve* muhteşem bir deniz manzarası var. Ama aşınan falezin durumuna bakılırsa, sonsuza dek dayanacak bir yer olduğunu sanmam.

Ki bu hiç sorun değil çünkü ben de sonsuza dek burada olmayacağım.

Kitty'nin bana gönderdiği yönerge listesi için çantamı karıştırıyorum. Görünüşe bakılırsa anahtar paspasın altındaymış, bu yüzden kulübenin ön tarafına dönüyorum ama girişteki paspasın altına baktığımda karşıma hiçbir şey çıkmıyor. Şansımı deneyip kolunu çevirdiğimde kapı ürkütücü bir gıcırtıyla aralanıyor. Kilitli bile değilmiş. Belki de böyle bir yerde buna gerek yoktur; Sandy adada hiç suç işlenmediğini söylemişti. Doğruysa ne kadar da rahatlatıcı bir düşünce.

İçeriye şöyle bir göz attığımda tuhaf bir endişeye kapılıyorum. Sadece bulunduğum yerden ve Sandy'nin Charles öldüğünden beri burada kimsenin yaşamadığını söylemesinden dolayı değil, aynı zamanda buraya yapmak için geldiğim şeyden dolayı. Ya yeni bir roman *yazamazsam*? Başka bir şey yapmayı bilmiyorum ki. Banka hesabım neredeyse suyunu çekti ve gidecek başka yerim yok. Yazmak beni kendimden defalarca kez kurtardı ve Kitty'nin söyledikleri kafamın içinde yankılanıyor: *Kazananları kaybedenlerden ayıran şey pes etmemektir.*

Haklı. Pes etmemem gerekiyor.

Şu an karşımda olan bu hayatımı tekrar yoluna sokma fırsatını boşa harcamamalıyım.

Yavaşça kulübeden içeri adımımı atıyorum. Tüm perdeler çe-

kiliyken içerisi bir şey göremeyeceğim kadar karanlık ve mekân yıllardır boş olduğu için de ne bulacağımdan emin değilim. Döşemeler gönülsüz bir karşılamayla gıcırdıyor ve çantalarımı bir kenara bırakıyorum. Sonra da parmaklarım ışık düğmesi ararken gözlerimi kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalışıyorum. Sonunda düğmeyi buluyorum ve çalıştığı için rahatlıyorum. Ardından da gördüğüm şey karşısında hoş bir şaşkınlığa kapılıyorum.

Dışarıdan eski bir ahşap kulübe olarak görünen şeyin içi, tamamen yenilerek çok güzel ve modern bir yere dönüştürülmüş ama orijinal özelliklerini de hâlâ koruyor. Alan büyük bir açık plan şeklinde; sol tarafta küçük bir mutfak, sağda metal çerçeveli geniş bir yatak, ortada da arkadaki kocaman cam kapılara bakan rahat bir kanepe var. Tüm perdeleri açıyorum ve karşıma 180 derecelik inanılmaz bir okyanus manzarası çıkıyor. Burası manzaralı oda kavramını bambaşka bir boyuta taşıyor ve bulunduğum noktadan bakınca gerçekten de dünyanın ucundaymışım gibi görünüyor.

Kitty terk edilmiş bir ahşap kulübeden ilk bahsettiğinde, toz ve örümcek ağlarıyla kaplı kötü bir yer hayal etmiştim. Karşılaştığım şeyinse bununla hiç alakası yok. Boşta kalan duvarların hepsi şık kitaplıklarla kaplı, rafları da düzgünce dizilmiş kitaplarla –çoğunlukla ciltsiz– dolu, üstelik rengine göre sıralanmışlar ki bu beni şaşırtıyor. Kum renginde çıplak parkelere yer yer koyun postundan halılar serilmiş ve tavana uzanan ahşap kirişler var. İçerisi esanslı mum ve ateş kokuyor, bir de... kahve, diye düşünüyorum mutfak tezgâhındaki pahalı görünen makineyi fark edince. Şifonyerde taze çiçekler var, yatak da yapılı. Her şey düzgün, nizami ve tertemiz. Görünürde tek bir örümcek ağı yok. Sonradan jeton düşüyor. Kitty gelip temizlik yapması ve ben gelmeden burayı hazırlaması için birilerini tutmuş olmalı. Kadın her şeyi düşünüyor gerçekten. Ona teşekkür etmek için bir şey göndermem lazım. Tercihen yeni bir roman. Şarj aletimi bulup telefonuma takıyorum. Arama yapmak için kullanamasam bile mekânın fotoğraflarını çekmek isterim kesinlikle.

Yataktaki yastıklardan birinin üzerinde tuhaf bir şey dikkatimi çekiyor, bakmak için yaklaşıyorum. İlk başta bu yuvarlak ve siyah nesnenin ne olduğunu anlamıyorum ama sonra elime aldığımda Sihirli Top* olduğunu görüyorum. Çocukken bunlardan vardı bende. Açıkçası Charles Whittaker gibi birinde olmasını beklediğim bir şey değil ama insanlar sürprizlerle dolu işte. Soracak bir şey düşünüyorum.

"Yeni bir kitap yazabilecek miyim?"

Cam tarafı yukarı bakacak şekilde çeviriyorum topu ve yazanı okuyorum.

DAHA SONRA TEKRAR SOR.

En azından hayır demedi.

Bu sırada Columbo yeni ortamımızı keşfetmekle meşgul, ben de aynısını yapıp köşede gördüğüm eski, pirinç içki arabasına yöneliyorum doğruca. Param bitmeye başladığından beri alkol zevkimi düşürmek zorunda kalmıştım, bu yüzden de Charles Whittaker'ın viski koleksiyonunu görmeye yönelik ister istemez bir heyecan duyuyorum. Viski şişelerinin hepsi en iyilerden –ayrıca en pahalılardan– ve çoğu açılmamış. Kendime açmamanın kabalık olacağını söylüyor, sonra da arabadan bir kristal bardak alıp biraz dolduruyorum. Tadına bakınca da daha fazla koyuyorum. Sonra da sürgülü cam kapıları açıp kanepeye kuruluyor, manzarayı izleyerek hiçliğin sesinin tadını çıkarıyorum. Deniz dışında hiçbir ses kaynağı yok. Eşim burada olsa muhtemelen nefret ederdi.

Abby içki sorunum olduğunu düşünüyordu. Hoşnutsuzluğunu pasif agresif sessizlikler ve çıklamalarla gösterirdi. Bu, sürekli tartıştığımız birkaç konudan biriydi ve *anlaşamama* sebebimiz bunun bir sorun *olmamasıydı*. En azından benim için. İçmeye ergenlikte başlamıştım ve sonra da hiç durmadım. Büyükannem

* Magic 8-Ball. Sorulan sorulara cevap verdiği düşünülerek oynanan, sallandıkça gösterdiği metin değişen, 8 numaralı siyah bilardo topunun büyüğü şeklinde bir oyuncak. –*çn*

öldüğünde daha okulu bitirmemiştim, başka kimsem de yoktu ve içki bir çeşit eşlikçi, yoldaş hâline geldi. Kim olduğumu hatırlayamadığımda tekrar kendim gibi hissetmeme yardım eden bir şeydi. O ezici acıyı geçirmiyordu belki ama terk edilmişlik hissimi uyuşturuyordu. O zamandan beri içkiye düşkünüm ve bu Abby'nin açıkça onaylamadığı bir şeydi. O eve geç geldiğinde –ki sık sık olurdu bu– kimi zaman elimde bir şişe, yanımda da bir kitapla kanepede sızdığımı itiraf etmeliyim ama yapabileceğim çok daha kötü şeyler de var sonuçta. Beni klişe bulduğunu söylerdi. Nasıl bir karşılık verdiğimi hatırlamıyorum çünkü sarhoş olurdum ama ayıldığımda daima özür dilerdim. Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi *özür* dağıtırdım, o da hepsini silip süpürürdü; tadını beğenmediklerini bile.

Herkes bir şeylere bağımlıdır çünkü hepimiz bir kaçış yoluna ihtiyaç duyarız ve benim zehrim de alkol. Zaman zaman içine düştüğüm hâli köpeğim dışında kimse görmesin diye sadece yalnız içerim; hayatınızda ne aile ne de arkadaş olmasının mutlu bir sonucu. Ama öyle oturup bütün gün içmem, sadece akşamları birazcık. Biraz rahatlatsın diye. Uyumama yardımcı olsun diye. Onu düşünmekten beni alıkoysun diye.

Odanın köşesinde ahşap bir retro pikap görüyor ve çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Etkileyici plak koleksiyonuna bakıp en sevdiğim eskilerden birini seçiyorum ve Nina Simone'un sesi kulübeyi doldurunca gülümsemeden edemiyorum. Abby'nin bayılacağı bir şey. Kimsenin kendisini görmediğini düşündüğünde yaptığı o dans figürlerini özlüyorum. Ona dair o kadar şeyi özlüyorum ki.

Kendimi Charles Whittaker'ın yazı masasına çekilirken buluyorum. Oldukça küçük, çocuklar için tasarlanmış çalışma masaları gibi ve üzerinde sadece bir anahtar, kırmızı mızıka, ön tarafında kızıl ardıç kuşu olan hoş bir kibrit kutusu ve gümüş, kare çerçeve var. Yakından bakmak için çerçeveyi elime alıyorum. Daha önce hiç çerçevelenmiş bir kâğıt peçete görmemiştim. Üzerine siyah tükenmezkalemle bir şey yazılmış: *Tek çıkış yolu*

yazmaktır. Bir yazarın masasında bulmak için tuhaf bir şey ama sanırım manasını anlıyorum. Masanın küçük, ahşap çekmeceleri var ve ister istemez içlerinde ne olduğunu merak ediyorum. Artık buralarda olmasa bile başkasının masasını karıştırmak pek doğru gelmiyor ama yine de yapıyorum. Sır saklama konusunda ölülerden iyisi yoktur. Açtığım ilk çekmecede yepyeni, kalın beyaz kâğıtlar var. Önemli mektuplar için kullanılacak türden. Bir sonrakinde zarflar çıkıyor karşıma. Üçüncüsünde de tükenmez kalemler. Belki de iyi bir yazar sadece bunlara ihtiyaç duyuyordur; kâğıt ve kalem. Daha sonra kitaplarla kaplı duvarlara bakıyorum; gelmiş geçmiş en iyi romanlardan oluşan bir kütüphane gibi. Hepsi burada var. Tekrar okumanın hoşuma gidebileceğini düşündüğüm bir klasik seçiyorum.

Bir içki daha koyup sehpaya yayılıyor, Nina Simone'unkiyle karışan güzelim deniz sesini dinliyor ve rahatlamaya başladığımı hissediyorum. Dilimde eriyen viski boğazımdan aşağıya kayıp gidiyor, beni içten dışa ısıtıyor. Buna gerçekten alışabilirim; manzara, yalnızlık, viski koleksiyonu. Üç ay roman yazmak için uzun bir süre değil ama başarabilirsem belki daha fazla kalabilirim. Belki adada yaşayabilirim ve kimseyi görmeme de birileriyle konuşmama da gerek kalmaz. Kitaplarla çevrelenip kendi kitaplarımı yazarım. Bunun neredeyse mükemmel bir hayat olabileceğini düşünüyorum. Kitty gerçekten çok zeki; burası tam olarak ihtiyaç duyduğum şey.

Gözlerimi kapatıp ânın tadını çıkarıyorum, ta ki Columbo havlayarak her şeyi mahvedene kadar.

"Şşşt, Columbo," diyorum gözlerimi açmadan.

Bana kulak asmayıp tekrar, aynı gürültüyle havlıyor.

"Ne var?" diye soruyorum. Ayağa kalkınca köpeğimin öfkeyle koyun postu halılardan birini patileriyle kazıdığını görüyorum. "Hemen kes şunu." Zarar vermesini engellemek için halıyı kaldırıyorum ama bu sefer de altındaki parkeleri kazımaya başlıyor. "Dur," diyorum, bu kez başını ön patilerinin arasına yerleştirip kulübenin zeminindeki aynı noktaya gözlerini diki-

yor. Yakından bakınca kazıyıp durduğu tahtanın gevşek olduğunu görüyorum. Sabitleyen çiviler de yok ve kolayca çıkıveriyor. Orada, parkelerin altında bir şey var. Net görülemeyecek kadar karanlık olduğundan telefonumun ışığını kullanıyorum. Hemen sonra bir adım geri çekiliyorum.

Karşılaştığım şey, kırmızı kadife bir minderin üzerinde duran küçük kemikler.

Üstelik bu kemikler el şeklinde.

RASGELE DÜZEN

Gerçekten şu anda insan kemiklerine mi bakıyorum? Emin değilim ve öyleyse de ne yapacağımı bilmiyorum. Minderin üzerine iskelet el bir şeyi işaret ediyor gibi yerleştirilmişler ama ne olduğunu göremiyorum.

Hayat çok stresli olduğunda başvurduğum sınırlı sayıda şey var ve benim hayatım her zaman çok streslidir. Bu yüzden kendime bir içki daha koyuyorum. Bardağı doldururken Abby'nin beni kınadığını hayal ediyorum. Gözlerimi kapattığımda yüzünü hâlâ görebiliyor, avucumda elini hâlâ hissedebiliyor, kafamın içinde sesini hâlâ duyabiliyorum. Bazen geceleri yanımda yattığını düşünüyorum ve uyanıp da yanımda olmadığını hatırladığımda onu yeniden kaybetmişim gibi hissediyorum. İnsanlar zamanın en iyi ilaç olduğunu söylerler ama sanki eşimin olmadığı süre uzadıkça zaman daha fazla canımı yakıyor.

Viski sinirlerimin yatışmasına yardım ediyor –zaten her zaman eder– ve bulduğum şeye tekrar bakıyor, kendime paniğe kapılmaya veya bu beklenmedik gelişmenin her şeyi mahvetmesine izin vermeye gerek olmadığını söylüyorum. Tecrübelerime göre olayların rasgele düzeni diye bir şey yok; her şey bir sebep üzerine gerçekleşir, o an için sebebi görmek zor olsa bile. Tüm bunların son derece mantıklı bir açıklaması olduğuna eminim ve bu kemikler için de endişelenecek hiçbir şey yok. Muhtemelen gerçek bile değiller.

Kendinize sürekli yalan söylemek özel bir kuvvet türü gerektiriyor.

Odun sobasının yanındaki metal aletlerden birini alıyor ve onu kullanarak bir sonraki parkeyi kaldırıyorum. Sonra da durup aşağıda gizlenmiş şeye bakıyorum.

Daha fazla kemik bulmadım –ki bu gayet rahatlatıcı– ama başka bir şey var.

İlk başta sadece tozla ve kirle kaplanmış bir A4 kâğıdı yığınına benziyor. Fakat örümcek ağlarını üfleyerek uzaklaştırdığımda baktığım şeyin bir kitap taslağı olduğu ortaya çıkıyor. Ceketimin cebinden yakın gözlüğümü alıp başlığı okuyabileceğim kadar eğiliyorum:

ONUNCU KİTAP

Charles Whittaker

Kitty, Charles'ın en iyi çalışması olduğunu düşündüğü onuncu kitabını bitiremediğini söylemişti ve işte burada. Kitty aynı zamanda Charles'ın kimseye –Kitty de dahil– kitaptan bahsetmediğini, adını bile söylemediğini belirtmişti. Bir içki daha koyuyorum –düşünmeme yardımcı oluyor– ve seçenekleri değerlendiriyorum. Charles Whittaker bir zamanlar çoksatan bir yazardı, kendi döneminde gizem-gerilim türünün en iyilerindendi ama yıllardır kitap çıkarmamıştı. En iyi romanı olduğunu düşündüğü eseri yazdıysa, neden bunu kulübenin parkelerinin altına saklamıştı ki? Her zaman olduğu gibi eşim olsa ne yapardı diye düşünüyor ve ona sorabilmeyi diliyorum.

Çekmediğini bilsem de telefonumu alıyorum. Ona ne olduğuna dair bilgisi olan biri ararsa diye bunca zamandır Abby'nin hattını açık tutmak için para ödüyordum ama bunun bir sebebi de aramalar sesli mesaja düştüğünde sesini duyabilmem. Abby'nin numarası rehberimde her zaman *EŞ* olarak kayıtlıydı. Eskiden güldüğümüz bir şeydi bu. Kaybolduğumu hissettiğimde sık sık yaptığım gibi şimdi de onu arıyorum ama hat düşmüyor. Gözlerimi tekrar taslağa çevirdiğimde kendimi öyle yalnız hissediyorum ki.

Okumanın kimseye bir zararı olmaz.

Gömülü bir hazineymiş gibi dikkatlice kitabı alırken kendime böyle söylüyorum.

Görüş alanımda kemikler varken düzgün düşünemediğim için gevşek parkeleri yerine yerleştiriyorum, sonra da koyun postu halıyı tekrar yere seriyorum. Şu an ihtiyacım olan şey kahve. Sütüm olmadığı için mecbur sade olacak. Mutfak dolaplarının çoğu boş ama son kullanma tarihi geçmemiş birkaç kapsül kahve buluyorum ve –biraz uğraşarak– makineyi kullanmayı çözüyorum. Sonra da kanepeye geçip okumaya başlıyorum.

Son sayfaya geldiğimde saat sabahın üçü oluyor.

Akşam için köpeğimin ve kendimin karnını doyurmak dışında yerimden hiç kalkmıyorum; yemeğim de ceketimin cebine attığım bir paket sütlü çikolatalı sindirim kolaylaştırıcı. Okumaya öyle bir odaklanmışım ki sadece masada bulduğum anahtarla kapıyı kilitleyip odun sobasını yakmak için ara veriyorum. Sandy haklıymış, güneş battığında burası soğuk oluyor. Çıtırdayan ateş, Columbo'nun hafif horultuları ve dışarıdaki denizin sesi birleşerek yorgun, şaşkın beynim için yatıştırıcı bir arka plan müziği yaratıyor. Arkama yaslanıp bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Zihnim uyku ihtimalini değerlendiremeyecek kadar huzursuz. Az önce okuduğum şeyi hâlâ sindirmeye çalışıyorum ama hiç şüphesiz bu şimdiye kadar okumaktan en çok zevk aldığım kitaplardan biriydi ve hiç kimsenin böyle bir kitabın varlığından haberi yok.

Şu an kafamda tek bir soru var: Bu kitapla ne yapacağım?

KESİNLİKLE BELKİ

Kaybolmasından Bir Hafta Önce

ABBY

Hapsoldum. Tam olarak durumum bu. Konuşmaya geldiğim kadın bana evlenmeden önceki soyadımla sesleniyor ve bu kulağıma çok garip geliyor. Sanki unuttuğum bir şey. İşyerinde kendimin farklı bir hâliyim –kendinden emin, saygın biri– ama evdeyken sadece *eş* oluyorum. Seçmelerine katılmadığım bir rolü oynuyor gibiyim ama kimse size, nikâh masasında, "Evet," dediğinizde hayatınızın senaryosunun değiştiğini söylemiyor.

Evlendiğimde bir yanımı kaybetmişim gibi hissediyorum.

Sanki bana sahip olunca artık beni istememeye başladı.

Sanki görünmezim.

Her zaman mahremiyetine düşkün bir insan olmuşumdur. Psikolojik danışmanlık almanın ve terapistlerle konuşmanın *yardımcı olduğuna* inanan birçok insan tanıyorum ama ben hiçbir zaman sorunlarını paylaşan birisi olmadım. Şimdiye kadar. Konuşmak için randevu aldığım kadın hiç de terapiste benzemiyor. Sarı, uzun saçları var ve simsiyah giyinmiş; sanki beni dinlemeyi bitirdikten sonra cenazeye gidecek. Ona gerçeği söyleyebilir miyim bilmiyorum ama rol yapmaktan çok yoruldum. Güvenebileceğiniz birisi gibi *görünüyor* ve konuşması nazik. Neden burada olduğumu anlatmamı sabırla bekliyor.

"Acele etmeyin," diyor siyahlı kadın.

Sonra saatine bakıyor.

Sorun yok. İyiymiş gibi yapma konusunda ne kadar iyiysem, alınmamış gibi yapma konusunda da o kadar iyiyim. Etrafımı inceliyorum. Güzel bir ofis değil. Ne şık mobilyalar var ne de duvarlarda huzur veren tablolar. Burası belli ki hiçbir zaman parlak günlere şahit olmamış bir yer.

"Pardon, nereden başlayacağımdan emin değilim," diyorum.

"Hiç sorun değil." Gülümseyip öne eğiliyor, sarı saçları omzundan dökülecek şekilde başını eğiyor. "Ne zaman hazır hissederseniz dinlemek için buradayım." Gülümsemesi tam olarak gözlerine ulaşmıyor ve başkalarının sorunlarını dinlemenin kendisi hakkında daha iyi hissetmesini sağlayıp sağlamadığını merak ediyorum. "Belki de en başından başlayabilirsiniz," diye öneride bulunuyor.

Bu pek doğru gelmiyor çünkü aslında sonu gibi hissettiriyor.

Tanıştığımızda olduğumuz kişiler değiliz artık.

Galiba benim yerimde oturuyorsunuz.

Kocamın bana söylediği ilk şey buydu.

Acaba son sözü ne olacak?

"Galiba benim yerimde oturuyorsunuz," dedi hiç de dostça olmayan bir ses.

Başımı kitabımdan kaldırıp baktığımda gözlerini bana dikmiş bir adam gördüm. Benden biraz daha büyüktü. Siyah saçları ve keskin gözleriyle çok da bariz olmayan bir şekilde çekiciydi. Formdaydı, güzel giyinmişti ve hem dünyadan ne istediğini hem de bunu nasıl alacağını bilen bir adamın ifadesini takınmıştı.

"Sanmıyorum," diye karşılık verdim ve romanıma döndüm.

Çocukluğumdan beri uçak yolculuğu yapıyordum. Annem ilk kez on yaşındayken beni bir uçakla göndermişti; yalnız başımaydım çünkü beni görmeye artık katlanamadığını söylemişti. Seyahat konusunda acemi değildim ve doğru koltukta olduğumu biliyordum. Ama adam hareket etmedi, öylece durup bana baktı. Yüz ifadesinden yok sayılmaya alışık olmadığı anlaşılıyordu.

"Pardon, belli ki iyi bir şey okuyorsunuz..."

Okumaya çalışıyorum, demek istedim ama dilimi tuttum.

"Biletimde 25A yazıyor," dedi arkasında sıra olmuş, uçağa binmeye çalışan insanları bekleterek. "Siz de oradasınız."

Daha önce pek çok kez haksız çıkmalarına rağmen bazı erkekler neden hep haklı olduklarını düşünürler? Yine başımı kaldırdım ve sinir bozucu bir yakınlıkla yüzüme tuttuğu biletine baktım. Alıp yırtmak ve parçalarını havaya savurmak gibi tuhaf bir dürtüye kapıldım.

"Siz 25F'desiniz. Burası 25A," dedim ve kitabıma döndüm.

Yani kesinlikle ilk görüşte aşk falan değildi bizimkisi.

Koridorun diğer tarafındaki yerine geçerken özür dilemedi. Diğer yolcular tek sıra hâlinde yerlerine –doğru olduklarını umuyordum– geçtiler ama kimse aramıza oturmadı ve onun hâlâ bana baktığını *hissedebiliyordum.*

"Bu arada o kitabı ben de okumuştum," dedi uçağın diğer tarafından. Ona kulak asmadım ve okumaya devam ediyormuş gibi yaptım. "Sonu epey kötü."

"Haber verdiğin için sağ ol," diye karşılık verdim hâlâ ona bakmadan.

"İstersen söyleyebilirim. Biraz zaman kazanırsın."

Beni katlanılabilir seviyeden daha fazla rahatsız eden insanlara sakladığım bakışımı yönelttim. Sadece birisinin ondan nefret ettiğimi bilmesini *istediğimde* kullanırdım bu bakışı.

"Hayır. Teşekkürler," dedim mesajı alır ve böylece bu gereksiz konuşma sona erer diye umarak. Sonunda yanıma birisi oturdu ve aramıza girerek 25F'nin beni ve kitap tercihlerimi görmesini engelledi.

Yanımdakine, "Pardon," dediğini duydum. "Biz beraber seyahat ediyoruz da." Hem şaşırmama hem de dehşete düşmeme sebep olarak beni kastetmişti. "Yer değiştirsek olur mu? Böylece arkadaşımın yanında oturabilirim."

Onun *arkadaşı* falan değildim. Hiçbir şeyi değildim.

"Tabii," dedi az önce yanıma oturan adam, hemen kemerini açmaya koyularak.

"Ah, hayır," diye itiraz ettim. "Bunu yapmanıza gerek yok..."

"Sorun değil, benim için problem yok."

Benim için *vardı.*

Arkadaşım yanıma oturup kemerini bağladı ve sıkmamı bekleyerek elini uzattı. Sıkmadım. Bunun yerine, ikisini de rahatsız edici bulmuşum gibi önce eline, sonra yüzüne öfkeyle baktım. "Sanırım kötü bir başlangıç yaptık," dedi. "Baştan başlasak olur mu? Her zaman seyahat etmenin yeni insanlarla tanışmak için harika bir yol olduğunu düşünmüşümdür."

"Sana katılabilirdim ama o zaman ikimiz de hatalı olurduk."

"Ha! Komikmiş. Komedyen misin yoksa?"

"Hayır," dedim tekrar kitabıma dönerek.

"Ne iş yapıyorsun peki?" diye sordu. Ben cevap vermeyince de, "Ben yazarım," dedi.

İşte bu da her şeyi değiştiren cümle oldu çünkü yazarlar benim *rock* yıldızlarımdır.

Ânında gezegendeki sinir bozucu bir leke olmaktan çıkıp merak uyandırıcı bir şeye dönüştü. Sohbet etmeye başladık. Etkileyici, esprili ve zekiydi. Okuduğum kitap koltuk cebine yerleşti ve bir daha da açılmadı. Hikâye anlatıcılarına karşı daima zaafım olmuştur. Onların dünyalarına âşık olur, sonra da o dünyaları yazanlara âşık olurum. Bazen kafalarının içine girebilmek, en özel düşüncelerini duyabilmek ve dünyayı onların gözünden görmek isterim.

İlk defa bir yazarla tanışmıyordum. Beni büyüten kadın –annem bunu yapmayı bıraktıktan sonra– yayıncılık sektöründe çalışıyordu. Ergenlik yıllarımı sık sık yazarlarla dolup taşan bir evde geçirdim. Londra'daki dairesinde şaşaalı akşam yemeği partileri düzenleyip yazarları ağırlar, birlikte saatlerce sohbet eder, yiyip içerlerdi. Ben de merdivenin üst basamağına yerleşir, gizlice onları dinler, yanlarına inip onlarla eğlenebilmek isterdim. Bu "akşam yemeği partileri" genellikle güneş doğana kadar sürerdi ve benim de okul için hazırlanmam gerekirdi. Derslere çok yorgun hâlde ama mutlu girerdim. Kitapları milyonlarca

satan yazarlar veya ödüllü romancılar olup olmamaları –gerçi çoğu öyleydi– benim için önemli değildi, hepsi kelime sihirbazıydı ve bu da benim en sevdiğim sihir türüydü.

Sohbetimiz o kadar koyuydu ki uçağın kalktığını neredeyse fark etmedim. Uçuş görevlisi alkollü içeceklerle dolu arabayla geldiğinde o üç şey aldı: bir fincan çay, viski ve biraz da su. Ben uçuşlarda genellikle içmem ama bir kadeh şarap almıştım. Buharı tüten çayına biraz soğuk su eklemesini izledim.

"Hiçbir zaman sabırlı bir insan olamadım," dedi, sormamama rağmen açıklama yaparak.

New York'a giden bir gece uçuşundaydık ve çok geçmeden kabin karanlığa gömüldü. Diğer yolcuların çoğu daha şimdiden uyumuş gibiydi –başlarının altına seyahat yastıklarını koymuş, göz bantlarını takmışlardı– ama biz, tıpkı yatma saati geçeli çok olsa da hâlâ uyumadığı için heyecanlanan çocuklar gibi, fısıldaşmaya devam ettik. Saatlerce konuştuk ve kendimi onunla kitaplar, seyahat, hayat ve her şey hakkında sonsuza dek konuşabilirmişim gibi hissettim. Ona dair her detayı, ne düşünüp ne hissettiğini, dünya görüşünün benimkiyle aynı olup olmadığını öğrenmek istedim. Hiç yeni tanıştığınız biriyle inanılmaz bir uyum yakaladığınız oldu mu? Yeni tanışmanıza rağmen birbirinizi yıllardır tanıyormuş gibi hissettiniz mi? İşte benim için tam olarak böyleydi. Hâliyle esnemeye başlayıp koltuğunu sonuna kadar arkaya yatırdığında ve biraz uyumaya çalışabileceğini söylediğinde hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Aramızdaki kimyayı kafamda kurduğumdan şüphelendim.

Yanındaki koridor tarafında kimse oturmuyordu, üç kişilik sırada sadece ikimiz vardık ve daha önce o boş yerden aldığı yedek battaniyeyi bana teklif etti. Aslında istemiyordum ama aldım ve tepemizdeki okuma lambalarını kapatıp bizi de uçağın geri kalanı gibi yarı karanlığa gömdüğünde surat asmamaya çalıştım. Rahatsız koltukta rahat etmeye çalıştım, başımı ona çevirip gözlerimi kapadım. Sürekli beni izlediği hissine kapılıyordum ama gözlerimi ne zaman açsam onunkilerin kapalı olduğunu

görüyordum. Onun gözlerinin açılmaya başladığını gördüğümü düşündüğümde de kendiminkileri sıkıca yumdum.

Yüzü benimkine o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. Gözlerimi hafifçe aralayıp yüz hatlarını, saçını, kalın kaşlarını ve koyu kirpiklerini, burnunun biçimini, ağzının çevresindeki gölgeden hallice kirli sakalını, dudaklarını inceledim. Benim aksime çoktan uyumuş gibiydi, ben de diğer tarafa döndüm. Uçaklarda tanımadığımız insanların yanında uyumamız, etrafımız yabancılarla çevriliyken kendimize bu kadar savunmasız olma izni vermemiz çok tuhaf.

İlk başta bana öyle geliyor sandım.

Bir el yavaşça üzerimdeki battaniyenin altına kaydı. Gelip tam dizimde durdu ve ne yapacağımı ya da nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Yüzüm cama dönük hâlde, öylece kaldım. El tekrar harekete geçti; sıcak ve güçlü parmaklar battaniyenin altında eteğimi buldu, nazikçe kumaşı toplamaya koyuldu. Sonra el uyluğuma kaydı. Gözlerim sımsıkı kapalıydı ama hızlanan nefesimi, göğsümün kalkıp inmesini gizleyemedim. Kapalı duran uyluklarım eli engellediğinden, sadece istediği yere gidebileceği kadar araladım. Gözlerimi yalnızca bir kere, battaniyenin altında olanları gizleyip gizlemediğini ve birilerinin görüp görmediğini kontrol etmek için açtım. Bacaklarımı birazcık daha araladım ve parmaklar iç çamaşırımın altını buldu. Ona durmasını söylemedim. Durmasını istemiyordum da. Durduğu tek an, parmakları içime girdiğinde nefesimin kesilmesi üzerine oldu. Sadece ben sessizken devam etti. Parmakları ilk başta kışkırtıcı bir yavaşlıkla hareket etti; okşuyor, keşfediyor, mükemmel ritme ulaşana kadar derinlere dalıyordu. Saf zevk dalgaları çığlık atmak istememe sebep oldu ama o kıpırdarsam veya küçücük bile olsa bir ses çıkarırsam duruyordu. Bu yüzden sessiz kaldım, gözlerimi de açmadım –onunkilerin açık olduğundan ve bana baktığından emin olsam da– çünkü yaptığı şeyin bitmesini istemiyordum.

Birkaç saat sonra kabin ışıkları tekrar yandığında ve uçuş görevlileri kahvaltı servis etmeye başladığında, hiçbir şey ol-

mamış gibi davrandı. Ben de aynısını yaptım. Tıpkı daha önce yaptığımız gibi sohbet ettik ve uçak iniş yapınca da basit bir, "Tanıştığımıza memnun oldum," cümlesiyle ayrıldık.

Birbirimizin numarasını falan almadık.

Tekrar görüşeceğimize dair bir plan da yapmadık.

Kafam karışmıştı ve uyuşmuştum, ayrıca benden hoşlanan birisiyle tanıştığımı düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Belki de sevmeyi öğrenebileceğim birisi diye düşünmüştüm. Pasaport kontrolündeki sırada ona bakındım ve bagaj teslim bölümünde de gözlerim onu aradı ama yoktu. Ancak gelen yolcu kısmına geçerken ve sevdiklerini bekleyen mutlu insan seli karşısında boğulurken onu tekrar gördüm. Elinde büyük bir buket ve bir kutu çikolata vardı, bana gülümsüyordu. Ben de gülümsedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir kızla tanıştım da," diye karşılık verdi. "Ona çiçek almak istedim."

"Güzelmiş."

"Evet, güzel bir kız. Zeki ve eğlenceli de."

"Ah, teşekkür ederim."

"Seni akşam yemeğine çıkarabilir miyim? Bu işi doğru düzgün yapmak istiyorum."

"Şu an sabahın sekizi; biraz fazla erken sanki."

"İkinci kahvaltı diyelim o zaman?"

"Kesinlikle belki," dememle sırıttı.

Bütün bir günü New York'ta el ele dolaşarak geçirdik ve konuşacak bir şey bulamadığımız hiç olmadı. O kitap etkinliğine, ben de bir toplantıya geç kalmıştım ama ikimiz de umursamadık. Birbirimize hikâyeler anlattık, güldük, yedik, içtik ve o gece otel odamda seviştik. Olay sadece seksten ibaret değildi. Daha önce yaşadığım her şeyden farklıydı. Daha fazlasıydı. Bir yıl sonra da evlendik.

Çok ama çok büyük bir hata yaptığım hiç aklıma gelmedi. Şimdiye kadar.

Siyahlı kadınla bunların hiçbirini paylaşmıyorum.

"Pardon. Galiba vaktinizi boşa harcıyorum," diyorum. Ayağa kalkıp eşyalarımı topluyorum ama o nazik sözleri ve gülümsemesiyle beni sakinleştirip susturuyor. Bu konuda, insanların kendisine güvenmesini sağlamakta ne kadar iyi olduğunu fark ediyorum.

"Bizi üzen şeyler hakkında konuşmak zor olabiliyor," diyor. "Sizi buraya getiren şeyi tek kelimeyle açıklayarak başlayalım mı? Canınızı en çok sıkan tek bir şey."

"Güven," diyorum birden.

"Gayet güzel," diyor. "Bu kelimeyi söylerken aklınıza birisi geliyor mu?"

"Kocam."

"Ona artık güvenmiyor musunuz?"

"Hayır, o bana güvenmiyor."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ve o kusursuz yüz ifadesi mahvoluyor. "Böyle hissetmenize sebep olan nedir?"

"Ona yalan söylüyordum ve sanırım biliyor."

"Ona ne konuda yalan söylüyorsunuz?" diye soruyor.

"Her konuda."

SESSİZ VE KARARLI

GRADY

Bir zarfın üzerine temsilcimin ismini ve ofis adresini yazıyorum. Sonra da mühürlüyorum ve iş tamamlanmış gibi geliyor. Onu arayamam, e-posta da gönderemem –ne telefon çekiyor ne de internet var– ama masanın çekmecesinde bulduğum yazı kâğıtları ve zarfları iyi bir şekilde kullanıyorum. Akşamüstü oldu, güneş gökyüzünde çoktan alçaldı. Yarına kadar bekleyebilirdim ama sonra fikrimi değiştirebileceğimden korktum. Yapmaya karar verdiğim şeyi yapmamaya kendimi ikna etmeden önce mektubu göndermeliyim. Bu yüzden de Kitty'nin adresini yazdığım zarfı alıp Columbo'nun önderliğinde ormana çıkmaya hazırlanıyorum.

Kulübenin kapısını açmamla bir adım geri gidiyorum. Sanki gece ağaçlar yavaşça yaklaşmış, kulübenin etrafını sarıp üzerine eğilmişler. Ormanda güç bela yürüdüğümüz sırada ürkütücü bir sessizlik var. Fazla sessiz. Sanki ağaçların arasındaki boşluğa doğal olmayan bir sessizlik nüfuz etmiş. Hafif bir esinti yükseklerdeki dalların yapraklarını öyle bir hışırdatıyor ki sanki ağaçlar anlamadığım bir dilde fısıldaşıyor. Columbo tekrar tekrar ileri koşup geri geliyor, kuyruğunu sallıyor ve gülümsüyor gibi görünmesine yol açacak şekilde hızlı hızlı soluyor. Normalde neşeli hâli beni de etkisi altına alırdı ama son iki gece neredeyse hiç uyumadığımdan tamamen bitkin düşmüş hâldeyim.

Yaprakların oluşturduğu kubbenin ardında gün ışığı parıldıyor ve sanırım yeşilin her tonunu görebiliyorum. Ormanın zemi-

ni yosun ve açıkta kalmış ağaç köklerinden oluşan bir halı şeklinde; kısa süre içinde bastığım yere dikkat etmeyi öğreniyorum. Kocaman bir ağaç gövdesinin yanında tilki ini girişi olabileceğini düşündüğüm bir şey görüyorum ve burada başka hangi canlıların yaşadığını merak ediyorum. Ağaçlar çiy damlalarıyla süslenmiş örümcek ağlarıyla parlıyor ama burayı böceklerden başka şeyler de mesken edinmiş olmalı. Etraf gerçekten çok güzel ama *bir şeyler* tam olarak doğru gelmiyor. Sanki orman nefesini tutuyor. Veya bir şey gizliyor. Kulübedeki kemikler geliyor aklıma ama bunu tekrar unutmayı tercih ediyorum. İnsanların hayatlarındaki kusurları örtbas etmelerinin bir sebebi var – veya bu durumda bir şeyleri parkelerin altına gizlemelerinin. Onları göremediğinizde sorunlarınız ortadan kalkmış gibi yapmak çok daha kolay olur. Bana hayatımın fırsatı verilmiş gibi hissediyorum –böyle bir şeyi bir daha bulamayacağımı da biliyorum– ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu mahvetmesine izin veremem.

Gökyüzü kararıyor ve sıcaklık fark edilebilir şekilde düşüyor. Rüzgâr hızlanıyor ve küçücük yapraklar yukarıdan konfeti gibi yağıyor. Bir tanesinin kıvrılarak hareket etmesini, rüzgârla birlikte havada süzülmesini, çevresinin habersiz tutsağı olmasını izliyorum. Benim yolculuğumsa Sandy'nin bana verdiği pusula ve haritayı kontrol etmemle kısa bir duraksama yaşıyor. Doğru yöne gidip gitmediğimi anlamaya çalışırken sessizliğin ortasında öylece duruyorum ve ormana dair neyin bu kadar tuhaf olduğunu sonunda çözüyorum. Ortada hiç kuş yok. Ne bir tanesini gördüm ne de duydum. Yukarı baktığımda mavi gökyüzünden bir parça daha görüyorum ve Sandy'nin adada mikro iklim olduğunu söylerken dalga geçmediğini fark ediyorum. Hava güneşli, yağmurlu ve bulutlu arasında gidip geliyor, hiçbirinin de sırası uzun sürmüyor.

Columbo'yla ağaçların arasından çıkana kadar ilerliyoruz ve dünden hatırladığım bir yola ulaşıyoruz. Amberly'nin bir ucunu diğerine bağlayan anayol bu, gerçi kıyının kenarından geçen tek şeritli bir cadde gibi daha ziyade. Dün pikaptayken göremedi-

ğim ada manzaraları çıkıyor karşıma. Uzun, düzensiz basamak taşlarına benzeyen, Tetris'i andıran soluk gri kaya katmanları kıyının bu köşesini koruyor; güneş yüzünden ağarmış, deniz yüzünden aşınmış durumdalar. Çocukların üzerinde oynamak isteyebileceği bir şey ama benim dehşete kapılmama sebep oluyor. Korkunun, hayatın bize öğrettiği bir şey olması ne tuhaf. Yoldan sapmazsak güvende olur, eninde sonunda köye ulaşırız.

Merkeze ulaştığımızda da soluk gri nehir kolunun üzerinden geçen küçük, eski bir taş köprünün başında durup manzaraya bakıyorum. Kullandığım harita, şu an gördüğüm şeyin bire bir kopyası ve haritaya tekrar bakıyorum. Binaların hepsi ölçekli çizilmiş ve düzgünce etiketlenmiş. Aziz Lucy Kilisesi'nden o küçük, saz çatılı evlere kadar her şey burada var. Arazinin geneli bile şaşırtıcı derecede doğru. Başımı kaldırıp gerçek adaya baktığımda, burası genel olarak şey gibi hissettiriyor... ev gibi. Kalmak isteyebileceğim bir yer gibi. Gerçi görüntü kusursuz olsa da etrafta *hiç kimse* yok. En ufak bir yaşam belirtisi mevcut değil ve bu biraz tuhaf geliyor.

Eski tarz, kırmızı bir telefon kulübesi görüyorum ve ani bir heyecana kapılıyorum. Yaşadığımız cep telefonu çağında sabit hatları unutmuştum. Telefon kulübesinden Kitty'yi arayabilirim! Hemen oraya koşup kırmızı kapıyı açıyorum ama ikinci el kitaplarla dolu sıra sıra raf ve üzerinde *KÜTÜPHANE* yazan küçük, ahşap bir tabela görünce kafam karışıyor. Neyse ki telefon da var fakat ahizeyi kulağıma götürdüğümde çevir sesi yerine sadece sessizlikle karşılaşıyorum. Gereksiz gümüş düğmelerden birkaçına basıyorum ama hiçbir şey olmuyor, ben de kapıyı kapatıp yolun karşısındaki Christie'nin Köşedeki Dükkânı'na ilerliyorum. Sandy buranın aynı zamanda postane olduğunu söylemişti, ayrıca hazır gelmişken birkaç malzeme de alabilirim. İçeri girdiğimde kapının üzerindeki küçük zil çalıyor.

"Tekrar merhaba," diyor üzerindeki dükkân önlüğüne iliştirilmiş rozete bakılırsa Cora ismindeki kadın. Sanırım dün eşimin buraya girdiğini zannettiğimde yaptığımız kısa tanışmayı hatırlıyor. Cora Christie yaşlı bir kadın, biraz da çelimsiz ve burayı

tek başına nasıl işletebildiğini merak ediyorum. Bukleleri her yöne dökülen, gri ve kısa saçları var. Tepeden tırnağa yeşil giyinmiş, kalkık burnunun ucunda duran gözlüğü de yeşil. Yok denecek kadar seyrek kaşlarının altındaki gözleri sanki yaramazca parlayarak bana dönüyor.

"Maalesef adada çalışan telefon yok," diyor. "Eski tür olanlar bile çalışmıyor. Birkaç ay önce bir balıkçı teknesi okyanus tabanındaki kabloyu yanlışlıkla kopardı. İşte o zamandan beri de tamir edilmesini beklerken normalden daha da izole hâldeyiz. Ama hepimiz fazlasıyla *topluluk odaklıyızdır*. Bir şeye ihtiyacın varsa söylemen yeter," diye ekliyor gülümseyerek. Yaşlı kadın belli ki beni gözetliyormuş ve saklamaya gerek bile duymuyor.

"Birkaç şey stoklamak istiyorum."

"Tabii, buyur."

Önlüğüne takılı sanırım yüz tane rozet var ve biri gözüme takılıyor:

BU KADAR İYİ GÖRÜNMEK 80 SENE SÜRÜYOR.

O rozete baktığımı fark ediyor.

"Yaş sadece bir sayıdan ibarettir," diyor tekrar sırıtarak.

Ben de ona gülümsüyorum, sonra da metal bir sepet alıp dükkâna bakınıyorum. İçeriyi dolaşmam çok sürmüyor. Reyonların arasında ilerlerken birkaç temel malzeme alıyorum –ekmek, tereyağı, peynir, süt, yumurta, patates– ve ardından "ev yapımı" hazır yemeklerle dolu buzdolabını görüyorum. Kuzu yahnisi lezzetli göründüğünden birkaç tane atıyorum sepetime. Yazabilmek için ihtiyacım olan şeylerden biri de yemek. Kimse boş mideyle okunmaya değer bir şey yazmamıştır. Birkaç paket tuzlu cips ile ekstra büyük boy çikolata da alıyorum; bunu paylaşmak gibi bir niyetim yok. Columbo için köpek bisküvisi almayı da ihmal etmiyorum.

Kasaya döndüğümde Cora homurdanıyor. "Şu günlük tüketilmesi gereken meyve sebzelerden yok hiç. Elimde çok güzel, taze meyveler ve sebzeler var, daha dün geldi feribotla. Düzgün beslenmezsen nasıl güzel şeyler yazabilirsin ki?" Karşımdaki ya-

bancıya kaşlarımı çatarak bakıyor, kim olduğumu ve ne yaptığımı nereden bildiğini merak ediyorum. "Şu *yazar* sensin, değil mi?" diye soruyor.

Sanırım böyle yerlerde haberler hızlı yayılıyor.

Eskiden daha hırslı biriydim ama son zamanlarda ne iş yaptığımı söyleme konusunda pek istekli değilim. İnsanlar benimle tanışınca ya aşırı etkilenir ya da tamamen hayal kırıklığına uğrarlar ve iki tepki de kırılgan egom için harika değil.

"Evet, yazarım ve haklısın; ne yiyorsak oyuz," diyorum istemesem de bir torba elma alarak.

"Galiba bu durumda sen kuzu oluyorsun," diyor Cora yahniyi kasaya okuturken. Kıkırdıyor ve yüzüne iki gamze yerleşiyor; bu da bana büyükannemi, beni büyüten kadını hatırlatıyor. Aile olarak gördüğüm tek kişi oydu ve onlarca yıl önce ölmesine rağmen onu hâlâ özlüyorum. Çok genç yaşta ölmeseydi, şimdi Cora'nın yaşlarında olacaktı. Boyları da aynı ve birden kendimi karşımdaki yabancıya bundan daha fazlası olabilirmiş gibi bakarken buluyorum. Cora aniden hüzünleniyor, yüz hatlarını bir endişe örüntüsü süslüyor. Yüzünün benimkini yansıtıyor olabileceğini fark etmemle kendime bu mutsuz hâlden çıkmamı söylüyorum. "Ayrıca birisi buraya posta göndermek için de gelebileceğimden bahsetmişti..."

"Doğru," diyor aldıklarımı alışveriş çantasına koyarken; bu çanta da istemediğim bir şey ama belli ki parasını ödemem gerekecek. Üzerinde *AMBERLY'Yİ SEVİYORUM* yazıyor. "Birinci sınıf posta mı olsun, ikinci sınıf mı?"

"Birinci sınıf lütfen. Sadece bir mektup göndereceğim," diyorum zarfı cebimden çıkarırken.

Cora, mektubu elimden kapıveriyor ve ojesinin bile yeşil olduğunu görüyorum. Standart boyutta ve ağırlığı neredeyse sıfır olmasına rağmen zarfı küçük bir teraziye koyuyor, sonra farklı boyutlarda delikleri olan bir alet çıkarıyor. Zarfı her delikten geçiriyor ve "büyük paket" yerinden başlıyor ama zarfın en küçük kısma da sığacağı gayet bariz.

"Önemli bir şey mi?" diye soruyor.

Hayatını geri almana yardımı dokunabilir.

"Evet. Sanırım öyle," diye yanıtlıyorum.

Zarfa bakarken gözleri şüpheyle doluyor. "Taahhütlü göndermek ister misin?" diye fısıldıyor dükkân boş olsa da birileri duyabilirmiş gibi.

"Hayır. Standart birinci sınıf gayet uygun. Sanırım bir sonraki feribotla gidecek?"

"Birinci sınıflar yarın gider. Tekneyle."

"Sadece postalar için tekne mi var?"

Tam o sırada tezgâhın altından telsiz cızırtısına benzeyen bir ses duyuyorum ve şimdiye kadar fazlasıyla soğukkanlı bir kadın gibi görünen Cora telaşa kapılıyor. "Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?" diye soruyor. Saate bakıp aldığım şeylerin geri kalanını hızlıca çantaya yerleştiriyor, sonra da üzerime atıyor.

"Hayır," deyip hesabı ödüyorum. "Teşekkürler."

"Hadi kendine iyi bak," diyor ben dükkândan çıkarken ve kibar sözcükler kulağa daha ziyade tehdit gibi geliyor. Peşimden geliyor, âdeta beni dışarı kovalıyor ve bana ormandaki boğumlu ince dalları hatırlatan kemikli parmakları hâlâ zarfımı sıkı sıkı tutuyor. Kapının üzerindeki zil çalarak gidişimi duyuruyor ve ben çıkar çıkmaz Cora kapıyı çarpıp kapatıyor. En azından dışarıda bekleyen Columbo beni gördüğüne sevinmiş gibi görünüyor. Kuyruğunu öyle hızlı sallıyor ki sanki dakikalardır değil de saatlerdir yokum. Az önce aldığım ödül bisküvilerinden bir tane çıkarıp yakalaması için havaya atıyorum, sonra da yürümeye başlıyoruz. Ama sonra dükkân kapısının diğer tarafından yine o telsiz cızırtısını duyuyorum. Bir de bana öyle gelmiyorsa birisinin gülme sesi geliyor. Alçak sesli, uğursuz bir kıkırtı. Dönüp baktığımda camdaki levhada şimdi *KAPALI* yazdığını görüyorum.

SAĞIR EDİCİ SESSİZLİK

Adada dolaşırken Tökezleyen Han gözüme çekici görünüyor ve beni bekleyen uzun yürüyüşten önce bir içkiye hayır demem, ancak barın kapısını kontrol ettiğimde kilitli olduğunu görüyorum. Penceredeki tabelada da *KAPALI* yazıyor ama az önce içeriden bardak tıkırtıları ve birilerinin mırıldanarak konuştuğunu duyduğuma eminim. Köyde dolanıyorum ve diğer her dükkânın da aynı şekilde kapalı olduğunu görüyorum; günün bu saati için biraz tuhaf bir durum. Gidecek bir yer olmadığından köy meydanını geçiyor ve kulübeye doğru yola koyuluyorum.

İşte o an zil sesini duyuyorum.

Kaynağını tespit etmek için yavaşça dönerken sesin ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor: Eski kırmızı telefon kulübesinden geliyor.

İçerideki telefon *çalışıyor*. Duyabiliyorum. Bu da demek oluyor ki Kitty'yi arayabilirim.

Çimenliği koşarak aşıyorum, bunun bir oyun olduğunu düşünen Columbo da aynı hızla bana eşlik ediyor, sonra da kırmızı kulübenin kapısını hızla açıyorum. Nefes nefeseyim ama zil sesi şimdi daha da yüksek ve hemen ahizeyi kapıyorum.

İlk başta hattın diğer ucunda hiçbir şey duymuyorum.

Sonra deniz sesine benzeyen bir şey çalınıyor kulağıma.

"Grady, benim," diyor uzaktan gelen, uzun zamandır duymadığım bir ses.

"Abby?"

"Beni duyabiliyor musun?" diye soruyor, sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum.

"Abby? Sen misin?"

Hat gidip geliyor, cızırtılar duyuyorum ve onu kaybettiğimi sanıyorum ama sonra tekrar konuşuyor.

"Grady, çok üşüyorum. Burası çok karanlık. Neden gelip beni bulmuyorsun?"

Sesi o kadar uzaktan geliyor ki.

"Neredesin?"

"Burası çok soğuk ve çok karanlık..."

Hat kesiliyor.

Ama çevir sesini duyabiliyorum.

Aramayı tekrar bağlamanın bir yolu olmalı.

Parmaklarımın arasındaki ahizeye bakıyorum. Elim titriyor. Bütün vücudum titriyor. Telefonu kapatıp sonra tekrar kulağıma götürdüğümde herhangi bir ses gelmiyor. Şimdi tamamen kesilmiş durumda. Bir kez daha deniyorum ve bu sefer bir şey duyduğumu sanıyorum; yine deniz sesi. Ama sonra dışarıda uğuldayan rüzgârın sesine benziyor ve zaten o olduğunu anlıyorum. Bir ses duyduğumu mu hayal ettim?

Birisi telefon kulübesinin kapısını tıklatıyor ve resmen yerimden sıçrıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Cora Christie, camın diğer tarafından bana bakarak. Yeşil bir palto giyip yeşil bere takmış, görünüşe bakılırsa günü bitirmiş evine dönüyor. "Bu telefon aylardır bozuk, söyledim ya," diyor yeşil tırnağıyla *ARIZALI* tabelasını işaret ederek.

"Şey duyduğumu sandım..." Yüzündeki ifadeye bakılırsa sanırım en iyisi susmam olacak.

Zaten bütün adanın deli olduğumu düşüneceğinden korkuyorum.

Çok uzun zamandır uyumadığımı hatırlıyorum; belki de zihnim, bana oynamakta ısrarcı olduğu oyunlar konusunda giderek daha da yaratıcı oluyordur. Daha önce kayıp eşimi gördüğümü

hayal etmiştim, belki şimdi de duyduğumu hayal etmeye başlıyorumdur.

"Bir kitap alabilirim diye düşünmüştüm de," diyorum ciltsizlerden rasgele bir tane seçerek.

Cora başını onaylar anlamda sallıyor ama boncuk gibi gözleri hâlâ şüpheyle dolu. "Ne güzel," diye mırıldanıyor, sonra da ellerini ceplerine sokup uzaklaşıyor.

Görüş alanımdan çıktığında ne olur ne olmaz diye telefondaki tuşlara bir kez daha basıyorum.

Fakat sağır edici bir sessizlik dışında hiçbir şey yok.

Sanırım gerçekten aklımı kaçırıyorum.

Ormana ulaştığımızda gökyüzü çoktan alacakaranlığı kuşanmaya hazırlanmış durumda. Pusulayı kullanmadan yolumu buluyorum ve kulübeye girer girmez kendime büyük bir bardak viski koyuyorum. Ellerim hâlâ titriyor, başım zonkluyor ve kendimi hiç ama hiç iyi hissetmiyorum. Eski moda bir düşünce olduğunu biliyorum ama kocaların eşlerini korumaları gerekir ve ben bunu yapamadım. Yaşanan şeyin benim hatam olmadığını biliyorum ama hâlâ bazen kendimi suçluyorum. Onu güvende tutmak için daha fazlasını yapmam gerekirdi.

Zamanında onun kaybolmasına dair herkesin kendince teorileri vardı. Arkadaşları, basın, polis. Abby'nin ortak hesabımızdan yüksek meblağda para çekmesi, başkalarının –Kitty de dahil– eşimin beni terk ettiğini düşünmesine yol açtı. Evimizin her köşesinde ipucu aramama rağmen o kadar nakde niçin ihtiyacı olduğunu hâlâ bilmiyorum ama düşünülen şeye de asla inanmayacağım.

Tanıdığım her çiftten daha çok bağlıydık birbirimize.

Başka kimse bilmese de ben bunu biliyorum.

Abby'nin başına bir şey geldi; kötü bir şey. Nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını öğrenene kadar da hayatımın normale yakın bir şeye bile dönebileceğini sanmıyorum. Gerçeği bilmem lazım. Sihirli Top gözüme çarpıyor ve bir kere daha denemeye karar verip soru sormak için elime alıyorum.

"Bana öyle gelmiş olmalı ama... köydeki telefonda Abby'nin sesini duydum mu?"

İki kelime beliriyor: ***OLDUKÇA ŞÜPHELİ.***

Oyuncak en büyük korkumu doğrulamış gibi başımı onaylar anlamda sallıyorum: *Deliriyorum.*

Belki yorgunluk yüzündendir.

Belki de onun başına ne geldiğini öğrenme konusunda hâlâ çok çaresiz olmamın sonucudur.

Ya da yaptığım şeyin sebep olduğu stres yüzünden zihinsel bir sıkıntı yaşıyorumdur.

Bana öyle geliyor ki Charles Whittaker'ın gizli onuncu romanını bulduğumda üç seçeneğim vardı:

Bulduğum şeyi Kitty'ye söylemek.
Kitty'ye harika bir fikrim olduğunu söylemek, sonra da Charles'ın kitabını çalıp kendim yazmışım gibi yapmak.
Kitty'ye hiçbir şey söylememek.

Yazarlık epey münzevi bir iş olabildiğinden ve konuşacak başka kimsem de olmadığından temsilcime her zaman her şeyi söylerim, bu yüzden de üçüncü seçenek aslında bir seçenek falan değil. Ayrıca, nispeten kısa zaman öncesine kadar, temsilcime her zaman gerçeği söyledim. Sihirli Top'a bir soru daha soruyorum.

"Kitap konusunda doğru şeyi mi yaptım?"

Üç kelime beliriyor: ***KAYNAKLARIM HAYIR DİYOR.***

Topu koltuğa fırlatıp kendime bunun sadece aptal bir oyuncak olduğunu ve gösterdiği mesajın hiçbir anlam ifade etmediğini hatırlatıyorum. Fakat şüpheler çoktan kafamın içinde fısıldanmaya başladı. Bu konuda bir şey yapmak için de çok geç; mektup çoktan postalandı ama belki de yapılacak zekice şey bu değildi. Tanımı gereği pişmanlıklar, en dakik olmayan duygulardır.

Abby doğru şeyi yapma konusunda her zaman çok iyiydi. En başından beri bu özelliğini severdim. Sempatik olma konu-

sunda da iyiydi; onunla tanışan herkes ona bayılırdı, ben dahil. Doğuştan dışadönük ve dost canlısı –aslında sevemeyecekleri insanlara karşı bile– kişileri kıskanıyorum. Öyle olmayı çok isterdim ama benim için tanımadığım insanlarla girdiğim tüm sosyal durumlar stresli ve rahatsız edici. Partiler benim cehennem tasavvurum. Yaşlıca bir dükkân sahibiyle kısa bir karşılaşma bile beni bitkin düşürdü. Yorgun gözlerimi biraz dinlendirmeye karar veriyorum. Londra'dan ayrıldığımdan beri doğru düzgün uyumadım. Gerçi bu doğru değil –eşim kaybolduğundan beri doğru düzgün uyumadım– ama belki uyku sonunda beni bulur.

Birisinin kapıyı tıklatma sesine uyandığımda hiçbir şey göremiyorum. İlk başta nerede olduğumu da ne zamandır uyuduğumu da bilmiyorum ve gözlerimi kırpıştırıp loş ışığa alışmaya çalışıyorum. Akşam göğünün kenarlarında toplanan karanlık şimdi her yeri simsiyah yapmış, hâliyle bir süre uyumuşum belli ki. Ben lambayı açarken Columbo da dışarıdaki her kimse onu karşılamak için koşturuyor –Labradorlar pek de iyi bekçi köpekleri olmuyor– ve ben de aceleyle kapıya ilerliyorum ama kilidi açmadan önce duraksıyorum. Yeni uyandığım için biraz dağınık hâldeyim ve kafam karışık. "Kim o?" diye soruyorum.

"Kim olabilir? Nasıl bir mankafa karanlık çökmüşken ormanda dolanıp kapını çalar sence? Sandy ben! Saat yedi demiştik ve çoktan beş geçiyor. Geç kalırsak ve akşam yemeği mahvolursa, sürekli dırdır dinlemek zorunda kalırım."

Tamamen unutmuşum. Son zamanlarda birçok şeyi unutuyorum ve beyin sisi, günlük hava durumumda kalıcı bir hâl almaya başlıyor. Sürekli o kadar yorgunum ki tam hızda işlev göremiyorum.

"Pardon," diyorum ahşap kapının kilidini açarken. "Nasıl geçtiğini anlamamışım..."

"Zamanın mı? Evet, bu adada olur bu," diye karşılık veriyor omzumun üstünden kulübenin içine bakarak. "Epeydir burayı görmemiştim, eski şanına tekrar kavuştuğunu görmek güzel. Temizlik konusunda çok iyi iş çıkarmışsın."

"Ben değil..."

"Beni duymadın mı sen? Geç kaldık. Hazır mısın?"

Ceketimi alıyorum. "Tabii. Pardon, önceden sormam gerekirdi ama köpeğimi getirmem sorun olur mu? Bu kadar kısa sürede onu yabancı bir yerde bırakmak istemiyorum."

"Getir tabii, ne kadar çok o kadar iyi! Köpekleri severiz ayrıca. Mideye indiremediğin şeyleri masanın altından ona verebilirsin. Kardeşimin yemeklerinin tadına bakınca ne demek istediğimi anlayacaksın."

Kulübeden dışarıya adım atıyoruz ve her şey simsiyah. Uzun ağaçlar, gece göğü, orman zemini. Gözüme her yön aynı görünüyor ama Sandy'nin el feneri var ve belli ki yolu biliyor. Sessizce yürüyoruz ve söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Ortalık çok sessiz. *Fazla* sessiz.

"Ormanda hiç kuş sesi duymadım."

"Adanın hiçbir yerinde duymazsın. Hiç kuş yok," diyor.

"Ne? Gerçekten mi?"

"Bu konuda yalan söylemem acayip olur."

"Ama... neden? Böyle bir şey nasıl mümkün ki?"

"Kuş uzmanı falan değilim ve bu ben doğmadan önce olmuş ama kuşlar ağaçları korumak için yasaklanmış."

"Kuşlar nasıl *yasaklanabilir* ki? Uçup geri gelirler sonuçta."

"1888 yılında adada korkunç bir kıtlık olmuş. Birkaç sene önce İrlanda'da olan patates kıtlığı gibi de değil, neredeyse tüm ekinler çürümüş. Kimse nedenini anlayamamış ama sonra adalılar kızılağaçların da öldüğünü fark etmiş. Şu devasa ağaçların kabukları soyulmaya başlamış, koca dalları da çubuk gibi kırılıveriyormuş. Ağaçlar kendi aralarında konuşur, biliyor muydun? Kökleriyle mesaj veya uyarı gönderebilirler. Adalılar da ağaçlara olan korkunç bir şeyin öyle veya böyle ekinleri de etkilediğini düşünmüş.

"Kızılağaçlarda daha önce görmedikleri bir şey fark etmişler: İskoç Hebridlerine özgü ağaçkakanlar. Yüzlercesi dallara tünemiş, gövdelere delik açmış. O delikler de ağaçları hastalığa açık

hâle getirmiş, bazı kızılağaçlar ölmeye başlamış. Adalıların hem karnı açmış hem de çok korkmuşlar, sonra da adadaki erkekler, erkeklerin korktuklarında hep yaptıkları şeyi yapmışlar ve onları korkutan şeyleri öldürmeye başlamışlar. Ağaçkakanlar ile diğer kuşlar arasındaki farkı herkes bilmez, 1880'lerde de muhakeme yeteneklerinin dört dörtlük olduğundan şüpheliyim. Kısa süre içinde türlerine bakılmaksızın tüm kuşlar vurulmuş, hepsi öldüğünde de ağaçlar iyileşmiş ve ekinler yine büyümeye başlamış. Sorun çözülmüş. Bir sonraki mevsim adaya yeni kuşlar gelmiş, onları da vurmuşlar. Tabiat ana çocuklarını bir şekilde uyarır, kuşlar da işte geri gelmemeyi öğrenmiş. O zamandan beri de kıtlık olmadı."

"Peki ya kuşlar?"

Başını iki yana sallıyor. "Ben altmış yılı aşkın ömrüm boyunca Amberly'de yaşadım ve bir serçe bile görmedim. Bazen martılar anakaradan ayrılırken feribotu takip eder ama her seferinde Amberly'ye ulaşmadan geri dönerler. Nereden bildiklerini bilmiyorum ama biliyorlar. İşte bu yüzden hiç kuşumuz yok ama bu kıymetli, güzel, hayat veren ağaçlarımızdan *binlerce* var."

"Gerçekten aklım almıyor... Hiç kuş olmayan bir ada."

"Ağaçlar bize bakıyor, biz de onlara," diyor Sandy.

"Ama..."

"Aması maması yok. Durum böyle işte. Ayrıca ben kuşların insanlardan daha zeki olabileceğini düşünüyorum. Daha sadık oldukları kesin. Kuş türlerinin yüzde doksanının ömürlük eşi olduğunu biliyor muydun? İnsanlar gibi değiller. Ayrıca, insanların aksine, kuşlar hoş karşılanmadıklarını ve ne zaman uzak durmaları gerektiğini anlıyor."

KÜÇÜK KALABALIK

Evet, adada hayat düşündüğümden daha tuhaf. Şimdiye kadar tanıştığım insanlar da öyle. Ama belki de izole yaşamın insanlar üzerinde böyle bir etkisi oluyordur. Telefon yok, internet yok, sosyal medya yok, herhangi bir haber uygulaması yok, sinema yok, müze veya bir sanat galerisi yok... Toplumdan ve kültürden bu kadar kopuk yaşamanın bir etkisi mutlaka olur. Ama en azından yeterince dost canlısı görünüyorlar. Günümüzde hiç tanımadıkları birini akşam yemeğine davet edecek pek fazla kişi aklıma gelmiyor; Sandy'nin böyle bir şey yapması gerçekten incelik. Belki de kuşlar olmadan yaşamayı öğrenebilirim.

Sandy, daha önce de olduğu gibi, pikabın "arkasına atlamamı" söylüyor. Ben de dediğini yapıyorum, Columbo da yanımda oturuyor. Yola çıktığımızda pencereden dışarıya bakıyorum ama hava o kadar karanlık ki yanından hızla geçip gittiğimiz ağaçların hayaletvari siluetleri dışında hiçbir şey görünmüyor. Sokak lambası veya tabela yok ortada, sadece pikabın farlarıyla hafifçe aydınlanan dar ve dolambaçlı yol mevcut. Sandy direksiyonu kavrıyor ve sağ elinde oldukça farklı bir yüzük olduğu dikkatimi çekiyor. Girift tasarım gümüş bir devedikenini kapsıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yüzümü tekrar yola çeviriyorum ve bir başka virajı çok yüksek hızla aldığımız sırada biraz araba tutuyor, bu yüzden de Sandy fren yapınca rahatlıyorum.

"İşte geldik. Tepedeki Ev," diyor sesi tekrar neşeli çıkarak. "Ben burada doğdum, ailem cana yakın insanlardı ama hayal

güçleri fazla gelişmiş değildi. Ev gerçekten bir tepenin üzerinde, adını da bu yüzden böyle koymuşlar."

Pikaptan iniyorum ve gördüğüm şey karşısında şaşkına dönüyorum. "Ev" dediği şey sarmaşıklarla kaplı gri taş duvarlarıyla devasa bir yapı, adada gördüğüm açık ara en büyük bina. İsminin Tepedeki Büyük Ev olması gerekir. Üstelik bir evden çok daha fazlası. Çift yönlü ön cephesinin iki yanındaki taş kulelerle küçük bir kale gibi görünüyor. Girişe doğru küçük bir patika oluşturan bakımlı, muntazam çiçek tarhlarıyla da biraz göz korkutucu.

"Beklediğin gibi çıkmadı galiba?" diyor Sandy gülümseyerek.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"Dürüst olup olmadığını bir tek sen bilebilirsin, belirtmen anlamsız."

Sandy zengin birisi gibi görünmemekle birlikte öyle konuşmuyor ve davranmıyor da. Hâliyle belki de onu yanlış değerlendirdiğimi düşünüyorum. Yan yana yürüdüğümüz sırada boyunun ne kadar uzun olduğunu tekrar fark ediyorum. Görünüşe bakılırsa üzerinde dünküyle aynı kıyafetler var: kot pantolon (tahminen ekstra uzun), beyaz gömlek ve kocaman sarı mont. Ne makyajı var ne de saçma sapan bir şeyi. Hiç de bir malikâne leydisi veya –minyatür de olsa– bir kalenin kraliçesi gibi durmuyor.

Bina ilk bakışta etkileyici ama aynı zamanda biraz bakımsız durumda; pencere pervazlarının boyası dökülüyor ve kapılar yanmış deri gibi görünüyor. Yaklaştıkça gözüme daha fazla kusur çarpıyor: çatıda eksik kiremitler, pencere çiçekliklerinde ölü bitkiler, duvarlarda çatlaklar. Üzgün görünen bir ev bu. Bir zamanlar tablo gibi olduğunu tahmin ediyorum ama şimdi yorgun ve sevilmemiş. Pencereler göze benziyor ve beni izledikleri izlenimine kapılıyorum. Evin arkasında, tepenin tam ucunda tuhaf bir metal kule de var. Telefon direğine *benziyor*.

"Şu ne?" diye soruyorum, çakıl garaj yolunda attığımız adımların çıkardığı çıtırtıyı bastırmaya çalışarak. "Amberly'de cep telefonu sinyali olmadığını sanıyordum."

"Yok zaten. Gerçi bir keresinde Dikilitaşlar'da birisinin tek çubukluk sinyal yakaladığını söylemişlerdi. O gördüğün şey eski radyo kulesi. Çok çirkin bir şey ama adadaki en yüksek nokta burası ve tamirat gerektiğinde kolay ulaşılabilmesi için orada durmalı. Cep telefonlarına ihtiyacımız yok –gerçi bana sorarsan kimsenin yok– ama radyoya ihtiyacımız var. Her şeyden önce, hava tahmini olmasa işimi yapamam. Ayrıca bunlar da kule sayesinde çalışıyor," diyor cebinden bir telsiz çıkararak. "Adadaki herkeste bir tane var."

"Bende yok."

"Bunlar sadece kalıcı sakinler, topluluğun bir parçası olanlar için ve sadece gerçekten acil durumlarda kullanılmaları gerekiyor."

İşte yine o hepsinin belli ki çok sevdiği kelime: *Toplulık.*

Sandy telsizini kapatıp kaldırıyor ki adanın şerifi olduğu düşünüldüğünde, kapatması biraz tuhaf.

"Evin çok etkileyici," diyorum ama Sandy başını iki yana sallıyor ve parlak, kısa ve siyah bir saç tutamı atkuyruğundan çıkıveriyor.

"Ben çocukken hoş bir tuğla yığınıydı ama böyle büyük ve eski yerler epey bakım gerektiriyor, tabii onun için de para lazım. Evi eski güzelliğine kavuşturmak için kazandığımdan daha fazlası gerekiyor ama üzerinde çalışıyorum işte."

Biz daha oraya ulaşmadan devasa ön kapı açılıyor ve eşimin orada durduğunu görüyorum.

Durup bakakalıyorum, birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda o olmadığını fark ediyorum.

Hiçbir zaman o değildi.

Hiçbir zaman da olmuyor.

Parlak, çiçek desenli elbise giymiş minyon bir kadın girişte duruyor. Uzun zamandır görmediği bir arkadaşıymışım gibi bana el sallayıp gülümsüyor. "İşte bu da kardeşim Midge MacIntyre," diyor Sandy. Sandy ne kadar uzunsa Midge de o kadar kısa ve kendisi hareket ettiğinde yerinden kıpırdamayan

kusursuz, kısacık sarı saçları var. İki kadın birbirine yakın yaşta görünüyorlar ama kardeş gibi değiller.

"Soğukta durmayın da içeri gelin hadi, hasta olacaksınız," diyor beni içeri sürükleyerek. Dışarıya kıyasla içerisi çok daha hoş. Aromalı mum ve ev yemeği kokusu var, uzaklarda bir yerde yanan ateşin çıtırtısını da duyabiliyorum ve her şey, kesinlikle *her şey*, tüvit kumaşla kaplı. Koridordaki koltuk, abajur, minderler, perdeler, duvarlar, rüzgâr önleyiciler. Her şey.

Aşırı dokunsal insanlar beni genelde rahatsız eder ama Midge bana sarıldığında aldırış etmiyorum. Belki de kucaklanmanın nasıl bir his olduğunu unuttuğumdandır; son zamanlarda ilgimi sadece köpeğime veriyorum. Yeni çiçekli arkadaşım beni sevmeyi bitirdiğinde, kendisine hemen abayı yakan Columbo'yu okşamaya başlıyor.

"Sandy küçük adamıza *başka bir* yazarın geldiğini söylediğinde inanamadım! Küçük bir kalabalığız biz, sadece yirmi beş kalıcı sakiniz ama çoğu kitaplara bayılır. Ben de öyle. Bu haber beni çok mutlu etti!" diyor yoğun bir İskoç aksanıyla. Sesi güzel. Yakından bakınca, onca makyajın altında Sandy'den yaşça biraz daha küçük olduğunu anlayabiliyorum.

"Buraya kitap yazmak için mi geldin?" diye soruyor. "Adaya gelen çoğu yazar burayı yaratıcılıkları için harika bir ilham kaynağı olarak görüyor."

"Şey, evet. Yazmak için geldim. Amberly'ye çok yazar geliyor mu?"

"Arada geliyor ve hepimiz Charlie'yi özlüyoruz tabii ki. Belki de yeni yazar komşumuz olursun? Çok güzel olmaz mı?" İncecik kolunu benimkine doluyor. "Hadi mutfağa geçip şöyle güzel içkimizden bir kadeh içelim, sen de bana kendinden bahset. Bir de tabii kitaplarından."

Mutfak da tüvitle dekore edilmiş; burası ağırlıklı olarak pembe. Güzel içki dediği de minyatür kadehlerde servis edilen, Midge'in "putin" adını verdiği ev yapımı alkol çıkıyor. Boğazımı yakıyor ve tadı hiç hoş değil.

"İyiymiş," diyorum.

"Dünün yağmurundan bir tutam seni yarına hazırlar," diyor.

Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama *dünün yağmurundan* üç küçük daha içince muhtemelen olmam gerekenden çok daha fazla rahatlıyorum. Midge'in kadehimi sürekli doldurduğunu ama kendisininkine neredeyse hiç dokunmadığını fark ediyorum. Ayrıca parmağında Sandy'ninkiyle aynı yüzükten olduğu da dikkatimi çekiyor; gümüş ve devedikeni. Aile yadigârı gibi bir şey herhalde. Daha sonra bizi mum ışığıyla aydınlatılmış yemek odasına alıyor –bu odada da yeşilin her tonunda tüvit var– ve *bir şey* servis ediyor. Ne olduğundan emin değilim.

"Umarım kuzu eti seviyorsundur," diyor Midge.

"Görüntüsü çok..."

Yenilmeyecek gibi.

"...lezzetli," diyorum.

Her odada açık şömine var ve görünüşe bakılırsa hepsi de yanıyor. Bu kadar büyük ve eski bir evi ısıtmak zor olduğu içindir diye düşünüyorum ama içeride konforlu, samimi bir hava yaratma konusunda çok iyiler. Uzun zamandır ilk kez gevşemeye başladığımı hissediyorum.

"Maalesef adını da kitaplarını da hiç duymadım sanırım," diyor Midge ben tabağıma öylece bakarken.

Rahatlama hissi kaybolup gidiyor. Her seferinde beni ayıltan ve keyfimi kaçıran bir yorum bu. Çoksatan olmak insanların sizi tanıyacağı anlamına gelmiyor. Yazar olmak, bir dereceye kadar başarılı olsanız da, bir tür görünmez hayat sunuyor. Eskiden işimi sevme sebeplerimden biriydi bu –her zaman utangaç biriydim ve dikkatleri üzerime çekmemek beni mutlu ediyordu– ama son zamanlarda kimse beni görmüyormuş gibi hissediyorum. En iyi dönemim geçmiş gibi. Unutulmuşum gibi.

"Kabalık etmek istemedi," diyor Sandy ben bir karşılık veremeden.

"*Kaba* davranmıyorum ki, dürüst oluyorum sadece. Adanın kütüphanesini işletiyorum, bu yüzden..."

"*Adamın kütüphanesi* dediği de Aziz Lucy'nin yanındaki eski kırmızı telefon kulübesi. Aylardır arama yapmak için kullanılmadı; üzerine yıldırım düştü, o zamandan beri çalışmıyor ve hâlâ anakaradan birilerinin gelip tamir etmesini bekliyoruz. Son zamanlarda ikinci el kitaplarla dolu."

Cora bir balıkçı teknesinin okyanus tabanındaki kabloyu kopardığını söylememiş miydi?

"İyi misin, Grady?" diye soruyor Midge yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Evet. Pardon. Arada öyle dalıp gitmek gibi kötü bir alışkanlığım var da; mesleki deformasyon işte. Bu sabah o telefon kulübesini gördüm. Hatta içindeki telefonun çaldığını sandım." İkisi de delirmişim gibi gözlerini dikerek bana bakıyorlar. "Ama bana öyle gelmiş."

"Bu da yazar olmanın başka bir sıkıntısı sanırım," diyor Sandy tabağına biraz daha yemek alarak. "Sürekli hayali bir dünyada yaşayınca bazen gerçek ile kurguyu ayırmak zor oluyordur."

"Bazen oluyor." Kadehimden büyük bir yudum şarap alıyorum; bu arada altında tüvit bir bardak altlığı var.

"Çok kitabın var mı?" diye soruyor Midge ve biraz daha içime kapanıyorum.

"Birkaç tane," diyorum çaresizce konuyu değiştirmenin bir yolunu arayarak. Son günlerde ruh hâlimi besleyen derin bir hüzün deposu var ve hiç boşalmıyor. Sandy rahatsız olduğumu fark etmiş gibi görünüyor ve başka şeylerden konuşmaya başlayınca minnettar kalıyorum. Kilise çatısının akıtmasından ve tamiratının çok pahalıya patlamasından bahsediyor. Bir süre duymazdan geliyorum ve kendime acıma kuyumda debeleniyorum; bu kadar dibe batmışken kendimi yukarıya sürüklemek zor olabiliyor.

Artık yazamıyorsa bir yazar hâlâ yazar mıdır?

Abby kaybolduktan sonra gerçekten *denedim*. Yapamıyorum işte, olmuyor.

İçimde bir şeyler kırılıp bozuldu ve ona ne olduğunu öğrene-ne kadar tekrar yazabilecek miyim bilmiyorum.

İşte bu yüzden başka birisinin kitabını çalıp ben yazmışım gibi yapmak çok iyi bir fikir.

Aynı zamanda elimdeki tek fikir.

NEREDEYSE BELKİ

"Lütfen, biraz daha istersen söylemekten çekinme," diyor Midge.

"Teşekkür ederim. Çok *lezzetliydi* ama doydum," diyorum çatalımı ve bıçağımı bırakırken.

Gülümsüyor, sonra da parmağımdaki yüzüğe bakıyor.

"Romanların hakkında eşin ne düşünüyor?" diye soruyor. "Bir yazarla evli olmak çok özel bir şeydir bence."

Sanırım böyle de tarif edilebilir.

"Eşim başından beri en büyük destekçimdi. Başka kimse inanmadığında bile bana inandı," diyorum, daha fazlasını paylaşmak istemiyorum. Söylediğim şey yalan da değil. Abby bana hep inandı ve ben hâlâ evliyim. Her ne kadar bir hayaletle de olsa. Son on iki aydır beni kayıp eşim tanımlıyor –tanıdığım herkesin beni gördüklerinde düşündükleri tek şey bu– ama belki de burada olmasına gerek yoktur. Belki de bu adadayken tekrar kendim olabilirim.

Tabii onun kim olduğunu hatırlayabilirsem.

"Onu evde bırakıp böyle gezip tozmana izin verdiğine göre çok anlayışlı bir kadın olmalı. Özellikle de senin gibi yakışıklı bir adamı," diyor Midge bana bir kadeh şarap daha doldururken.

Uzun zamandır bana yakışıklı diyen olmamıştı ve kızardığımı hissediyorum.

İyi şarap hiç de harika olmayan yemeği telafi ediyor –Sandy kardeşinin yemeklerinin korkunç olduğunu söylerken abartmıyormuş– ve birlikte olduğum insanlar da... ilginçler.

"İkinci tabağı istemediğine emin misin?" diye soruyor Midge umut dolu gözleri irileşirken.

"Evet," diye biraz fazla hızlıca cevaplıyorum ve Sandy gülümsemesini peçetesiyle saklıyor. "Tek lokma daha yiyemem ama teşekkür ederim. Diğer adalılar da sizin kadar dost canlısıysa buradan gitmekte zorlanacağım demektir."

Midge gülümsüyor. "Adada sadece yirmi beş kişiyiz ama yine de hatırlanacak çok fazla yeni isim ve yüz demek oluyor bu. Haritan nerede?"

Haritayı bulup ona uzatıyorum. Midge kâğıdı açıp ahşap masaya seriyor, avucuyla buruşuk kenarları düzeltmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Evet, unutmamak gereken ilk şey sadece birkaçımızın Amberly'de doğduğu ve Sandy'nin de bütün ömrünü burada geçiren tek kişi olduğu."

"Sen başka bir yerde miydin?"

Bütün o makyajın ardında görmek biraz zor ama sanırım Midge kızarıyor.

"Bir süreliğine ayrılmıştım. Oyuncu olma hayalim vardı ve nüfusunun yarısında televizyon olmayan küçücük bir adada film yıldızı olma şansım çok düşüktü. Ben de çok çalıştım, para biriktirdim ve Hollywood'a gidiş bileti aldım. Ama bütün hayatım boyunca kovaladığım hayalin aslında bir kâbus olduğu ortaya çıktı. Bir sürü seçmeye katıldıktan sonra birkaç rol aldım ama şöhreti yakalayamadım. Dünya beni, benim kendimi gördüğüm gibi görmedi, bu durum da –yani yeterli olmamak– beni mahvetti. Kısa süre içinde prodüktörler bana sadece yapmak istemediğim şeyler karşılığında rol teklif etmeye başladılar. O zamanlar hepsi erkekti zaten ve ilgilendikleri şey yeteneğim değildi. Çok geçmeden kendimi oldukça üzgün ve yalnız hissettim. Sandy dönüş biletimi aldı ve mutlu olmak için ihtiyaç duyduğum her şeyin tam da burada olduğunu fark ettim. Adada. Diğer adalılar da aynı şekilde hissediyorlar. Şu an adada olan hemen hemen herkes buraya yeni bir başlangıç ve farklı bir son arayışıyla geldi. İnsanlığın sonsuz mutluluk arayışı. Açıkçası senin buraya esas gelme sebebini de merak ediyorum."

Gözlerini bana dikiyor. İkisi de öylece bana bakıyor. Sonra Midge kahkahayı basıyor.

"Şaka yapıyorum. Neden geldiğini hepimiz biliyoruz," diyor. Yine gözlerini dikerek bana bakıyorlar ve o kadar rahatsız oluyorum ki sanırım terlemeye başlıyorum. "Yeni bir kitap yazmak için tabii, şapşal!"

Bunun üzerine hepimiz gülüyoruz ama artık gitmek istiyorum. Çok –hatta hiç– dışarı çıkan birisi değilim ama buradaki insanlar gerçekten biraz tuhaf.

"Evet," diyorum başımı sallayıp şaraptan bir yudum daha alarak. "Yeni bir kitap yazmak için."

Çok basit bir şeymiş gibi söylüyor.

Midge eğilip biraz yaklaşıyor ve şöyle fısıldıyor: "Peki başladın mı? Yeni bir kitap yazmaya?"

Başımı onaylar anlamda sallıyorum. "Daha çok başındayım ama taslağı çıkardım."

Sandy gülümseyip sırtıma sert bir şaplak indiriyor. Biraz fazla sert. "Ne. Mutlu. Sana."

"Ne mutlu sana, ne mutlu bize," diyor Midge kadehini benimkiyle tokuşturarak. "Ayrıca kitabını bitirmeden kaybolmanı istemeyiz, o yüzden dikkatini ver bakalım. *Buradasın.*" Pembe tırnağını haritadaki Tepedeki Ev çizimine âdeta saplıyor. Buraya ilk geldiğimde gördüğüm ahşap tabeladaki *BURADA DEĞİLSİNİZ* yazısı aklıma geliyor ister istemez. Midge parmaklarıyla saymaya başlıyor. "En yakın komşun biziz. Çoğu kişi 'köy'de yaşıyor; böyle isimlendirmeyi seviyorlar. Dur bakalım, kimleri tanımalısın mesela... Cora Christie köşe dükkânı işletiyor..."

"Onunla tanıştı zaten," diyor Sandy. "Kadının unutamayacağı bir ilk izlenim yarattı."

"Eyvah," diyor Midge başını iki yana sallayarak. "Umarım ona çok fazla şey anlatmamışsındır. O kadın şayiaya bayılır." Sanırım yüzümde bir tür kafa karışıklığı ifadesi var. "Yani *dedikoduya*," diye açıklıyor. Bana öyle geliyor ki Midge gayet de kendisini tarif ediyor olabilir. "Bütün ada seni konuşuyordur şimdi ama hiç ka-

fana takma, herkes onun tam bir deli olduğunu biliyor. Tepeden tırnağa yemyeşil giyindiğini fark etmişsindir?" Başımla onaylıyorum. "Cora onu tanıdığımdan beri yeşil kıyafetlerden başka şey giymiyor. Ortalığı karıştıran ufak bir leprikon* gibi. *Yeşil* kazaklar, *yeşil* etekler, *yeşil* iç çamaşırı –belli ki–, başka bir renk giyinmenin uğursuzluk getireceğini düşünüyor. İçki içmeyi seviyorsan ki bu akşam gördüklerime bakılırsa sanırım seviyorsun, Sidney ve Bella King, Amberly'nin tek barı Tökezleyen Han'ın sahipleri. Bir de Jack var; uzun yıllar önce anakarada eğitim görmüş ama sonra evine, Amblery'ye dönmüş ustabaşı. Adada uzun zamandır yeni bir ev inşa edilmedi ancak sık sık fırtına olur ve sonrasında da Jack'in hep tamir etmesi gereken bir şeyler çıkar. Tesisat, kablolama, marangozluk, sazdan çatı yapma... Jack her konuda iyidir. Başka kim vardı bakalım. Travers ve ailesi adanın diğer tarafındaki Küçük Çiftlik'te, diğer herkesten uzakta yaşıyor. Travers bizim ağaç doktorumuzdur ve antik kızılağaçların hepsiyle ilgilenir."

Sandy başını onaylar anlamda sallıyor. "İyi bir aile. Holly diye küçük bir kızları, Ivy diye de büyük bir köpekleri var."

Sık sık olduğu gibi aklıma Abby geliyor ve onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

Midge öylece devam ediyor. "Kuaförümüz Bayan Sharp var. Gülümsediğini görmek, tek boynuzlu at görmek kadar nadirdir ama makas kullanma konusunda iyidir. Unuttum yine bak, kimi atladım?"

"İllaki bir doktor da vardır?" diyorum.

"Tabii ki. Dr. Highsmith var ama o Amberly'de yaşamıyor. Salı günleri en yakın adadan gelir. Deniz feribotun açılamayacağı kadar dalgalı değilse tabii. Hâliyle sadece salı günleri hastalanmanı tavsiye ederim, o da hava iyiyse. Sandy sana adanın şerifi *ve* feribot kaptanı olduğunu söyledi mi?" diye soruyor Midge. "Bir sonraki polisiye romanın için iyi bir kaynak olabilir!"

"Sandy, Amberly'de hiç suç işlenmediğini söyledi."

* İrlanda mitolojisinde yeşil giyinen, insan vücutlu küçük cinler. –ç.n

"Eh, teknik olarak öyle ve *son zamanlarda* işlenmedi," diyor Midge. "Sandy başa geçtiğinden beri yirmi yıldan uzun süredir basit bir hırsızlık olayı bile olmadı. Dünyanın başka neresinde böyle bir şey söyleyebilirsin ki? Ama neredeyse tam bir yıl önce tuhaf bir şey oldu..."

"Geç oldu. Grady'yi evine götürelim," diye araya giriyor Sandy.

"Geçen sene ne oldu?" diye soruyorum.

Midge masada öne eğiliyor. "Şey..."

"Hadi, pikapla bırakayım seni," diyor Sandy ama Midge devam ediyor.

"Buraya gelen ve hiç gitmeyen bir ziyaretçi vardı. Bir kadın..."

"*Midge.* Yeter bu kadar."

"Madem başladım, bitireceğim," diyor Midge ikimize de bir kadeh daha doldurup ablasına kulak asmayarak. "Bu kadın feribotla geldi. Turist sezonuydu, bu yüzden de Sandy'nin aklına çok soru sormak gelmedi. Ama diğer günübirlikçilerin aksine, bu kadın anakaraya hiç dönmedi. Adamız çok küçük sonuçta, kaldıysa içimizden birinin bunu bilmesi gerekirdi ama kadın geldi, sonra da kayboldu."

Abby olamaz. Bu çok büyük bir tesadüf olur ve tesadüf diye bir şey yoktur.

"Bu bir yıl önce mi oldu?" diye soruyorum ve Midge başıyla onaylıyor. "Nasıl bir kadındı?"

"Bilmiyorum, hiç görmedim. Ama ilginçtir ki kimse görmedi. Feribottan inince Sandy görmüş sadece. Birkaç hafta sonra da Sandy bir ceset buldu."

Midem bulanıyor. "Kadının cesedi mi?"

"Hayır. Kadını bir daha kimse görmedi dedim ya. Erkek cesediydi. Ne kimlik vardı ne de başka bir şey. Sadece kıyıya vurmuş bir ceset. Ama belki de o gizemli kadınla bir alakası vardır."

"Adada hiç suç işlenmediğini söylemiştin," diyerek Sandy'ye dönüyorum.

Omuz silkiyor. "*İşlenmedi* zaten. Onu bulduğumda adam öleli çok olmuştu. Başına ne geldiyse anakarada gerçekleştiğini düşünüyorum. Akıntı da onu buraya taşımış işte."

"Peki buraya gelen kadın nasıl biriydi? Nasıl görünüyordu?" diye soruyorum Sandy'ye.

"Yüzünü hatırlamıyorum ama tek başına seyahat ettiğini ve feribotta epey gergin olduğunu hatırlıyorum. Bazı insanlar gemileri sevmiyor işte," diyor. "Bir sene önceydi ve alınma ama anakaradaki herkes benim gözüme aynı görünüyor. Gerçi o ölü adamı öyle çabuk unutmayacağımı itiraf etmeliyim. Vücudu suda kalmaktan dolayı o kadar kötüleşmişti ki kimliğini belirlemek imkânsızdı..."

"*Ve* bir eli yoktu," diye fısıldıyor Midge tuhaf bir şekilde bu konuşulanlardan zevk alıyormuş gibi. "Resmen korku filmi sahnesi gibi bir şeydi. İyi misin, Grady? Bir anda bembeyaz oldun."

KUSURSUZCA KUSURLU

Kaybolmasından Bir Hafta Önce

ABBY

"Yardım istemek zor olabiliyor," diyor görüşmeye geldiğim kadın. "Birisine hislerinizden bahsederek doğru olanı yaptınız ve ben de elimden gelirse yardım etmek istiyorum." Artık çok geç olduğunu anlamıyor belli ki. Hayat bir soru işaretine dönüştüğünde cevaplar aramaya başlar, doğru cevapları bulamadığınızda da yanlış olanları ararsınız. Söylenebilecek tek şey bu.

"Kocanıza hangi konuda yalan söylediğinizi bana anlatmak istemiyorsanız sorun değil," diyor aslında sorun olduğunu ima eden bir yüz ifadesiyle. Onun beni değerlendirdiği gibi ben de onu değerlendiriyorum. Sarı saç, siyah kıyafetler, rahat ayakkabılar. O kadar sakin, derli toplu ve kendinden emin ki onu sevmemeye başlıyorum. Birini diğerinin üstüne attığı bacaklarını düzeltip uzun ve hoş saçını omzunun arkasına attıktan sonra diğer tarafa tekrar bacak bacak üstüne atıyor. Bir makas bulup saçlarını kestiğimi hayal ediyorum ve bu düşünce beni biraz rahatlatıyor. "İlişkilerde dürüst olmak sizin için hep zor muydu?"

Bu, soru kılığına sokulmuş bir hakaret gibi geliyor ve cevap vermeden önce düşünmem gerekiyor. "Herkesle değil."

Siyahlı kadın anlıyormuş gibi başını aşağı yukarı sallıyor.

Ama anlamıyor.

"İlişkilerde nasıl şekil alıp hareket edeceğimizi çok genç yaşta öğreniriz," diyor. "Pek çok konuda olduğu gibi, ilk başta

başkalarını taklit ederek öğreniriz; başkalarını izler, nasıl tepki verdiklerini kopyalarız. Genellikle anne babamızdan öğreniriz. Ebeveynlerinizin mutlu bir ilişkisi var mıydı?" diye soruyor.

Çığlık çığlığa edilen kavgaları düşünüyorum.

Ağlamaları.

Baltayı.

"Ayrıldıklarında çok küçüktüm," diyorum.

"Pardon, başka bir kadının sizi yetiştirdiğinden bahsetmiştiniz. Öz annenize ne oldu? Bana biraz ondan bahsedin. Onu düşündüğünüz zaman en çok neyi hatırlıyorsunuz?"

İç çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Hayattaki her şey anne sorunlarının sonucu değildir ve bunun hiçbir faydası olmayacak ama yine de bozmuyorum.

"Annem piyano çalmayı öğrenmemi istiyordu," diyorum.

Hikâyenin başka hangi kısımlarını paylaşacağımı çözmek biraz daha zor.

Piyano anneme teyzesi ölünce miras kaldı. Yan tarafında kuş resimleri olan, çok özel bir enstrümandı. Annem kendisine para bırakılmasını tercih ederdi çünkü bizde hiç yoktu ama büyük teyzesi Veronica –aslında büyük olmadığını, hatta gerçek teyzesi bile olmadığını söylemişti ve ben onunla hiç tanışmadım– ona bir piyano ve mavi bir vazo bıraktı.

Annem onu –bizim müzik adamı dediğimiz öğretmeni– nereden bulduğunu bilmiyorum ama evimize ilk gelişini hatırlıyorum. Dokuz yaşındaydım ve adamın yaşlı olduğunu düşünmüştüm ama küçükken otuz yaşın üzerindeki herkes yaşlı gibi gelirdi. Muhtemelen yaşı en fazla o kadardı. Piyano yemek odasındaydı –her zaman mutfakta yerdik yemeklerimizi, bu yüzden o odayı hiç kullanmazdık– ve annem beni orada onunla yalnız bırakırdı. Bana yabancılarla konuşmamam öğretilmişti ama belli ki bir yabancı kendisine öğretmen diyorsa sorun yoktu. Müzik öğretmeni "annemi rahatsız etmemek için" kapıyı kapattı ve ilk ders pek de iyi geçmedi.

Müziği severim. Nina Simone'u, Billie Holiday'i veya Ella

Fitzgerald'ı bütün gün dinleyebilirim ama müzik konusunda kesinlikle yetenekli değilim, hiç olmadım. Üçgen zil bile çalamam. Piyano taburesi tuşlara ulaşamayacağım kadar kısaydı, müzik öğretmeni de üzerine oturabilmem için kırmızı kadife bir minder yerleştirdi. Böylece boy konusunda sorunum kalmadı ama daha iyi çalmamı da sağlamadı ve adam o öğleden sonra gittiğinde annem epey hayal kırıklığına uğramış hâldeydi. Dinlemişti ve duydukları hiç hoşuna gitmemişti.

Bir sonraki ders de ilkiyle aynıydı: Tam bir facia. Öğretmen her seferinde yanında iki şey getiriyordu: bir metronom ve kahve termosu. Her dersin başında termosun kapağını yavaşça çevirip açar, sonra da şapırtılı yudumlar alıp plastik fincanını piyanonun üzerindeki dantel altlığa koyardı. Kahveyi hiçbir zaman sevmedim ve bunun sebebinin de müzik öğretmeni olduğuna eminim. Kahve kokusu bile midemi bulandırır. Ben bana öğretmeye çalıştığı ve başaramadığı temel ölçüleri çalmaya başlar başlamaz metronomu çalıştırmıştı. Ritmime yardımcı olacağını söylemişti.

Tık. Tık. Tık. Tık.

Üçüncü ders geçip de daha iyiye gitmediğim iyice bariz olunca, annem hem bana *hem de* müzik öğretmenine yönelik hayal kırıklığını belirtti. Bunun üzerine de adam dördüncü derse farklı bir plan ve şeylerle geldi.

Her zamanki gibi kapıyı kapattı.

Hep yaptığı gibi kahve termosunu açtı.

Sonra da benim yerime piyano taburesine oturup kendisi çalmaya başladı.

"Anneni mutlu etmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu sessizce. Dokuz yaşındaki ben başını onaylar anlamda salladı. "Uslu kız," dedi ilk defa benden memnun olduğunu gösteren bir ifadeyle. Sonra da metronomu başlattı.

Tık. Tık. Tık. Tık.

Annem dersten sonra zevkten dört köşeydi, sonunda işi kavradığımı düşündü.

Kavramamıştım.

Hiçbir zaman kavrayamadım.

Ama müzik öğretmeninin bana öğretmek istediği başka şeyler de vardı.

Ertesi hafta aynı şeyi yaptık. Ben yanına oturdum, o da benim yerime piyano çaldı. Metronom çalışıyor, güzel ve sabit bir ritim oluşturuyordu. Hemen sonra adam sol eliyle pantolonunun fermuarını açtı, sonra da sağ eliyle Do Majör gamı çaldı.

"Ona yalan söylediğini, aslında piyano çalamadığını söylersem annen çok üzülür," diye fısıldadı. "Hiçbir şey söylemem ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Benden istediği şeyi yaptım. Sonrasında da uykumda o lanet metronom sesini duymaya başladım. Aylar geçti ve annem Mozart çalabilecek seviyeye kadar ilerlediğimi düşündü. Gerçekten çok mutluydu, ben de ona gerçeği söyleyemedim ve müzik öğretmeni o odada bana yaptırdığı her şeyin gizli kalması gerektiğini çünkü annemin öğrenirse çok üzüleceğini söyledi.

Haklıydı da.

Bir gün annem elinde yeni pişirdiği kurabiyelerle dolu bir tepsiyle kapıyı çalmadan odaya girdi. Müzik adamının elleri piyano tuşlarında, pantolonu da ayak bileklerindeydi. Bense yerde, dizlerimin üstündeydim. Annemin içeri girdiğini duymadım. Adam da duymadı. Veronica Teyze'nin mavi vazosuyla müzik adamının kafasına vurana kadar ikimiz de annemi fark etmedik. Adam bayılıp yere devrildi ve oda tamamen sessizliğe gömüldü; tek bir ses dışında.

Tık. Tık. Tık. Tık.

Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum çünkü annem beni odama kapattı ve ertesi sabaha kadar kapıyı üzerime kilitledi. Müzik öğretmenini bir daha hiç görmedim. Bir de odun kesmek için kullandığımız balta ortada yoktu. Annem piyanoyu kapatıp kilitledi ve olanları kimseye anlatmamamı tembihledi. Hiç kimseye. Ben de anlatmadım çünkü neden anlatayım? Bununla yargılanmak veya tanımlanmak istemiyorum. Beni en çok üzen şey

bu olaydan sonra annemin bana davranış şekliydi. Hiçbir şey eskisi gibi olmadı ve bana hasarlıymışım gibi bakmaya başladı. Bozukmuşum, sevilemez bir şeymişim gibi. Bu da tam olarak öyle hissetmeme sebep oldu. Sanırım bu yüzden, artık yüzüme bakmak zorunda kalmasın diye beni gönderdi.

SESSİZ DİYALOG

GRADY

"Hemen kulübeye gidiyoruz," diyor Sandy yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakarak. Midge ile ikisi bakışıyorlar. Birbirini gerçekten iyi tanıyan insanların yapabileceği şekilde sessiz bir diyalog geçiyor aralarında. "O kemikleri bizzat görmem lazım."

Biz odadan henüz çıkmamışken tavandan yüksek bir gürültü geliyor, ardından peş peşe birkaç tane daha duyuluyor. Hepimiz gıcırdayıp sallanmaya başlayan minyatür kristal avizeye bakıyoruz; masaya ürkütücü bir hareketli gölgeler deseni düşürüyor.

"Bu da neydi?" diye soruyorum.

Bana cevap vermeden önce bir kez daha sessizce iletişim kuruyorlar.

"Endişelenecek bir şey değil. Annem işte," diyor Sandy gürültü tekrar başlarken yukarıya öfkeli bir bakış atarak. "Bir şeye ihtiyacı olduğunda bize haber vermek için bastonunu kullanır da."

Çıkan ses hiç de baston gibi değil.

"Kendisi iyi mi?" diye soruyorum.

"Ah, evet," diyor Midge yüzünde gergin bir gülümsemeyle. "Turp gibidir ama birkaç tahtası eksik işte. Annemiz Morag emekli olmadan önce Amberly Tüvit'i işletiyordu, görüp görebileceğim en güzel el örgüsü kumaşları üretti." Tüvitle kaplı evlerine şöyle bir bakınıyorum da sanırım bu akşam birkaç tanesini

görmüş olabilirim. "Maalesef tüvit artık eskisi kadar popüler değil ve işletme kapandı. Son zamanlarda annemizin sürekli bakıma ihtiyacı var –adada yaşlılar için bir tesis yok– ama ben onunla ilgilenmeyi sorun etmiyorum," diyor Midge, sesi kulağa sorun ediyormuş gibi geliyor. Yukarıdan gelen gürültü devam ediyor. Bu sefer birisi kilitli bir kapıyı açmaya çalışıyormuş gibi bir ses geliyor. "Gidip bir baksam iyi olacak. Şu güzel içkimizden bir kadeh götüreyim; genelde onu sakinleştirir."

Sandy, pikabı karanlık ve virajlı yollar için hiç de mantıklı sayılmayacak derecede hızlı sürüyor. Bu gece ne kadar içtiği düşünülürse, hiçbir şekilde araç kullanmaması gerekirdi aslında. Keşke parkelerin altındaki kemiklerden hiç bahsetmeseydim. Düşünebildiğim tek şey Charles Whittaker'ın taslağı. Masanın üzerinde bırakmıştım ve ne olursa olsun Sandy'nin onu görmemesi lazım. Kimse görmemeli. Kitty'ye gönderdiğim mektup benzer bir hikâye için teklifti. *Fazla* benzer bir hikâye. Kelimesi kelimesine kopyalamayacağım tabii ki; Charles'ın fazlasıyla kendine özgü bir üslubu var. Bu yüzden kitabı düzenlemem gerekiyor. Bana ait hâle getirmeliyim. Ama planımın işe yaraması için orijinal versiyonundan kimsenin haberi olmaması lazım.

Ormandaki açıklığa geliyoruz ve pikaptan inince rahatlıyorum. Gece durgun, sessiz ve soğuk. Ağaç siluetleri dışında hiçbir şey görünmeyecek kadar karanlık. Sandy bir el feneri açıyor ve kulübeye doğru ilerlemeye başlıyor; o kadar hızlı ki Columbo ile ben ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyoruz. Uzun ağaçların dalları sallanıyor, eğilip bükülüyor ve orman zeminindeki yapraklar etrafımızda hışırdıyor; sanki burası biz içinde yürüdükçe canlanıyor. Uzaklardan çığlık gibi bir ses duyuyorum ama Sandy ilerlemeye devam ediyor.

"Bu da neydi?" diye soruyorum.

"Doğa. Tilki diye bir şey duymadın mı hiç? Son derece zararsızdırlar."

Daha önce –Londra'da yaşarken bile– bir sürü tilki duydum ama hiçbirinin sesi az önce duyduğum şeye benzemiyordu. O

sırada bir şey yüzüme doğru, yüksek hızda uçunca kollarımı iki sallıyor ve Sandy'ye çarpıyorum.

"Burada hiç kuş olmadığını söylemiştin diye hatırlıyorum," diyorum.

"Yarasaydı o."

"*Yarasa* mı? Galiba onlar da zararsız?"

"Adada iki türü var. Biri zararsız, diğeri değil."

Ayrıntı vermiyor, ben de sormuyorum.

Yürümeye devam ediyoruz ve arkamızda, bize yakın bir yerde bir dalın kırıldığını duyuyorum. Columbo hırlıyor, ben de hızla arkama dönüyorum ama kimse yok; sadece zifiri karanlık. Keşke korkmasaydım –bunu kendime itiraf etmek bile pısırığın tekiymişim gibi hissetmeme sebep oluyor– ama korkuyorum, bu yüzden de Sandy'ye yetişmek için biraz daha hızlıca yürüyorum.

"Yarasalar bu yüzden çıkmış," diyor. Omzumun üstünden arkama bakmakla o kadar meşgulüm ki onun gördüğü şeyi görmüyorum ama yukarı baktığımda ormanın tamamını kaplayan yüzlerce ufacık ışıkla karşılaşıyorum. Her yerdeler. Ağaçlarda, etrafımdaki havada. Rüya görüp görmediğimi merak ediyorum.

"Bunlar da ne?"

"Ateşböcekleri," diyor Sandy. "Eminim ki Londra'da *bunlardan* hiç görmemişsindir."

"Daha önce hiçbir yerde böyle bir şey görmedim." Parlayan sarı ışıklar sanki karşımda dans ediyor. Büyüleyici bir manzara.

"Hiç kuş olmamasının iyi taraflarından biri çok fazla böcek olması," diyor Sandy. "Tıpkı bu özel ve eski ağaçlar gibi koruyacak çok fazla nadir kın kanatlımız, güvemiz ve örümceğimiz var. Ateşböcekleri benim en sevdiklerim. Bu ufaklıklar burada serpiliyor. Yaydıkları ışık çiftleşecek bir eş çekmeye ve birbirleriyle iletişim kurmaya yarıyor ama aynı zamanda yarasaları da onları yememeleri için uyarıyor."

"Neden? Yarasalar için zehirliler mi?"

"Hayır, sadece tatları *korkunç*. Midge'in yemekleri gibi." Kendi şakasına gülüyor, sonra da aniden ciddileşiyor. "Tehlikede

olduklarında da ışıkları yanıyor. Mesela bir ağa yakalanırlarsa. Kapana kısılıp kurtulamazlarsa." Sandy bana hiç hoşuma gitmeyen ve anlayamadığım bir ifadeyle bakıyor. Gözleri kısılıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Fazla yaklaşıyor. "Bazı ateşböcekleri öldükten sonra bile etraflarını aydınlatabilir. Sonsuza kadar değil tabii." Gülümsüyor ve yine kendisi gibi görünüyor. "Seyretmesi güzel ama, değil mi?" diye soruyor ormanda ilerlemeye devam ederek. Ani duygu değişimleri biraz huzursuz edici ama fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bazı insanlar kendi içlerindeki çelişkilerden ibarettir.

Kulübeye gelince kilidi açıyorum ve ittiğimde kapı abartılı bir gıcırtıyla aralanıyor. Işıkları da açınca her şeyin tam bıraktığım gibi olduğunu görüp rahatlıyorum. Masadaki kıymetli taslak da dahil.

"Kemikler nerede?" diye soruyor Sandy içeriye adım atar atmaz.

"Hemen şunun altında," diyorum ve koyun postu halıyı çekiyorum. Gevşek parkelere yakından bakmak için eğiliyor. Hemen sonra ben rahat bir tavırla masaya yaklaşmak için doğrulurken, o da çıplak elleriyle parkeleri çıkarıyor. Fenerini deliğe tutuyor ve ben de o sırada kulübede kalmaya devam edebilecek miyim diye merak ediyorum. Burasının artık bir suç mahalli olabileceğini tahmin ediyorum ve keşke düşük çenemi tutsaydım diye düşünüyorum. Okunamasın diye –tıpkı Sandy'nin yüz ifadesi gibi– taslağın ilk sayfasını ters çeviriyorum.

"Sence insan kemiği mi?" diye soruyorum gidip yanında durarak.

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Burada hiçbir şey yok."

"Ne?" diyorum bakmak için eğilirken. Haklı. Tahta ve toz dışında hiçbir şey yok. Kırmızı kadife minder bile gitmiş. "Ben... anlamıyorum. Kemikler tam buradaydı."

Sandy'nin gözleri arkamda bir yere odaklanıyor; odanın köşesindeki eski, pirinç içki arabasına bakıyor. Sonra iç çekip ellerini kot pantolonuna siliyor ve ayağa kalkıyor.

"Kitaplarında az da olsa korku unsurları olduğunu söylemiştin. Gördüğüm kadarıyla bir şeyler üstünde çalışıyorsun da," diyor çaresizce saklamaya çalıştığım taslağı başıyla işaret ederek. "Yol yorgunluğu, biraz viski ve şehir hayatına alışıkken burada yalnız olman... Belki de hayal gücün seni yanıltmıştır."

"Hayal falan etmedim. Ben..."

Ama açıklayamam. Veya dün gece burada gördüğüme emin olduğum bir şeyin nasıl öylece kaybolduğunu anlayamam.

"Eh, açıkçası rahatladım," diyor Sandy. "Adamız suçtan uzak olmasıyla gurur duyduğumuz bir yerdir; bir yıl önce sahilde bulunan ceset dışında tabii ama Midge'in ondan asla bahsetmemesi gerekirdi. Burası üzerinde yaşayan herkes için güvenli bir yerdir. Aklına başka bir şey gelmesin. Burada da bir şey yok zaten, iyisi mi böyle bir şey hiç olmamış gibi yapalım."

Başımla onaylıyorum.

Ama böyle bir şey oldu.

"Sana daha önce soracaktım ama unuttum," diyorum. "Anakaraya bir sonraki feribot ne zaman?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu kadar erken ayrılmıyorsun, değil mi? Burayı sevdiğini söylememiş miydin..."

"Ah, sevdim, hem de çok. Sadece... arabamda unuttuğum bazı şeylere ihtiyacım var da."

"E bana anahtarını ver o zaman, anakaraya bir sonraki gidişimde alıp getiririm. Senin o değerli yazma vaktinden harcamana hiç gerek yok."

"Çok naziksin ama bir sonraki seferin ne zaman olacağını bilmek isterim. Belki erken dönmem gerekir, ne olur ne olmaz diye."

Öylece yüzüme bakıyor. "Havadan dolayı belli değil. Ama haber veririm."

Biraz fazla içmiş olabilirim ama davranışları bana tuhaf geliyor.

Sandy gittikten sonra bir kadeh viski koyuyorum. Sonra da parkelerin altındaki boşluğa bakıyorum; kemikler belki tekrar

ortaya çıkmıştır diye. Yoklar. Ama kulübede daha önce burada olmayan bir şey vardı. Sandy görmeden hemen aldığım bir şey. Ben dışarıdayken kapının altından üzerinde *Beni Oku* yazan bir zarf atılmış.

Zarfı açıyorum ve gördüğüm şey karşısında şok oluyorum.

---

23 Mart 2017 The Times Sayfa 5

HAPİSHANEDE OTUZ YIL GEÇİRDİKTEN SONRA SERBEST KALAN KADIN

Haksız Bir Mahkûmiyet ve Bozuk Bir Adalet Sistemi

Abby Goldman

Otuz yıl önce, ekim ayının soğuk bir öğleden sonrasında, Coraline Thatcher'ın kızı okuldan sonra eve gelmedi. O akşamın ilerleyen saatlerinde, kızın kaybolduğunu polise bildirdikten ve birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra, Coraline on beş yaşındaki kızının bir arkadaşının evindeki partiye gittiğini düşündü. Arkadaşının ailesi evde yoktu. Oraya gittiğinde partinin kontrolden çıktığını gördü. Ev gençlerle, gürültülü müzikle ve uyuşturucu kokusuyla doluydu. Coraline sonunda ergen kızını bir yatak odasında, baygın hâlde ve yirmi bir yaşındaki bir adam tarafından tecavüze uğrarken buldu.

Coraline komodinde duran Jack Daniels şişesini aldı ve adamın kafasında kırdı. Adam, kızının üstünden inip Coraline'ın boğazına sarıldığında ve onu iterek duvara dayadığında, kırık şişe hâlâ elindeydi. Adamın boyu 1,80'in üzerinde, kilosu da 90'a yakındı. Tanıklar adamın onun yüzüne tükürdüğünü ve onu "gebertmekle" tehdit ettiğini söylüyor.

Coraline'ın avukatı, o kırık şişeyi adamın boğazına saplamasının ve boynundaki bir atardamarı parçalamasının nefsi müdafaa olduğunu iddia etti. Fakat akıllara durgunluk verecek şekilde tecavüzcünün kuzeninin de içinde bulunduğu jüri, onu cinayetten suçlu buldu ve Caroline hapse atıldı. Müebbet.

Mahkeme, bu olaydan otuz yıl sonra, Coraline Thatcher'ın ceza almaması gerektiğine karar verdi. Öldürdüğü adam onun kızına tecavüz etmeden önce, şiddet içeren cinsel saldırı ve taciz suçundan defalarca kez tutuklanmıştı. Polisler onu tanıyordu ama adam hiç ceza almadı. İngiltere'de her üç dakikada bir erkekler tarafından kadın cinayeti işleniyor, gelgelelim özgürlüğünü kaybeden de kendisini savunmaya çalışan bir kadın oluyor. Adalet sistemimiz bozuk. Coraline yaptığı şeyi, polisin onu koruyamadığı bir adamdan kendisini korumak için yaptı ve bunun sonucunda her şeyini kaybetti.

Kızı devlet gözetimine verildi ve Coraline'ın onu görmesine izin verilmedi. Evini ve işini kaybetti. O hapisteyken annesi öldü. Şimdi kırk beş yaşındaki kızı Coraline'ın hüküm giydiği yaşta ve annesiyle konuşmayı reddediyor, ayrıca Coraline'ın hiç göremediği torunları var. Kendisi şimdi Londra'da bir bakımevinde kalıyor ve geçinebilmek için hayır kurumlarına bel bağlıyor.

Onunla özel bir röportaj yapabilme umuduyla buluştum. Ama onun benimle buluşma sebebi, bana neden röportaj vermeyeceğini söylemekti. "Bana hayatımı geri vermek için kimsenin yapabileceği bir şey yok," dedi. "Benim istediğim tek şey küçük bir dükkân işletmek ve kızıma bakmaktı." Coraline yeşil giyinmişti ve olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Ölen adamın ailesi hiç yorum yapmadı ve hem beni hem de bu gazeteyi yasal işlem başlatmakla tehdit etti. "Adalet sadece ona parası yetenler için var," dedi Coraline. Görünüşe bakılırsa özgürlüğün de bir fiyatı var.

MASUM SUÇLU

Ortada bir not yok. Hiçbir açıklama yok. Sadece eşimin birkaç sene önce yazdığı buruşmuş, eski gazete haberi. Hikâyeyi ve zamanında Abby'yi ne kadar üzdüğünü hatırlıyorum. Eşim harika bir gazeteciydi. Coraline Thatcher'ın savunma avukatının işini kötüye kullandığını ve kadının ceza almasını kesinleştirmek için rüşvet alması da dahil olmak üzere o ölen adamın zengin ailesinin tüm kirli çamaşırlarını –gazetenin hukuk ekibinin yayımlamasına izin vermediği şeyler– ortaya çıkarmıştı. Ama Abby'nin her zaman doğru olanı yapması gerekiyordu ve o zavallı kadın için geç de olsa adaleti sağlayacak gerçeği ortaya çıkarana kadar devam etti. Kaybolduğu gece arabasında bulduğum o ürkütücü antika bebek, Abby'ye gazetedeyken gönderilmişti. Editörü kutuyu açmasını izlemiş ve ağzı dikili bebeğin bir uyarı olduğuna kanaat getirmiş. Polisler bebekte parmak izi aradılar ama tek buldukları Abby'ninkilerdi.

Birisinin neden şimdi bu eski haberi bana gönderdiğini anlamıyorum. Veya neden yüzüme söyleyemediğini. Yoksa bu Abby'nin başına ne geldiğine dair bir ipucu mu? Başka ne olabilir ki?

Belki de bu adada kayıp eşimi gördüğümü *hayal etmemişimdir*.

Gazete kupürünü tekrar okuyorum. Sayfadaki sözcükler sanki bulanıklaşıyor, eğilip bükülüyor ve hareket ediyor ama yakın gözlüğümü takıp odaklanmaya çalışıyorum. Abby'nin makalesinde Coraline Thatcher ile tanıştıklarında kadının yemyeşil gi-

yindiği yazıyor. Köşe dükkânındaki Cora gibi. Cora'nın taktığı bir sürü rozetten birinde en az seksen yaşında olduğu yazıyordu ve makaledeki kadın da yedi yıl önce yetmiş beş yaşındaymış, yani yaşlar uyuyor. Cora Christie aslında Coraline Thatcher olabilir mi? Öyle bile olsa, pek bir tanışıklıkları yoksa bunun eşimle ne ilgisi var? Abby tecavüzcünün ailesini biraz fazla mı eşeledi? Kaybolmadan önce aldığı tehditlerin sorumlusu onlar mı? Antika bebeği onlar mı gönderdi? Bir de geçen sene, tam da Abby'nin kaybolduğu zamanlarda, burada sahile vuran tek elli ölü adam kimdi?

Birisi bana bir şey anlatmaya çalışıyorsa kim olduğunu da ne olduğunu da neden olduğunu da anlamıyorum.

Ama şurası kesin ki birisi bir şeyler biliyor ve bunu bana göstermek için kulübeye gelmiş.

Üstelik bu kişi adada, bu da demek oluyor ki ortada sadece yirmi beş şüpheli olabilir.

Saat geç oldu, uzun zamandır da düzgünce dinlenmedim ve öyle yorgunum ki ayakta uyuyacak durumdayım. Columbo çoktan yatağın ayakucunda horlamaya başlamış ve bence doğru olanı yapıyor. Belki de tüm bunlar, her ne kadar çok emin olamasam da sabaha daha anlamlı gelecek. Parkeleri ve halıyı yerine yerleştirip küçük bir bardak viski daha koyuyorum; uyumama yardımcı olsun diye azıcık bir şey.

İşe yaramıyor.

Zaten nadiren yarar.

Abby'yi düşünerek, her zamanki gibi, uyanık hâlde öylece uzanıyorum.

Ya birisinin onu inciteceğinden korktuysa ve bu yüzden kaybolup saklanacak bir yer bulmaya karar verdiyse? Amberly Adası gibi uzaklarda, güvende olabileceği bir yer? Onu orada aramanın kimsenin aklına gelmeyeceği bir yer?

Umut da en az çaresizlik kadar mahvedebiliyor insanı.

Aylardır doğru düzgün uyumamanın zihnimde kalıcı bir hasar bıraktığından endişeleniyorum. O geceden beri hiçbir şey es-

kisi gibi değil. Uyuyabildiğimde de nadiren uzun süreli oluyor. Uykusuzluğum için görüştüğüm ilk birkaç doktor anlayışlı ama işe yaramazdı. *İlaçlar son çaredir,* gibi şeyler söyleyip yatmadan önce endişelerimi listelememi önermişlerdi. Bir diğeri de meditasyon yapmayı denememi söyledi. Benim için şaşırtıcı şekilde bu bir süre işe yaradı, ta ki fayda etmeyene kadar. Hepsinin söylediği bir şey de ekran süremi azaltmam ve alkolden uzak durmamdı. İkisi de yapamayacağım şeyler olmakla birlikte, hayatım fazla gürültülü bir hâl aldığında zaman zaman da olsa zihnimi sessizleştiren tek şey alkol.

Sorunlu beynimde dönüp duran çok fazla soru olduğunu düşünüyorum:

O gece eşime ne oldu?

Kendisi nerede?

Hayatta mı?

Kimsede cevapları olmayan sorular.

Ortak banka hesabımızın mali tablolarını Kitty'ye gösterdiğim ve Abby'nin kaybolmadan birkaç ay önce çektiği yüksek meblağı belirttiğim zamanı hatırlıyorum. O da vaftiz kızının bu yaptığı karşısında en az benim kadar şaşırmıştı ve başkalarının da düşündüğüne emin olduğum şeyi dile getirmeyecek kadar kibardı: Abby bilinçli olarak ortadan kaybolmuştu. İnsanları bu konuda suçlayamam çünkü ben de aynı şeyi düşünürdüm. Ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlardı; Abby asla böyle bir şey yapmazdı. Şimdi de tıpkı her gece olduğu gibi, düşünebildiğim tek şey o. Eşimi gerçekten ne kadar iyi tanıdığımı ve gerçeği öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ediyorum.

Gittiğim son doktor hüzünlü hikâyeme acımış ve istemeyerek de olsa uyku ilacı yazmıştı ama onların da yardımı dokunmadı. Tavsiye edilen dozun iki katını almadığım sürece. Birkaç saat uyuyabilmeyi başarsam bile onca ayın yorgunluğunu kafamdan atabilmem mümkün değil. Sanki etrafımı kuşatan daimi bir beyaz gürültü var. Hafızam da fark edilir derecede etkilendi ve bazı günler herhangi bir şey yapacak enerjim bile olmuyor.

Bazen düzgün cümleler kuramıyorum; gerçekten kelimeleri bulamıyorum ve bu bir yazar için ciddi bir sorun. Uzun süreli *insomnia*nın halüsinasyonlara ve paronoyaya sebep olabildiğini okumuştum; şu an yaşadığım şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Ama gazete kupürünü buldum işte ve gayet gerçek. Uydurmadım. *Birisi* bana *bir şey* söylemeye çalışıyor.

Bir kitap yazmak, yüksek derecede kendinden şüphe duyma ve sürekli kendinden nefret etmeyle dolu, izole olacağım uzun süreçler anlamına gelebiliyor. Kitaplar yeterince sözümü dinlemiyorsa, kendimle aylarca sürüp her gün devam eden bir savaşa girmişim gibi hissediyorum ve köşeye sıkıştığımda çirkinleşen birisiyim. İnsanın kendisine zarar verme yollarının hepsi gözle görünür olmuyor. Abby kaybolduğunda bana destek olmaya çalışan insanlar kısa süre içinde aramayı bıraktı. İnsanlarla görüşecek, hatta onlarla konuşacak enerjim yoktu ve hiçbirisi de bunu anlamıyordu. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Abby kaybolduğu gün bütün dünyam çöktü. Yemek yiyemedim. Uyuyamadım. Yazamadım ve bazen nefes alamıyormuş gibi hissettim. Birileriyle görüşmek şöyle dursun herhangi bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Herkese meşgul olduğumu, üzüntünün en iyi çaresinin sıkı çalışmak olduğunu söyledim ama aslında tek yaptığım ekrandaki boş sayfaya gözlerimi dikmek ve hissizleşene kadar içmekti. Kendi içimde kaybolmuştum. Abby'nin kaybolduğu geceyi tekrar tekrar yeni baştan yaşıyor, bir şeyleri farklı yapsaydım hâlâ burada olabileceğini düşünüyordum. Benim için dünyanın sonuydu ama bir süre sonra dünyanın geri kalanının siz olsanız da olmasanız da dönmeye devam ettiğini öğrendim.

Abby beni mutlu ediyordu. Yazmak da eskiden beni mutlu ediyordu. Gerçekten sevdiğim bir şeydi; yazmak için yaşar, yaşamak için yazardım. Ama tüm bunlar değişti artık. Yazmak kendi hayalinizde ölümüne dövülmek gibi bir şey. İlk başta yazamıyordum ama son birkaç aydır o kadar yorgunum ki okuyamıyorum bile. Denediğimde kelimeler sayfanın kenarlarına

kayıyor, hızlı tren izliyormuş gibi oluyorum. Dinlenmem gerektiğini biliyorum ama yapamam; sevdiğim kadına ne olduğunu öğrenmeden olmaz.

Onu her yerde görüyorum ama ilk başta bunun sadece bitkin zihnimin bana oynadığı bir oyun olarak algılamıştım. Ancak Midge ve Sandy'nin geçen sene Amberly'ye gelen gizemli bir kadın hakkında anlattıklarından ve kapımın altından atılan gazete kupüründen sonra artık o kadar da emin değilim.

Ya Abby gerçekten bu adaya geldiyse?

Ya hâlâ buradaysa?

Daima çok gürültülü olan düşüncelerimi ve korkularımı susturmayı bir türlü başaramadım; ben de karanlıkta öylece yatıyorum. Uyumayı çok istiyorum ama uyku bir türlü gelip beni bulmuyor. Gözlerimi açıyorum ve en azından şu güzel manzara için minnettar kalıyorum. Kulübenin arkasındaki cam kapılar dışarıyı âdeta içeriye getiriyor ve birden fazla anlamda tam olarak uçta yaşıyorum. Yatağımdan bakınca yıldızlarla kaplı gökyüzünün altındaki okyanusa yansıyan kısmi dolunayı görebiliyorum. Uzaklardan gelen deniz sesi, Abby'nin nefret ettiği ses, hafif bir ninni gibi yatıştırıyor beni.

Ta ki pencerede birinin yüzünü görene kadar.

SESSİZ ÇIĞLIK

Kitaplarımdaki bazı karakterler başlarına korkunç bir şey geldiğinde sessiz çığlıklar atmıştı. Gerçek hayatta ise ben sessizce çığlık atmıyorum. Gerçek hayatta, gecenin bir yarısında pencerenin dışında bir insan yüzü görünce ağzımdan çıkan ses şaşırtıcı derecede yüksek perdeden ve gürültülü.

Yataktan fırlayan köpeğim dehşete düşüyor ama bunun tek sebebi, derin uykusundan sahibinin daha önce hiç çıkarmadığı bir sesle uyandırılmış olması. Ben de yerimden fırlıyorum ama pencereye tekrar baktığımda orada kimse yok.

Korku şekil değiştiren bir şey. Benimki kısa süre içinde öfkeye dönüşüyor. *Birisi* buraya geldi ve parkelerin altından o kemikleri aldı, *birisi* eşim tarafından yazılmış eski bir gazete haberini bulmam için bıraktı ve *birisi* az önce dışarıda, gecenin bir yarısı beni izliyordu. Çalışmadığını unutup içgüdüsel olarak telefonuma uzanıyorum ama çalışsa bile kimi arardım ki? Polis falan yok, sadece Sandy var. Bu adada hiç suç işlenmiyor olabilir ama *birisi* bir şeyler çeviriyor.

Hayal falan görmüyorum.

Etrafa bakınıp gerekirse kendimi savunmak için silah niyetine kullanabileceğim bir şey arıyorum ve odun sobasının yanındaki demir çubukta karar kılıyorum. Sonra da kocaman cam kapıları açıyorum ve damarlarıma adrenalin pompalanıyor.

"Orada olduğunu biliyorum. Göster kendini!" diyorum korkumun sesime yansımaması için uğraşarak.

Columbo beni takip edemesin diye kapıları arkamdan kapatıyorum ve teraslı alana ilerliyorum. Kulaklarıma aniden denizin çağıltısı doluyor. Sıcaklık ciddi derecede düşmüş ve gecenin dondurucu havası olduğum yerde durmama yol açıyor. Üzerimde sadece pijamalarım varken buraya çıkmak pek de akıllıca bir fikir değildi. Yabani bir hayvan gibi hızla arkama dönüyorum –kenara veya karanlıkta saklanan dik uçuruma fazla yaklaşmamaya dikkat ederek– ama hiçbir şey göremiyorum. Veya kimseyi. İlk başta görebildiğim tek şey kendi nefesimin oluşturduğu buhar. Başımı kaldırıp olabilecek en karanlık gökyüzüne bakarken gözlerim ışığa alışıyor, sonra da aşağıdaki kapkara okyanusa bakıyorum. Burada gece göğü fazlasıyla açık ve yıldızlar başka hiçbir yerde görmediğim kadar parlak. Bu muazzam gece göğünün nereye gidersek gidelim daima üzerimizde olduğunu düşünmek çok ilginç. Hepimiz yukarıya bakmayı hatırlamayacak kadar aşağıya bakmakla meşgulüz. Gelgit suları şu an yükselmiş durumda ve deniz, tıpkı zihnim gibi, bu gece durgun değil. Dalgaların aşağıdaki faleze çarptığını duyabiliyorum ve arkamda bir yerlerde, onları rahatsız etmişim gibi, gözcü ağaçlar sallanıp gıcırdıyor. Uykularından uyandırılmışlar sanki.

Gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görüyorum.

Ağaçların arasından kulübenin yan tarafına bir gölge fırlıyor.

Tam zamanında dönünce devasa boynuzları olan iri bir geyik olduğunu görüyorum. Duruyor, sonra kafasını çevirip ormanın güvenli alanından bana bakıyor. Kocaman iki kahverengi göz üzerime dikiliyor. Belki de pencerede bunu görmüşümdür?

Sonra bir ses duyuyorum; ilk başta çıkaramadığım bir şey.

Ormanın derinliklerinde bir yerden birisi mızıka çalıyormuş gibi bir ses geliyor.

Hiç kıpırdamadan durup kulak kesiliyorum ve birisinin Nina Simone'dan "Feeling Good" çaldığını duyabildiğime emin oluyorum. Ses, belli belirsiz geliyor ve rüzgâr, ağaçlardaki yaprakları hışırdatınca sesi duyamaz oluyorum. Bana mı öyle geliyor?

Gaipten sesler mi duymaya başladım? Buraya ilk geldiğimde yazı masasında kırmızı bir mızıka gördüğümü hatırlıyorum ve hemen kulübeye koşuyorum. Her yeri arıyorum ama mızıka gitmiş.

HİÇBİR ŞEY YAPMAMAKLA MEŞGUL

Tekrar dışarıdayım, mızıkayı duymaya çalışıyorum ama ağaçların arasındaki rüzgâr ve okyanus sesi dışında hiçbir şey duymuyorum. Sonunda dişlerimin takırdadığını duyacak kadar üşüdüğümde tekrar içeri giriyorum. Az önce olanlar bana mı öyle geldi bilmiyorum ama içeri kimse giremesin diye kapıyı arkamdan kilitleyip kolunun altına bir sandalye yerleştiriyorum. Sonra da kimse içeriyi *göremesin* diye tüm perdeleri ve güneşlikleri çekiyorum.

Uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve nasıl oluyorsa uyuyorum. Rüyamda boğulduğumu görüyorum.

Uyandığımda hâlâ gece vakti ve ben hâlâ yorgunum ama gözlerimi tekrar kapatamayacak kadar korkuyorum, ayrıca kafam karışık... her konuda. Burada gerçekten çok tuhaf bir şeyler var. Gidebilecek başka bir yerim olsaydı giderdim. Belki yine de gitmem gerekiyordur. Ama ya buradaki birisi eşimle ilgili bir şey biliyorsa? Şimdi gidersem asla öğrenemem. Masadaki çerçevelenmiş kâğıt peçete gözüme çarpıyor yine; siyah tükenmez-kalemle yazılmış, artık aşina olduğum kelimeler: *Tek çıkış yolu yazmaktır.*

Bunu her kim yazdıysa yanılmıyor.

Bir fincan sade kahve yapıp kitap üzerinde çalışmaya başlıyorum. Tamamını bilgisayarıma geçirip sonra düzenlemeyi planlı-

yorum. Bana ait hâle getirmeyi. Temel konu ve karakterler harika. Kitap, ücra bir adada sıkışıp kalmış bir yazarın hikâyesini konu ediniyor ve aklına böyle bir fikir geldiğine göre Charles Whittaker'ın bu adada gerçekten mutlu olup olmadığını merak etmeme sebep oluyor. Hikâye, hayatta istediğinizi düşündüğünüz her şeyi sonunda bulmanız ama bunun sizi yorgun düşürdüğünü, yalnız ve mutsuz hâle getirdiğini keşfetmeniz hakkında. Bunu anlayabiliyorum. Bu fikri bir Grady Green'in kaleme aldığı bir gerilim romanına dönüştürmek ne kadar vaktimi alır bilmiyorum ama üç ayda halledebileceğime eminim. Gerçekten sıkı çalışırsam muhtemelen daha kısa da sürer. Sonra da kim bilir ne olur? Belki Kitty bana yeni bir yayıncı bulur. Belki müzayede olur ve sağlam bir avans alır, borçlarımı öder, yeni bir ev bulur, baştan başlarım. Yeni bir projeye başlarken daima içim umutla dolar. Bence tüm yazarlar böyle hissediyordur yoksa çaresizce mükemmel kitabı yazmak için günlerini, haftalarını, aylarını, hatta bazen yıllarını dünyadan saklanarak geçirmezler. Tabii bu işi mükemmel kitap diye bir şeyin olmadığını bilecek kadar uzun süredir yapıyorum ama yine de denemeye devam edeceğim, beni öldürse bile. Her şey eskisiyle aynı görünmeye başlamadan önce hayatınızın mobilyalarının yerini sadece birkaç kez değiştirebiliyorsunuz.

Kitaba yoğunlaşmam, yazmaya odaklanmam, çalışmam lazım.

Başka hiçbir şeyin önemi yok ve dikkatimin dağılmasını göze alamam.

Bu benim son şansım olabilir.

Şafak sökerken neredeyse elli sayfayı kopyalamayı bitiriyorum. Masada çok uzun süre oturduğumda hep olduğu gibi vücudum kaskatı kesiliyor. Geriniyorum ve alyansımın hâlâ sol elimde olduğunu fark ediyorum. Hiçbir zaman, bunca vakit geçmişken bile, çıkarmak doğru gelmedi ama bir noktada hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum. En azından bunun için uğraşmam gerektiğini.

Ayağa kalkıp ağrıyan omuzlarımı rahatlatıyor, sürgülü kapılara gidip kolun altına sıkıştırdığım sandalyeyi kaldırıyorum. Perdeleri çektiğimde, okyanusun üzerinde gerçekten nefes kesici bir gün doğumu manzarası beni karşılıyor ve geldiğimden beri yaşanan tüm o tuhaflıklara rağmen burada olduğum için kendimi hem minnettar hem de şanslı hissediyorum. Kapıları açıp ânın tadını tam olarak çıkarmak için aşınmış, rengi solmuş sundurmaya çıkıyorum ve başımı kaldırıp pembelere bürünmüş gökyüzüne bakıyorum. Şu anda tam bu noktadan bu manzarayı benden başka kimse göremez. Bu inanılmaz görüntü sadece bana özel ve tekrar hayatı yaşamaya değer kılıyor.

Masama döndüğümde odaklanmakta –internet ve sosyal medya gibi dikkat dağıtıcılar olmamasına rağmen– giderek daha da zorlanıyorum, bunun üzerine biraz daha kahve yapmaya karar veriyorum. Ama kapsüllerimin bittiğini görünce canım sıkılıyor. Kafein olmadan çalışamam. Doğru yakıt olmayınca işlev görmekte güçlük çekiyorum. Dün dükkâna gittiğimde kahve almalıydım, unuttuğuma inanamıyorum. Romanı yeniden yazmayı bitirip temsilcime gönderme işini ne kadar çabuk halledebilirsem, bu adadan da o kadar çabuk kurtulabilirim. Ama bunu kahve olmadan yapamam. Hem belki de Cora Christie'yle küçük bir sohbet, birisinin okumamı istediği gazete kupürünü anlamama yardımcı olabilir.

Duş alıp giyiniyorum ve feci derecede kafeinsiz bir hâlde Columbo'yu alıp artık aşina gelmeye başlayan yürüyüş için yola koyuluyorum. Altlarında ilerlediğimiz sırada ağaçlar sanki bir şeyler fısıldıyor ve ormanın tamamı çok *canlı* gibi geliyor. Dün gece kulübeye girip kapıları kilitlemek için can atıyordum ama gündüz vakti kıyı boyunca ilerleyip ormanda dolaşmak büyüleyici bir his yaratıyor. Dolambaçlı ana yolu takip ediyor, yavaşça vadiye yaklaşıyoruz. Koyu mavi nehirlerden pas renginde, aşınmış tepeler yükseliyor ve uzaklarda koyunların gezdiği bir çimenlik var. Ada –ve üzerinde yaşayan insanlar– biraz tuhaf olabilir ama güzelliğini fark etmemek mümkün değil.

Köye yaklaşırken uzak bir noktadan gelen çan sesini duyabiliyorum ama kilisenin karşısındaki sokağa döndüğümüzde ses aniden kesiliyor. Kapıların ardına kadar açık olduğunu görüyorum ve merakım mantığıma baskın geliyor. Dindar birisi değilimdir ama eski kiliseleri ziyaret etmek hep hoşuma gitmiştir. Kiliselerin beni sakinleştiren bir havası var. Aziz Lucy'nin girişinin önünde ahşap çatılı bir bahçe kapısı var ve beni hemen kendine çekiyor. Bu eski, muhafazalı kapıları çok severim; hem sığınılacak bir yer olur hem de kutsal ile kutsal olmayan toprağın ayrımını göstermek için tasarlanmıştır. Altından geçerken başımı kaldırıp bakıyorum ve ahşaba oyulmuş bir yazı görüyorum: *MORS JANUA VITAE*. Latince olduğunu tahmin ediyorum. Kilise küçük. Eski görünüyor ve kendine has tarzıyla hoş. Gri taş duvarlarda camları vitraylı pencereler var ve padavralı ahşap bir kule dikkat çekiyor. Açık kapılara yaklaşırken içeriden konuşma sesleri duyduğumu sanıyorum ama belli ki bana öyle gelmiş çünkü kiliseye girdiğimde hiç kimse olmadığını görüyorum.

Zeminin antik görünen mezar taşlarından ibaret olması dikkatimi çekiyor; üzerlerine işlenmiş isimler yıllarca üzerlerinde yürünmesinden dolayı neredeyse tamamen aşınıp silinmiş. Düzgün ve küçük iki ahşap sıra, küçük bir taş sunak var. Ayrıca mekâna kiliseye has o koku hâkim. Mum kokusu da alıyorum ve girişin hemen orada küçük bir mum alanı görüyorum. Beş kısa ve ince beyaz mumun oluşturduğu beş sıra var, hepsi de yanıyor. Biri hariç. Belki de adanın yirmi beş sakini için yirmi beş mum yakmışlardır? Küçük bir ahşap bağış kutusunun hemen yanındaki, üzerinde *KİLİSE ÇATISI TAMİRİ İÇİN BAĞIŞ* yazan afişi görüyorum ve aklıma bir şey geliyor. Kötü bir fikir olmayabilir. Artık hayatıma devam etme –veya en azından bunu yapmaya çalışma– vaktim geldiğinden, ikinci kez düşünüp de kararımı değiştirmeme fırsat vermeden alyansımı çıkarıyor ve kutunun deliğinden atıyorum.

Kilisenin kapıları kuvvetli bir rüzgâr vurmuş gibi sertçe kapanıyor ama bu biraz tuhaf çünkü bugün hava gayet durgun.

Mumlar titreşiyor, yirmi dördü birden dalgalanıyor ve gözümün ucuyla bir hareket seçiyorum. Arkamı döndüğümde birisinin arka taraftaki küçük kapıdan çıkıp gittiğini yakalıyorum. Kırmızı palto giyen birisi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor arkamdan bir kadın.

Güzel kadınların etrafında nasıl davranacağımı hiçbir zaman bilemedim. Genellikle dilim tutulur ve gözlerimi kısmadan onlara bakmakta zorlanırım; güneşe bakıyormuşum gibi. Tahmin etmem gerekirse, bu kadının ellili yaşlarının başlarında olduğunu söyleyebilirim; benden birkaç yaş büyük. Uzun, sarı saçları doğal görünüyor ve kusursuz dalgalar oluşturarak güzel yüzünü çevreliyor. Teni porselen gibi ve kocaman, kahverengi gözleri var. Neredeyse fazla güzel bir kadın. O kadar çekici ki bu kabalık sayılabilir. Din görevlisi olarak giyinmiş, yaşını almış bir süpermodel.

"Grady ben," diyorum, sonra da adımı sormadığını fark ediyorum.

"Sonunda tanıştığımıza çok sevindim, Grady," diye karşılık veriyor. Konuşması kedi mırlamasına benziyor ve bana bembeyaz dişlerini gözler önüne sererek gülümsüyor. "Ben de Rahibe Melody Bates. Bana Melody diyebilirsin. Hakkında çok şey duydum, Aziz Lucy Kilisesi'ne hoş geldin..."

"Teşekkür ederim," diyorum omzunun üzerinden arkasına bakarak. "Pardon ama az önce burada birisi mi vardı?"

Baktığım yere dönüp kapıya bakıyor, sonra da başını iki yana sallıyor. "Hayır. Sadece ikimiziz."

"Emin misin?"

Rahibe kusursuz kaşlarından birini kaldırıyor.

"İstersen İncil'e el basabilirim?" diyor ve eline bir İncil kopyası alıyor. Elini kitabın üzerine koyuyor ve "Siktir," diyor. Sonra da gülümsüyor. "İncil'e bastım bak, anladın mı? Bu kadar şaşırmana gerek yok bu arada. Küfretmek günah değildir." Ben de kendimi tutamadan gülümsüyorum ama konuyu kapatamıyorum da. Telefonumu çıkarıp Abby'nin bir fotoğrafını açıyorum.

"Pardon, sana inanıyorum elbette ama bu kadını daha önce görmüş müydün?"

Ekrana bakıp başını iki yana sallıyor. "Kim bu?"

Yüreğim burkuluyor.

"Eskiden tanıdığım biri. Onu adada gördüğümü sandım ama yanılmışım herhalde."

Anlayışlı bir ifadeyle başını sallayıp nazikçe gülümsüyor. "İnsanlar buraya çeşitli sebeplerden gelirler. Aziz Lucy yazarların koruyucu aziziydi ve ada da yaratıcı ruhlar için daima bir cennet olmuştur. Yıllar içinde bu eski kiliseye sıkıntı yaşayan pek çok yazar geldi; ilham, rahatlık, bir yön duygusu, belki bir amaç arıyorlardı. Ne de olsa yaratıcılık, geri verilemeyen bir armağandır. Şahsen Aziz Lucy'nin, kaybolmuş yazarların doğru yolu bulmalarına yardım ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Ne mutlu onlara. Ne mutlu bize."

Bana, beni anlatıyormuş gibi hissediyorum.

"Beni tanıyorsun sanki," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Sadece *ne* olduğunu biliyorum, kim olduğunu değil. Nadiren yeni bir haber olan yerlerde bilgiler hızlı yayılır."

"Nasıl yani?"

"Yeni yazar sensin, değil mi?"

"Açıkçası herkes benden bahsediyormuş gibi gelmeye başladı."

"Öyle yapıyorlar zaten ama kafana takma, yakında senin haberin de eskir. Bu ada ve burada yaşayan insanlar yıllar içinde böyle çok şey gördü. Bu kiliseye bak mesela; çok güzel ama çok yanlış zamanda yapıldı. Eskiden burada cadıları yakıyorlardı," diye fısıldıyor etrafta kulak misafiri olabilecek kimse olmamasına rağmen. "Ada bir kadının ortadan kaybolmasına karar verdiğinde, onu cadı olarak yaftaladılar ve puf diye –bir kamp ateşiyle– yok oldu. Ölümcül bir sihir numarası. Önce tüm kuşlardan kurtuldular, sonra da kadınlardan kurtulmaya çalıştılar." Sanırım yüzümü buruşturuyorum çünkü bir kaşını kaldırıyor.

"Pardon, Disney versiyonunu mu dinlemek isterdin?" Sonra tekrar gülümsüyor ve bulaşıcı bir şeymiş gibi ben de sırıtıyorum.

"Dindar mısın?" diye soruyor.

"Tanrım, hayır," diyorum hatamı fark etmeden önce. "Pardon, Rahibe."

"Lütfen bana Melody de," diyor koluma dokunarak. "Ayrıca özür dilemene falan da gerek yok. Bu adadaki topluluk çok samimidir ama çok karışıktır da. Tek ibadethane de burası. Her inançtan insanlar –inancını henüz bulamayanlar dahil– Aziz Lucy'de hoş karşılanır. Buranın kapıları herkese açık. Dört ayakları olan ziyaretçilere bile," diyor Columbo'ya bakarak. Dikkatini ona çevirir çevirmez Columbo kuyruğunu sallamaya başlıyor ve kadına âşık gibi bakıyor. Benim de aynı şeyi yaptığımı fark ediyorum. Kadın din görevlilerinin ilişki yaşamasına izin verilip verilmediğini hatırlamıyorum ve sırf bunu merak ettiğim için de suçluluk duyuyorum. O sırada gözüm bağış kutusuna kayıyor ve aniden alyansım olmayınca parmağım çıplakmış gibi hissediyorum.

"Kilise çanlarını duydum biraz önce," diyorum birden, tuhaf bir şekilde sohbeti devam ettirme ihtiyacı duyarak. "Değişik bir sesti. Tek bir çan, çok yavaş ama tekrar tekrar çalıyor ve vadinin tamamında yankılanıyor."

Melody'nin gülümsemesi kayboluyor ve beden dili değişiyor. "Ölüm çanının sesi. Bir insanın yaşadığı her yıl için bir kez çalar."

"Birisi mi öldü?"

Omuz silkiyor. "Hepimiz doğduğumuz günden itibaren ölüyoruz. O sadece provaydı, endişelenmene hiç gerek yok. Ama yardımcı olmak istiyorsan, yapabileceğin en iyi şey buradan gitmek."

İçeride boğucu hava az öncekine kıyasla soğumuş hissettiriyor.

"Pardon?"

"Kiliseden diyorum," diye gülümsüyor. "Kilitleyip kapatayım diye," diye ekliyor kocaman bir anahtarlık çıkararak.

"Ah, tabii," diyorum kapıya yönelirken. "Dışarıdaki yazının anlamı ne bu arada? Bahçe kapısının üzerindeki?" diye soruyorum tekrar görünce.

"*Mors janua viate* mi? Latince, 'Ölüm, hayatın kapısıdır,' demek. Bu tür şeyler hoşuna gidiyorsa, mezarlığa da uğramak isteyebilirsin. Ziyaretçiler arasında hep çok popüler olmuştur. Tanıştığımıza memnun oldum, Grady. Kendine dikkat et."

Güzel rahibe adımı hatırladı.

Ben bir şey diyemeden büyük, ahşap kapıyı yüzüme kapatıyor. Sonra da anahtar şıngırtısı ve kayıp yerine oturan ağır kilitlerin belirgin sesini duyuyorum. Hiç suç işlenmeyen ufacık bir adada kilise kapılarını kilitlemek biraz tuhaf geliyor.

Hoşuma giden birisiyle tanıştığımda hep yaptığım şeyi yapıyorum. Sohbeti kafamda tekrar canlandırıp değiştirebilmeyi istediğim tüm anları yeniden yaşıyor, korktuğum kadar tuhaf davranmadığımı umuyor, daha iyi söyleyebileceğim ve söylemem gereken her şeyi düşünüyorum. Kiliseden uzaklaşmaya başlıyorum ama sonra kilitli kapının diğer tarafından artık aşina olmaya başladığım bir ses geliyor: Telsiz cızırtısı.

ADANMIŞ ATEİST

Columbo kilisenin arkasındaki mezarlığa yöneliyor, ben de itaatkâr bir sahip gibi –ki tam olarak öyleyim– onu takip ediyorum. Köşe dükkânın açılmasına birkaç dakika daha olduğundan biraz boş zamanımız var. Yorgun zihnim şu an kayıp eşim *ve* az önce tanıştığım kadınla dolu. Başka birisini çekici bulduğum için sadakatsizlik etmişim gibi hissediyorum. Eşimi hiç aldatmadım ama bazen onun beni eskisi gibi sevmediğinden, belki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımdan endişeleniyorum.

Abby kaybolduktan sonra bir sürü komplo teorisi vardı. Gazetedeki iş arkadaşları, terk edilmiş arabasında bulunan antika bebekten dolayı bunun işiyle ilgili olduğundan eminlerdi; yanlış kişiyi araştırdığını ve bu yüzden sesinin kesildiğini düşünüyorlardı. O zamanlar onlara katılmamıştım. Hatta abarttıklarını düşünmüştüm. Ama birisinin kulübeye bıraktığı gazete kupürünün *bir anlamı* olmalı. Cora'yla konuşmam ve bir şeyler bilip bilmediğini öğrenmem lazım ama kadına ne diyeceğimi de bilmiyorum. Sorulacak soruları daima bilen kişi Abby'ydi. İnsanlar benim için yönümü bulmamın zor olduğu karmaşık bir arazi gibi.

Mezarlık bu kadar küçük nüfuslu bir yer için fazla geniş. Bazı antik görünümlü mezar taşları, üzerlerine bir zamanlar kazınmış isimlerin okunamadığı kadar yıpranmış durumda. Diğer taş levhalar da yosun kaplı ve tehlikeli görünen açılarda eğilmiş veya tamamen düşmüşler. Arka tarafa doğru daha yeni görünen

mezarların olduğu bir kısım var. Bakmak için oraya gidiyorum. Dindar biri değilimdir –daha ziyade adanmış bir ateistim– ama bazen inançlı olmayı istiyorum. Öldüğümüz zaman tamamen yok olduğumuza inanıyorum ama bu başkalarının inançlarına saygı duymayacağım anlamına gelmiyor. Ne zaman böyle eski bir mezarlığa yolum düşse, tüm mezar taşlarını okur ve altlarında gömülü insanlara dair hikâyeler uydururum.

Gördüğüm bir sonraki mezar içinse hikâye uydurmak zorunda kalmıyorum. Daha büyük olduğu ve siyah taştan yapıldığı için diğerlerinin arasında öne çıkıyor, ismi de hemen tanıyorum. Charles Whittaker'ın mezar taşı gerçekten etkileyici ama üzerindeki yazı beklediğim gibi bir şey değil.

CHARLES WHITTAKER

"Gidin buradan. Hâlâ yazıyorum."
Herkes tarafından sevildi.
Kimse tarafından tanınmadı.
Sonunda yalnız kaldı.

Yakın bir noktada yeni kazılmış bir toprak yığını dikkatimi çekiyor ve boş bir mezar görüyorum. Delik çok karanlık ve bataklık gibi, ayrıca o kadar derin ki dibini görmekte zorlanıyorum. Düşmekten korkup geriye tökezliyorum; canlı canlı gömülmek en büyük korkularımdan biridir. Belki de yakın zaman önce birisi ölmüştür ve adalılar cenaze hazırlığındadır. Bu da "ölüm çanı" sesini ve kilisede neden yirmi beş mumdan yirmi dördünün yandığını açıklar. Yorgunluğum iyice başıma vurmaya başlıyor ama biraz daha yürüyorum ve bir sürü çocuk mezarı olduğunu fark ediyorum. Neredeyse bire bir, aynı tarz ve boyutta yapılmış on iki mezar var. Aralarındaki tek fark beyaz mermerlere kazınmış isimler. Tarihleri de aynı; otuz yıl önce. Çocuklar aynı hastalığa yakalanmış herhalde. Belki de adada doktor olsaydı kurtulabilecekleri bir şeydi.

"Sisin Çocukları," diyor arkamdan bir ses.

O kadar hızlı bir şekilde dönüyorum ki boynumu incitmediğime şaşırıyorum. Bastonlu, yaşlıca bir kadın arkamda duruyor. Düzgünce örülmüş gri, uzun saçı omzunda. Kadın o kadar uzun ki boyundan utanıyormuş gibi hafif kambur duruyor. Tepeden tırnağa tüvit giyinmiş. Şık paltosuyla uyumlu, ekose bir şapkası var ve Sandy'nin annesi olabileceğini düşünüyorum.

"Burada olmamalısın," diyor.

"Pardon, izinsiz girmek istememiştim..."

"*Gitmelisin.* Gidebiliyorken git. Çok geç olmadan," diye fısıldıyor gözlerini dikkatle bana dikerek. Sonra omzumun üzerinden arkama bakıyor. Neye baktığını görmek için dönüyorum ama hiç kimse yok, tekrar döndüğümde de kadın ortada yok.

"Pardon?" diye sesleniyor, mezar taşlarının arasında ilerliyorum ama kadından eser yok.

Onu hayal edip etmediğimi merak etmeye başlıyorum. Abby'yi görmem gibi. Sonra da aklımı kaçırmaktan korkuyorum.

Belki de acilen uyumam gerekiyordur.

Columbo'yla mezarlıktan hızlıca çıkıyoruz ve parka yöneliyoruz. Dükkân şimdiye açılmış olmalı. Amberly'nin bu küçük köşesinin ne kadar pitoresk* ve hoş olduğunu fark etmemek imkânsız. Burada dolaşmak zamanda geriye gitmek gibi. Saz çatılı evlerin güzel ve küçük bahçeleri muntazam, bembeyaz çitlerin ardındalar. Pencerelerin önüne konulmuş saksılar kusursuz bir şekilde açmış rengârenk çiçeklerle dolu. Her şey yeni boyanmış gibi ve çok düzgün, Londra'nın aksine ne bir çöp ne de grafiti izi var. Yakından bakınca o saz çatılı evlerin hepsinin farklı renklerdeki ön kapılarının üstüne yazılmış ilginç isimleri olduğunu görüyorum: Zerre Çıkmazı, Hiçliğin Ortası, Son Damla.

Adadaki birilerinin mizah anlayışı var belli ki.

Sonra da eski tarz sokak tabelaları geliyor. Bir kavşaktaki ahşap tabela üç yönü işaret ediyor: BİR SOKAK. DİĞER SOKAK. İSİMSİZ SOKAK.

* Manzarası çok hoş, bakınca sanki ressam yapmış gibi duran yerler için söylenir. *-ylm*

Küçük bir dükkân sırası görüyorum; kasap, fırın ve büyük oranda mum satan, hediyelik eşya dükkânına benzeyen bir yer var. Her şey mükemmel görünüyor. Belki de biraz fazla mükemmel; ta ki iri bir Highland ineği sokaktan aşağıya yürüyüp yeşilliğin ortasında durana kadar. Daha önce hiç böylesini görmemiştim. Kendine özgü boynuzları neredeyse tarih öncesinden kalma gibi görünüyor ve yün kürkü gri, aralardaki dalgalı teller şu anki ışıkta gümüşi duruyor. Columbo havlıyor ama inek öylece durup bize bakıyor, bir gözü kabarık yelesinin kenarından çıkıntı yapıyor. Beni izliyor. Dönüp kuyruğunu savurarak uzaklaşıyor, ben de karşıya geçip Christie'nin Köşe Dükkânı'na yöneliyorum.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" diye soruyor Cora ben daha içeriye adımımı atmadan. Sanırım kapının üzerindeki küçük çan birisi geldiğinde haberi olmasını sağlıyor ama daha görmeden benim geldiğimi anladı. "Daisy'ye aldırış etme, bizim Highland ineğimiz o. Adanın gayriresmi maskotudur. Çok tatlı ve dost canlısıdır, boynuzlarına rağmen."

"Öğrendiğim iyi oldu," diyorum bugünkü baştan aşağı yeşil kıyafetleri inceleyerek. "Dün kahve almayı unutmuşum."

"İstediğin şey *gerçek* kahveyse yardımcı olabilirim. Ama bazılarının makinelerine koymayı sevdiği şu tuhaf kapsüllerdense, senin için anakaradan sipariş etmem gerekecek."

"Gerçek kahve yeterli olur." Kulübede kahve demliği görmüştüm. Cora bana sağ tarafı işaret ediyor ve şaşırtıcı derecede iyi bir seçkiyle karşılaşıyorum.

"Kitap nasıl gidiyor?" diye soruyor ödememi yaparken.

"Temsilcim gibi konuştun," diyorum.

Zil yine hafifçe çalıyor ve orta yaşlı bir kadının görüneceği kadar aralanıyor. Yılın bu zamanına göre hava gayet iyi olsa da kadın dışarıda kar fırtınası varmış gibi giyinmiş. İttirdiği *vintage* görünümlü bebek arabasını dükkâna sokmakta zorlanıyor. Yardım etmek için koşuyorum.

"Hayır, teşekkürler," diyor ters bir tavırla, bir yandan da kararlı bir ifadeyle başını iki yana sallıyor. Arabayı kaldırıp basa-

maktan aşırıyor, sonra ittirip yanımdan geçiyor. Sanırım bazı anneler çocuklarına karşı aşırı korumacı olabiliyorlar. Fakat pusete baktığımda içinde bebek falan olmadığını görüyorum; bebek kıyafetleri giydirilmiş Pug cinsi bir köpek var. O da bana bakıyor ve hırlıyor.

Cora belli belirsiz görünen kaşlarından birini kaldırıyor. "Ada'mıza da aldırış etme," diye fısıldıyor, kadın –bir de köpeği– reyonlardan birine girip gözden kaybolunca. "Komik bir tiptir. Her gün gelir. Bazen çikolata çalıp bebek battaniyelerinin altına saklar. Fark etmemiş gibi yapıyorum."

"Peki bebeği *var* mı?" diye soruyorum ben de fısıldayarak, kıyafet giydirilmiş köpeği hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

Cora başını iki yana sallayıp biraz eğiliyor ve tekrar fısıldıyor: "Hayır. Bir zamanlar vardı ama kaybetti. Onunla birlikte aklını da kaybetti. Ada zararsızdır, sadece birkaç tahtası eksik."

O hissi iyi bilirim.

Cora'nın eşim hakkında ne bildiğini, tabii bir şey biliyorsa, öğrenmem lazım. Bir de Cora Christie'nin bir zamanlar şu gazete makalesinde geçen Coraline Thatcher olup olmadığını. Şimdi ona bakınca biraz uzak ihtimal gibi geliyor.

"Hep bu adada mı yaşadın?" diye soruyorum ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Neden sordun?"

"Meraktan."

"Fazla merak iyi değildir," diyor. "Amberly ev olarak gördüğüm tek yer."

Cora eğer ki Coraline'sa ve kızına tecavüz eden adamı öldürüp bunun için hapse girdiyse, bu durumda ne sorduğum konusunda hassas davranmam gerekir.

"Aslında gazete de alabilirim," diyorum dünkü *Times* sayısına uzanarak. "Bir gazeteciyle röportaj yaptın mı hiç?"

Cora gülüyor. "Neden bir gazeteci benimle konuşmak istesin ki?"

"Bilmem... Belki geçmişte yaptığın bir şey için?"

Cora'nın yüzü aniden ciddileşiyor. "Dur bir bakalım. Geçen hafta son tüketim tarihleri yaklaşan tüm konserve yiyeceklerin fiyatını yükseltmek gibi *korkunç* bir şey yaptım. Kapımın önüne özel bir röportaj yapıp bana bu konuyu sormak isteyen basın mensupları dolmadığı için çok şaşırdım gerçekten!" Tekrar gülüyor. Ben gülmüyorum.

"Bir kızın var mı?" diye soruyorum ve gülümsemesi bir kez daha kayboluyor.

"İyi misin, Grady? Söylememin bir sakıncası yoksa, biraz yorgun görünüyorsun."

Sakıncası *var*. Sabrın da son tüketim tarihi oluyor.

"Seni suçlamıyorum gerçi," diye devam ediyor. "Parçalanıp çöken bir falezin ucundaki eski, lanetli bir kulübede olsam ben de uyumakta güçlük çekerdim ve mekân denizi boyladığında uyanır mıyım yoksa uykumda ölür müyüm diye merak ederdim. Ki böyle bir şeyin olması da sadece zaman meselesi. Charles Whittaker'ın o kulübede öldüğünü biliyorsun, değil mi?" Cora bana alışveriş torbamı uzatıyor ama almaya çalıştığımda bırakmıyor. Şaşırtıcı ama güçlü bir tutuşu var.

"Hayaletlere inanmam," diyorum.

"Çaya inanır mısın peki?" diye soruyor hâlâ torbayı tutarak. "Su yoncası çayı insomnia için mucizevidir."

"Ben öyle bir sorunum olduğunu söyleme..."

"Çay bu adada yapılıyor ve ziyaretçiler arasında *çok* popülerdir." Tezgâhın altından küçük, çiçek desenli bir karton kutu çıkarıp poşetime koyuyor. "Bir dene. Benden olsun. Ölü gibi yorgun olursan bir çoksatan yazamazsın."

AÇIKÇA KARIŞIK

Köyden uzaklaşmaya başlıyorum. Kahve dışında bu ziyaretten hiçbir şey elde edemediğimi hissediyorum. Cora neden bana düzgün bir cevap veremedi? Bir şey mi saklıyor? Belki de köşe dükkânını işleten o tatlı, yaşlı kadın aslında katildir. Veya belki de genel olarak biraz kayıtsız biridir? Nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum. Abby insanları okuma ve doğru soruları sorma konusunda çok daha iyiydi.

Columbo kasabın önünde durup havayı kokluyor ve gözlerini bana dikiyor.

"Çok haklısın. Dün akşamki Midge'in yemeklerinden sonra düzgün bir şeyler yiyebiliriz," diyorum ona ve anlamış gibi kuyruğunu sallıyor. Bununla birlikte, şu yirmi beş ada sakininin birkaçıyla daha tanışmanın burada gerçekten neler olup bittiğini çözme konusunda yardımı dokunacağını düşünüyorum. İçlerinden biri bir şeyler biliyor olmalı.

Geleneksel kırmızı-beyaz Viktorya dönemi tenteleri ve eski tarz levhasıyla dükkân diğerlerinin arasında öne çıkıyor. Kapı ve pencere çerçevelerinin tamamı parlak kırmızıya boyanmış, koyun tasvir eden sırla kaplı döşemeleri de var. Bill'in Kasabı eski filmlerde görülebilecek bir yere benziyor ve görünüşe bakılırsa kapalı, bu yüzden kapıyı kontrol edip açıldığını görünce şaşırıyorum. Bir başka küçük çan çalarak geldiğimi duyuruyor –belli ki Amberly'de çanlar epey yaygın– ve simsiyah saçlı, yanık tenli, ufak tefek bir kadın tezgâhın arkasında beliriyor. Sanki orada

eğilmiş tezgâhın altında saklanıyor ve içeri girmememi umuyormuş gibi. Bill adında birine de pek benzemiyor.

"Merhaba," diyorum hoş karşılanmamış gibi hissederek. Sonra kadın gülümsüyor ve birisi gidip de tuşuna basmış gibi bütün yüzü aydınlanıyor. Mary isminin harflerinden oluşan bir kolye taktığını görüyorum.

"Günaydın," diyor Mary hiç beklemediğim bir İspanyol aksanıyla. Otomatik pilotta gibi konuşuyor ve öyle yoğun gülümsüyor ki biraz geriliyorum. Tertemiz ve düzenli görünen bir kadın. Çok hafif makyajı var, derli toplu. Sanırım benden biraz küçük gibi. Açık beyaz, üzerinde hafif kan lekeleri olan bir önlük takmış. Duvarlardaki çelik şeritlere, kocaman ahşap kesme tahtalarına, aşırı büyük tartılara ve sıra sıra büyük, parlak, son derece keskin görünen bıçaklara şöyle bir bakıyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor gülümsemeye devam ederek. Kocaman gözleri ve bembeyaz dişleriyle bana öyle bir bakıyor ki rahatsız olup gözlerimi kaçırma ihtiyacı duyuyorum. Camlı dolaptaki etlere bakmaya karar veriyorum. Küçücük bir ada için hayli fazla et var.

"Çok fazla seçenek varmış," diyorum.

Hevesle başını yukarı aşağı sallıyor. "Elimizden geleni yapıyoruz. Şu an elimizde kuzu budu, kuzu pirzola, kuzu kolu, kuzu kaburga, kuzu hamburger, kuzu külbastı, kuzu kıyması, kuzu incik, kuzu sırt ve biraz da güzel mi güzel kuzu yanağı var."

"Bu... çok fazla kuzu."

Yine başını sallıyor. Yüzü ışıl ışıl. "Aynen öyle."

"Başka etiniz yok mu?"

Yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Hayır. Kuzu satıyoruz."

Gözlerim yine o aşırı keskin görünen bıçaklara çekiliyor.

"O zaman biraz kuzu pirzola alayım," diyorum.

Gülümsemesi geri geliyor ve etleri tartıya koymaya başlıyor.

"Böyle küçük bir adada hayat her zaman kolay değildir," diyor. "Etin tazesi en iyisidir ama feribot haftada bir, bazen iki kere

sefer yapıyor, biz de arka taraftaki mezbahada kendi etimizi kendimiz kesiyoruz." Dönüp omzunun üzerinden tezgâhın arkasındaki kapıya bakıyor. Ben de bakıyorum ve galiba buzlu camın diğer tarafında duran birisini görüyorum ama ışık oyunu da olabilir. "Burada gördüğün her şey," diyor tekrar et tezgâhına bakarak, "bir ya da iki gün öncesine kadar canlıydı. Etrafta dolaşıyor, deniz havası soluyor, sırtında güneşi hissediyordu. Şimdiyse hepsi *ölü*. Öylece bitti hayatları. Sona erdi. Tükendi. Daha yeni başlamışken bitiverdi. Yazma işi nasıl gidiyor?" Konuşmasının sonundaki beklenmedik soru biraz nefesimi kesiyor. Onun da kim olduğumu bildiğini fark etmemiştim. "Küçük bir ada. Buradaki herkes birbiri hakkında her şeyi bilir," diye ekliyor aklımı okumuş gibi.

"Bunu fark etmeye başladım."

"Amberly Adası'nda kimsenin sırrı yoktur. Umarım sen de seninkileri ardında bırakmışsındır."

Bu söylediği nasıl oluyorsa aynı anda hem bir tehdit hem de uyarı gibi geliyor.

"Yazarların sırrı olmaz, varsa da kitaplarımızın içine saklarız," diyorum ama o sadece gülümsüyor. "Çok güzel bir aksanın var. Aslen İspanyalı mısın?"

"İngilizlerin bu özelliğini hep çok etkileyici bulmuşumdur. Gerçekten sormak istedikleri şeyi sormazlar ama yine de bilmek istedikleri şeyi öğrenmeyi beklerler," diyor.

"Pardon, anlayamadım dediğini."

"Hayır. Benim dediğim şeyden dolayı değil, kendi sorma biçiminden dolayı anlayamadın. İspanyalı mıyım diye sordun ama esas merak ettiğin şey neden burada, Amberly'de olduğum."

Kadının kafası açıkça karışık. Ben sadece kibarca sohbet etmeye çalışıyordum.

"Peki neden buradasın?" diye soruyorum teslim olarak.

"Herhangi birisi herhangi bir şeyi neden yapar? Bu sorunun sadece iki cevabı vardır: Ya para ya da aşk için. Benim durumumda cevap aşktı. Barselona'da yaşıyordum ve hayatımın aşkı

bir gün çalıştığım kafeye geldi. Beş yıl önceydi. O zamandan beri birlikteyiz ve bir kasapla evli olmanın pek çok avantajı var," diyor tekrar gülümseyerek.

Arkasındaki duvarda asılı *BILL'İN KASABI* tabelasına bakıyorum. "Demek Bill şanslı bir adam."

"Bill öldü," diye karşılık veriyor gülümsemeye devam ederek.

"Ah, çok üzgünüm..."

"Üzülme. Ben Alex'ten bahsediyordum. Bill kalp krizi geçirince kasabı devraldık. Tatil için gelmiştik, sadece adayı ziyaret ediyorduk ama sonunda burada bir işletme sahibi olduk. Doğru zamanda doğru yerde olma durumu işte."

Bill için değil belli ki.

Tezgâhın arkasındaki kapı açılıyor. Ardındaki odayı bir anlığına görebiliyorum; bir sürü parlak metal yüzeyle dolu. Ortada ameliyat masasına benzeyen bir şey var, üzerinde de ceset. Bir de testere. Kanlı uzuvlar neredeyse şey gibi duruyor... Bir insana ait gibi...

"Tanrım, pardon, ziyaretçimiz olduğunu bilmiyordum," diyor bir deri bir kemik genç bir kadın, kapıyı hızlıca kapatıyor.

Öpüşüyorlar ve Alex'in erkek olduğunu varsaydığım için kendimi yaşlı ve cahil hissediyorum.

Alex'in –kadın olan– kısa sarı saçları ve kulak memelerini esneten yuvarlak, kauçuk küpeleri var. Kanlı ellerini aslında bembeyaz olan önlüğüne silince, her parmağında dövme olduğunu görüyorum. Bir kafatası, yıldız, güneş, ay ve kalp. Bakışımı yakalıyor ve son derece rahatsız edici bulduğum bir şekilde gülümsüyor.

"Ne kadar güzel. *Ziyaretçi.* Hem de sezon dışındayken." Zenginlik dışında hiçbir şey görmemiş insanlar gibi konuşuyor. Beni çok şaşırtıyor çünkü gösterişli İngiliz aksanı görünümüyle uyumsuz; televizyonunuzdaki ses görüntüyle farklı olup beyniniz sorunu hemen algılayamadığında olduğu gibi senkron sorunu var sanki. "Kitabında bizi yazmıyorsundur umarım."

"Seni ve Mary'yi mi?"

"*Adayı*. Burası sessiz sakin bir yer. *Özel* bir yer. Yazarların veya gazetecilerin buraya gelip Amberly hakkında yazması, sonra da daha fazla *ziyaretçinin* dikkatini çekip de evimizi bir tür İskoç Disneyland adasına çevirmesine hiç ihtiyacımız yok. Şu anki hâlimizle mutluyuz." Tüm bunları yüzünde dost canlısı bir gülümsemeyle söylese de sözleri kulağa tehdit gibi geliyor.

Acaba Abby'den mi bahsediyor diye merak ederek, "Buraya bir gazeteci mi geldi?" diye soruyorum.

"Turist sezonunda çok fazla ziyaretçimiz oluyor, hem de çok; hepsini hatırlamak imkânsız," diye araya giriyor Mary.

"Ayrıca hepsi aynı oluyor," diye ekliyor Alex.

Mary mahcup bir tavırla gülümsüyor, sonra da kâğıda sardığı eti kırmızı-beyaz çizgili bir torbaya koyuyor. "Köpek için birkaç kuzu sosisi de ekledim, benden," diyor dışarıda oturmuş camdan içeriyi izleyen Columbo'ya gülümseyerek.

Ona teşekkür edip ödemeyi yapıyor, sonra da çıkışa yöneliyorum. Kapıyı açtığımda o küçük çan çalıyor yine.

"Tekrar teşekkürler," diyorum. İkisi de bir karşılık vermiyor ama omzumun üzerinden baktığımda o kocaman, bembeyaz gülümsemelerinin hâlâ yerli yerinde olduğunu görüyorum.

Bu adadaki insanlar gerçekten tuhaf. Hem de hepsi. Bunu uydurduğumu, hayal ettiğimi sanmıyorum.

Ama belki de gerçek dünyadan çok uzun süre kopunca böyle oluyordur.

TEK KİŞİLİK GRUP

Yaşım ilerledikçe, dünyayı ve insanların birbirlerine yaptığı korkunç şeyi daha az anlamaya başladım. Yazar olmak, tek kişilik bir grupta olmak gibi bir şey ve işimin bu özelliğini seviyorum. Yalnızlığın verdiği güvenlik hoşuma gidiyor. Son zamanlarda diğer insanlar beni şaşırtıyor; iyi anlamda değil. Abby'nin bir zamanlar gazetede yazdığı insanlar tarafından yaratılan dehşet, şimdi bana çok daha yabancı, tuhaf ve rahatsız edici geliyor. İnsanların bizimle aynı türden olup da böyle şeyler yapabilmesini algılamakta güçlük çekiyorum ve bu da gerçekten dünyadan daha da kaçmak istememe neden oluyor. Sanırım, pek çok açıdan, yaptığım şey de tam olarak bu.

Columbo'yla tepeyi çıkıp ormanda ilerlerken köpeğimi biraz kıskanıyorum çünkü genellikle çok gürültülü ve fazlasıyla berbat bir dünyayla uğraşmak zorunda değil. Günleri aşağı yukarı hep aynı ve karnı doyduğu, yürüyüş yaptığı, sevildiği sürece mutlu. Keşke benim hayatım da bu kadar basit olsaydı. Yine de minnettar olunacak bir sürü şey olduğunu hatırlatıyorum kendime. Tekrar. Kulübeye kapanmayı iple çekiyorum; gerçek dünyanın deliliğine karşı barınak olan, güvenli bir yer olası. Ta ki kapıyı açıncaya kadar.

Birisi yine bir zarf atmış içeriye.

Bunun da ön kısmında *OKU BENİ* yazıyor ve içinde Abby tarafından yazılmış bir başka gazete haberi var.

VICTORIA SPENCER-SMITH İÇİN DÜZENLENEN ÖZEL AİLE CENAZESİ BASIN MENSUPLARI TARAFINDAN MAHVEDİLDİ

Abby Goldman

Aile arasında özel bir merasim olarak planlanan Victoria Spencer-Smith'in cenazesi, şiddet içeren olaylara sahne oldu ve sonucunda iki kişi tutuklandı.

Milletvekili Alfie Spencer-Smith'in eşi Victoria, kocasının sekreteriyle yaşadığı gizli ilişki birden fazla magazin gazetesinin baş sayfasında çıktıktan iki hafta sonra ölü bulunmuştu.

Ailenin arkadaşlarına göre, bu haber çıkınca Victoria fotoğrafçıların istilasına uğramıştı. Her yerde takip ediliyor, kendi evinde bile kapının önüne kamp kurmuş gazeteciler yüzünden kapana kısılmış gibi hissediyordu. İçine kapanmış, açıkça ihtiyaç duyduğu destekten bile uzak duruyordu.

Telefonunun *hack*'lendiğine inanıyor ve olanlar hakkında kimseyle konuşamayacağını düşünüyordu.

Victoria Spencer-Smith kendi hayatına son verdi. Adli tabibin raporunda, İngiliz basınının tacizleri durdurulmazsa veya en azından bir şekilde kontrol altına alınmazsa, buna benzer vakalarda ölüm riskinin yüksek olduğu belirtildi.

Kocasının ilişkisi ortaya çıktıktan sonra basının bütün ailenin peşine düştüğü doğru. Hatta çiftin ergenlik çağındaki kızları Alexandra bile okula giderken basın tarafından takip edildi ve fotoğraflandı.

Cenaze töreninden sonra çöp kutularının üzerinden onları izlediğini fark edince bir gazeteciye tuğla fırlatıp adamın burnunu kıran da Alexandra'ydı. Söz konusu gazeteci ve bir fotoğrafçı tutuklandı ama bu durum diğer basın mensuplarını geceleri ailenin evinin dışında kamp kurmaktan alıkoymadı.

Victoria Spencer-Smith'in on altı yaşındaki kızı, cenazeden

sonra sosyal medyada duygusal bir videosunu paylaştı. Viral olan bu videoda genç kız, yaşananlara tepki olarak uzun sarı saçlarını kesiyor ve annesinin ölümünden dolayı basını sorumlu tutuyor.

İtiraf etmeliyim ki bu haberi daha önce okuduğumu hatırlamıyorum. Abby daima kitaplarımı baştan sona okurdu ama ben onun yazdığı her haberi okumadım; çok fazla var. Şimdi geriye dönüp bakınca, belki de okumalıydım diye düşünüyorum. Belki okusaydım şimdi birinin neden bu yazıları görmemi istediğini anlardım. Bu haberlerin onun kaybolmasıyla bir alakası olduğu açık ama ne olduğunu bilmiyorum işte.

TATLI KEDER

Kaybolmasından Bir Hafta Önce

ABBY

"Bazen ortadan kaybolmak istiyorum. Minnettar olmam gereken birçok şey var, biliyorum ama hayatımı sevmiyorum. Başka bir şey istiyorum. Farklı bir şey. *Daha fazla* bir şey. Ve bu konuda bir şey yapmazsam çok geç olacak. Bir gün uyandığımda, *Hepsi bu mu?* diye düşündüm. Elimde avucumda gerçekten bu kadarımı olacak en fazla? Elde edebileceğim tek şey bu mu? Bu kadar mı? İşte bu düşünceleri kafamdan atamıyorum. Belki de herkes böyle hissediyordur. Belki de herkes daha fazlasını *yapmış*, daha fazla *yaşamış*, olduklarından daha fazlası *olmuş* olmaları gerektiğini düşünmeden edemediği bir yaşa geliyordur günün birinde. Olmak istediğim kişi değilim ben."

Siyahlı kadın hiçbir şey söylemiyor, sadece dinliyor.

Süremiz neredeyse doldu.

"Sorunun bir kısmı da kim olduğumu artık bilmemem. Eskiden öyle bağımsızdım ki. Arzularım, isteklerim ve kendime ait bir hayatım vardı ama sanki kocamla tanıştığımdan beri soluyormuş gibi hissediyorum. Ve düşüyormuşum gibi. Ama kendim mi atladım yoksa itildim mi, hatırlayamıyorum artık. Sanki kendi kendimin, düşüncelerimin ve duygularımın kontrolü bende değil yıllardır. Onun dünyaya dair düşünceleri şimdi benim düşüncelerim; bulaşıcılar sanki."

Hayatımda hiç kimseye karşı olmadığım kadar dürüst olu-

yorum ve hata yaptığımdan endişeleniyorum. Kadının yüzünde hiçbir ifade yok. Ne düşündüğünü anlamak imkânsız.

"Bana minnettar olmam, mutlu olmam gereken bir sürü şey olduğunu söyleyecekseniz zahmet etmeyin. Bunu zaten biliyorum," diyorum sesimdeki savunmacı tonu fark ederek. "Zaten hayatımdaki tüm güzel şeyler için minnettarım ama mutlu değilim. Bunu değiştirmek için de bir şey yapmam lazım. Bu kocamı terk etmem anlamına gelse bile. Hayatlarımız o kadar birbirine girmiş durumda ki öyle kolayca açılıp çözülecek bir şey değil bu. Onu incitmek istemiyorum ama kendimi düzeltmeye ihtiyacım var. Yeni bir hayat elde edebilmemin tek yolu da eskisini ardımda bırakmak."

"Onu hâlâ seviyor musunuz?" diye soruyor siyahlı kadın sonunda konuşmaya karar vererek.

"Evet."

"Onun hâlâ sizi sevdiğini düşünüyor musunuz?"

Cevap vermeden önce bu soruyu biraz düşünüyorum.

"Eskiden olduğum kişiyi seviyor. Artık o kişi olmadığımı fark ettiğini zannetmiyorum."

İlişkimizdeki çatlaklar görmezden gelinemeyecek kadar büyüdüğünde bir arkadaşımızın doğum günü partisindeydik. *Benim* arkadaşlarımdan biriydi, onun değil. Kocam hiçbir zaman partileri sevmemiştir; kendi yarattığı karakterler ve köpekle vakit geçirmeyi tercih eder. Arabaya bindik ve Londra'ya kadar bütün yol boyunca söylendi ama geldiğimizde de cazibesini konuşturdu. İçti, dans etti ve diğer herkesin onun olduğunu düşündüğü kişi oldu: Tanıştığımızda âşık olduğum adam. O yazar. Dünyanın geri kalanına sunduğu personası ile benim tanıdığım kişi arasında çok az ortak nokta var.

Onu böyle görmek –kendinden emin, eğlenceli, ortamdaki neşe kaynağı– kendimi tuhaf hissetmeme sebep oldu. Onu evde perişan hâle getiren belki de benimdir diye endişelendim. Baş başa olduğumuzda, özellikle de o kıymetli kitaplarından biri iyi gitmiyorsa, genellikle huysuzdu. Partide konuştuğu ve gülüm-

sediği kadınları kıskandım. Ona bakma şekilleri, komik olmayan şakalarına bile içtenlikle kahkaha atmalarını izlemek hiç hoşuma gitmedi. Hatta içlerinden biri son çıkan kitabını imzalamasını istedi ve o da çamur banyosu yapan domuzlar gibi mutluydu.

"Eşin formunda, değil mi ama," dedi partiye evsahipliği yapan arkadaşım. Soru değil, öylesine bir ifadeydi bu. Okuldan beri arkadaştık ve hep çok yakın olduk –hatta kızına benim adımı verdi– ama hayatlarımız bizi bambaşka yönlere götürdü. Onun çocuğu oldu, benimse kariyerim. Doğduğundan beri tanıdığım kızına çok düşkündüm, arkadaşım da işimin göründüğünden çok daha heyecanlı ve muhteşem olduğunu düşünüyordu. Notting Hill'de harika bir evi vardı ve sürekli şaşalı partiler verirdi. Yemek şirketlerinden gelen pahalı kanepelerle dolu tepsiler taşıyanlar olur, şampanyanın sonu gelmezdi; bir keresinde dört kişilik yaylı çalgılar grubu bile getirtmişti. Sanki dünyanın onun mutlu olduğunu düşünmesine ihtiyacı vardı; öyle olmasa bile. Şimdi geriye dönüp bakınca, belki ikimiz de birbirimizin sahip olduğunu düşündüğümüz şeyleri biraz kıskanıyorduk diye düşünüyorum. O gece hem onun hem de tüm o anne arkadaşlarının kocama bakışlarından rahatsız olduğumu fark ettim. Sanki o yazar değil de film yıldızı gibi gerçek bir ünlüydü. İçlerinden biriyle evlenince yazarlara dair görüşüm değişmişti.

Gitmek istiyordum.

Kocamın peşinden üst kattaki tuvalete gittim ve çıkmasını bekledim.

"Bence gitmeliyiz," dedim kapıyı açar açmaz.

Yüzünde içten bir endişe ifadesi belirdi. "Neden? Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"O zaman başım belada demektir. Ne zaman bir şey olmadı desen, bu çok şey olduğu anlamına geliyor. Canını sıkacak bir şey mi yaptım?"

Evet.

"Hayır. Bir sorun yok."

"Belli ki var. Neyse, pes ediyorum. Ben bu partiye gelmek de

istememiştim zaten ama sen ısrar ettin, bu yüzden de buradayım ve sen yine de mutlu değilsin."

"Bütün gece boyunca başkalarıyla flört etmemi izlesen *sen* mutlu olur muydun?"

Güldü. "*Flört* etmiyordum. O işin nasıl yapıldığını hatırladığımı bile sanmıyorum. İnsanlarla konuşuyordum çünkü partilerde böyle yapılır. Bir köşede oturup gözlerimi duvara dikmemi ve kimseyle konuşmamamı mı tercih ederdin?"

"Benimle konuşmanı tercih ederdim."

Sözcükler onları tutamadan, hızla ağzımdan çıktı ve bu kadar kıskanç görünüyor olmaktan nefret ettim.

"Biz sürekli konuşuyoruz," dedi kafası karışmış gibi.

"Hayır, konuşmuyoruz. Artık konuşmuyoruz. Artık gülmüyoruz da. En son ne zaman seks yaptığımızı hatırlamıyorum..."

"Sorun bu mu yani?"

"Alçak sesle konuş. Biri duyacak."

"Biraz mesafeli davrandıysam üzgünüm..."

"Biraz mesafeli mi? Aynı evi paylaşan iki yabancı gibiyiz."

"Öyle söyleme."

"Doğru ama. Artık bana dokunmuyorsun bile. Elimi bile tutmuyorsun."

"Özür dilerim," dedi elimi tutarak. Sıcacık, güçlü ve güzel bir histi. "Son teslim tarihim olduğunu biliyorsun ve kitap da..."

Silkinerek elinden uzaklaştım. "Kitapların umurumda değil. Önemli olan tek şey buymuş gibi kitaplarından bahsetmenden bıktım usandım. Ben bizi önemsiyorum. Sen kendin ve hikâyelerin hakkında zırvalarken kadınların sana nasıl baktığının hoşuna gitmesini anlıyorum ama..."

"Yani insanların bana bakma biçimleri yüzünden mi başım belada şimdi?"

"Senin de onlara nasıl baktığını fark etmedim sanma."

"Ne demek oluyor bu? Etrafta gözlerim kapalı mı yürümeliyim? Gözüm senden başkasını görmüyor. Bunu biliyorsun. Sen her zaman odadaki en ilgi çekici kadınsın."

"*İlgi çekici* ilginç bir kelime seçimi oldu."

"Doğru ama. Muhteşem bir kariyerin var. Hayatın. Aşağıdaki kadınların hepsi çocukları hakkında bitmek bilmeyen hikâyeler..."

"Anne olmak hiç de kötü bir şey değil. Ya bir gün ben de bunu istersem?"

Şaka yapmışım gibi bana baktı. Sonra da, şakanın can alıcı noktası gelmeyince, aklımı kaçırmışım gibi bakmaya başladı. "Ama sen çocuk istemiyorsun ki. Hiç istemedin. Bence uzun zamandır çok yoğun çalışıyorsun, streslisin ve şimdi de acısını benden çıkarıyorsun. Her zamanki gibi."

Çok yoğun çalışmam ikimize de fayda sağlıyordu; hem finansal açıdan hem de başka açılardan. Uzun mesailer ve gece geç saatlere kadar çalışmamdan şikâyet edip durmasından bıkmıştım.

"Sana gözlerini kırpıştıra kırpıştıra bakmaları eminim ki koltuklarını kabartıyor, egonu tatmin ediyordur," dedim. "Ama bunların hiçbiri gerçek değil. Senin olmadığın birisi olduğunu sanıyorlar."

"Neymişim ben peki?"

Dilimi ısırdım. Benimle tanışana kadar yazarlık kariyeri umutsuz bir noktadaydı. Başarılı olmasının sebebi benim bağlantılarımdı. Bunu ikimiz de biliyorduk; dile getirmeme gerek yoktu. Canını yakmak da istemiyordum. Hâlâ istemiyorum.

"Sen de bana eskiden onlar gibi bakardın," dedi sonra. "Bana inanıyormuşsun gibi. Benimle gurur duyuyormuşsun gibi."

"Sen de eskiden bana beni hâlâ çekici buluyormuş gibi bakardın."

Kaşlarını çattı. "Seni hâlâ çekici buluyorum zaten."

Sonra da beni uzun zamandır öpmediği şekilde öptü.

"Kes şunu. Her an birisi gelebilir," dedim onu itip uzaklaştırarak.

"Karımı öpemeyecek miyim?"

"O kadar uzun zaman oldu ki hatırlamana şaşırdım."

Beni duvara yaslayıp tekrar öptü.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı ve bu kez öpücüğüne karşılık verdim. Sarhoş ergenler gibi koridorda tökezleyerek ilerledik, birbirimizin kıyafetlerini çekiştirdik ve sonunda boş bir yatak odası bulduk. Karanlıkta eteğimin kenarını kaldırıp çamaşırımı indirdi ve beni odanın köşesindeki *vintage* koltuğa götürdü. Beni o koltukta becerdi. Bunu başka bir kelimeyle açıklayamam. Bir eliyle beni arkadan eğip sabit tutarken diğer eliyle ağzımı kapattı.

Az önce söylediklerine rağmen herhangi biri olabilirmişim gibi hissettim ve bu da aramızdaki bir şeyleri değiştirdi.

O geceden sonra seks bir daha sevişmek gibi hissettirmedi. İhtiyacımız olduğunda, birbirimizden ihtiyaç duyduğumuz şeyi alıyorduk ve yakınlık, evliliğimizde daha da nadir bulunan bir şey hâline geldi. Sonra da tamamen bitti. Aynaya baktığımda eskisi gibi görünmediğimi fark edebiliyordum ama o her zamankinden daha iyi görünüyordu. Bazı erkekler yaşlandıkça daha yakışıklı oluyorlar. İşlerimiz hayatımız hâline gelmişti ve birlikte çalıştığı kadınlar –yayıncılar, halkla ilişkiler sorumluları– sanki giderek daha genç ve güzel oluyordu. Benim yaşımdaki bir kadın için yıldız gibi parlayan yirmili yaşlarındaki çıtırlarla rekabet etmek zor.

Birbirimizden giderek uzaklaşmaya başladık ve bunu nasıl düzelteceğimi, hatta düzeltmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Ben sürekli çalışıyordum, o sürekli yazıyordu ve öylece geçinip gidiyorduk. Hüznün tatlı hiçbir tarafı yok. Çok uzun süre kalırsa, üzüntü insanı tüketebilir. Kök salıp kendini insanın ruhuna gömer, ta ki her düşünce çok ağır, çok acı verici gelene kadar. Sanki mutlu olmayı bilen hâllerimizi kaybetmiştik. Hâlâ birlikteyiz ama kendimi daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmedim.

"Beni hâlâ sevdiğini düşünüyor," diyorum siyahlı kadına, dalıp gittiğimi ve unutmayı tercih edeceğim hatıralarda kaybolduğumu fark ederek.

Daha fazlasını söylememi bekliyor ama söylemiyorum.

Bazı geceler, o hemen yanımda uyurken ama bana çok uzaklardaymış gibi gelirken, eskiden her şeyin nasıl olduğunu hatırlıyorum. Kuytu köşelere çekilmiş arzular geri geliyor ve onları tatmin etmek için bir şey yapmadan uyuyamıyorum. Onun derin uykuda olduğunu kesin olarak anladığımda, parmaklarım örtülerin altında ilerliyor, sessizce karnımdan aşağıya kayıyor ve bacaklarımın arasını buluyor. Kendime onun eskiden bana dokunduğu gibi dokunurken sessiz olmayı öğrendim. Bazen, o bilinçsiz ve ilgisiz de olsa, içimde gezinen onun eli, onun parmakları, oymuş gibi yapıyorum. Bazen de bana dokunanın başka eller olduğunu düşünüyorum. Tanıdığım insanlar, tanımadığım insanlar. Gerçek hayatta kocamı hiç aldatmadım, sadece fantezilerimde. Aramızı düzeltebileceğimi sanmıştım. Her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacağımı zannetmiştim.

Kadınlar eşlerinin değişeceğini düşünürler ama öyle bir şey olmaz.

Kocalar da eşlerinin hiç değişmeyeceğini düşünürler ama tam tersi geçerlidir.

KOCA BEBEK

GRADY

Son zamanlarda geçmişim bana musallat olup duruyor. Zihnim sürekli unutmayı tercih edeceğim kısımlarını tekrar tekrar ziyaret ediyor. Kimse hatalarının veya kusurlarının durmaksızın hatırlatılmasını istemez ama sanırım bazılarından kaçamıyoruz. Eşim ve ben nadiren tartışırdık –tanıdığım çoğu evli çifti düşününce bu kulağa inanılmaz geliyor– ama yine de doğruydu bu. Canını sıkacak şeyler yaptığımda bunların hepsini biriktirip sonra da normalde karakterine hiç uymayan şekilde, büyük bir öfke patlamasıyla yüzüme vurmak gibi oldukça talihsiz bir alışkanlığı vardı. Bu patlamalar çok nadiren önceden belli olurdu ama yıllar içinde kaçınmam gereken bazı konular olduğunu öğrenmiştim.

Sonlara doğru anlaşmazlığa düştüysek, bu genellikle aynı konu yüzünden oluyordu: Çocuklar. Arada sırada çocuk istediğini düşünürdü, bense istemediğimi her zaman biliyordum. Bu mesele nadiren açılırdı çünkü her seferinde ikimizin de istemediği bir çatışmayla sonuçlanırdı. Bunu son konuştuğumuz zamanı dün gibi hatırlıyorum.

"Sürekli gazetedeki işimi bırakmam gerektiğini söylüyorsun ama sonra ne yapacağım?" dedi Abby, Brighton İskelesi'nde el ele yürüdüğümüz sırada. Yıldönümümüzü kutlamak için lüks bir otelde bir gece geçirmiştik ve yediğimiz balık kroket ile patates kızartmalarını eritmek için yürüyüşe çıkmıştık. Masmavi

gökyüzünde martılar dans ediyor, güneş parlıyor, Columbo ahşap iskelede hemen yanımızda hızlı hızlı yürüyordu ve ben de hayatımın aşkıyla el ele tutuşuyordum. Hayat güzeldi, ta ki öyle olmayana kadar...

"Evde ol. Benimle ol," diye yanıtladım, sonra da onu kendime çekip öptüm.

"Sen bütün gününü yazarak geçiriyorsun. *Ben* ne yapacağım?" diye sordu Abby geri çekilerek.

"Bir şeyler bulacağına eminim. Araştırmacı gazetecilik kadar tehlikeli olmayan bir şey. Birbirimizden ayrı bu kadar vakit geçirmemizi gerektirmeyecek bir şey."

"Aaa baksana, fal makinesi!" dedi beni rıhtımın sonundaki eğlence yerine sürükleyerek. "Şu filmde vardı, hatırladın mı? Çocukların büyük olmasını istediği hani?"

"İsmi *Büyük*."

"Peki, Bay Dâhi. Falımıza baktırıp dilek tutalım."

Çantasından bozuk para çıkarıp makineye attı, sonra da gözlerini kapattı.

"Ne diliyorsun?" diye sordum.

"Tabii sana söyleyemem, yoksa gerçekleşmez."

Animasyon falcı hareketlendi ve konuşmaya başladı; benim için anlamsız laflar ediyordu. Normalde gayet olgun ve mantıklı biri olan Abby ise birdenbire çocuk gibi oldu. Büyük oranda mantığın hükmettiği bir zihni vardı ama falla ilgili her şey zayıf noktasıydı. Makinenin konuşması bitti ve altından bir kâğıt çıktı. Onu hızla kapan Abby'nin gülümsemesi kayboldu, sonra da benim cesur ve korkusuz karım ağlamaya başladı.

"Ne oldu? Ne yazıyor?" diye sordum.

"Bir şey yok."

Bazen bir kişinin "hiçbir şey"i, başka birisi için çok ama çok şey olabiliyor. Ona inanmadım ve bu konuda haklıydım; eve dönerken bütün yol boyunca tartıştık. Araba yolculuğu tuhaf sessizlikler ve eşimin onu hayal kırıklığına uğratma biçimlerimi listelemesiyle doluydu. Konular her zamanki şeylerdi: Bencildim,

evde üzerime düşeni yapmıyordum, yeterince ilgi göstermiyordum, yıldönümümüzü unutmuştum. Unuttuğumu itiraf ediyorum. Bu yüzden son dakikada bir gece kaçamağı ayarlamış ve kitabımı düzenleme işime çok fazla ara vermek zorunda kalmamak için eve nispeten yakın bir yer tercih etmiştim.

"Kitaplarına benden daha çok değer veriyorsun," dedi ve bunu ilk kez söylemiyordu. Sonra da *belki* bir bebek istediğinden bahsetti. Bunu da ilk kez söylemiyordu ama tıpkı diğer seferlerin hepsinde olduğu gibi *bizim* nasıl çocuk sahibi olacağımıza dair bir açıklama yapmadı. Abby'nin işi neredeyse tüm vaktini alıyordu, benim de yazmak için sessizliğe ihtiyacım vardı ve ikimizin de çocuk bakımına yardım edebilecek bir ailesi yoktu. Hâliyle öyle bir şey yaparsak bebeğimize kim bakacaktı?

Karşımda uzanan yola odaklanmaya çalışarak, "İşine en az bir yıl ara vermediğin –ki daima kariyerin yüzünden bunu yapamayacağını söylersin– ve bir daha asla tam zamanlı çalışmadığın sürece, bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyorum," dedim nazikçe.

Abby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eğer bu *senin* istediğin bir şey olsaydı, bir yolunu bulurduk."

"Ama ben çocuk *istemiyorum*. Evlenmeden çok önce, daha tanıştığımızda bu konuda sana karşı dürüst oldum. İçinde yaşadığımız dünyayı bir düşünsene. Yaşadığımız toplumun nasıl yozlaştığı ortada. Üstelik sen bu gerçek hakkında her gün makale yazıyorsun. Bu dünyaya neden bir çocuk getirmek isteyesin ki? Çocuklar masraflıdır, ciddi bakım isterler ve kapatma düğmeleri olmaz. Çocuğu olan arkadaşlarımızın hiçbiri mutlu değil ve hepsi sürekli çok yorgun görünüyor."

"Çocuk istememenin esas sebebi senin de hâlâ çocuk olman. Koca bir bebekle evlendim resmen. O kadar bencilsin ki."

"Haklısın. Öyleyim. Belki beni hiç sevmeyecek bir veletle yirmi yıl boyunca uğraşmak istemiyorum. Hatta belki seni bile sevmeyecek. Belki biz onu sevmeyeceğiz. Bebek sahibi olmak her zaman koşulsuz sevgi ve mutlu aileler anlamına gelmez."

Hemen bir karşılık vermedi. Sessiz kalıyordu ve bu şimdiye kadar ettiğimiz kavgaların daima en tehlikeli kısmı olmuştu çünkü bir sonraki saldırısını planladığı anlamına geliyordu.

Benim tanıdığım Abby istediğini alamazsa acımasızlaşabilen biriydi. Dünyanın geri kalanı onu sadece ödüllü bir gazeteci olarak görüyordu ama ben gerçek Abby Goldman'ı en ön sıradan izliyordum. Gerçek Abby iş arkadaşlarının inandığını düşündüğüm kadar sert değildi. Pazar günlerini pijamalarıyla siyah beyaz filmler izleyerek geçirir, pofuduk kalın çoraplar giyer ve ayakları sürekli üşüdüğü için sıcak su torbasıyla uyurdu. Evsizlerin yanından onlara sıcak bir içecek ve yemek teklif etmeden geçemezdi; bu kendi öğle yemeğini vermesi anlamına gelse bile. Kazandığı her şeyin yüzde onunu gizlice bağışlardı. Bunu gizlice yapardı çünkü yaptıkları iyiliklerin reklamını yapan insanların bunu sadece kendileri için yaptıklarına inanırdı. İşi bile bir çeşit kefaret gibiydi. Hiçbir zaman anlayamadığım şey, kendini en başında neden bu kadar kötü hissettiğiydi.

Evet, mükemmel değildi ama benim için öyleydi.

Her ne kadar bazen sinirlendiğinde kırıcı olsa da.

"Yani ailen seni sevmedi diye ben anne olamayacak mıyım?" dediğinde direksiyonu sıkıca kavramak zorunda kaldım.

Beni sevmişlerdi, sadece ben onları hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Senin de mutlu bir çocukluğun olmamış," diye karşılık verdim. "Annenin sana yaptığı mesela? Sevgi miydi o?"

"Ah, şimdi de annem gibi kötü bir anne olacağımı mı söylüyorsun? Sence ben ona mı benziyorum?" Tartıştığımız zaman sorulan soruların hepsi hileli olurdu. Ağzından çıkan her laf tuzaktı. Doğru şeyi söylemeyi benim için imkânsız kılıyordu ama yine de şansımı denedim.

"Hayır. Sadece diyorum ki Kitty seni almasaydı, kimbilir sana ne olacaktı? Bizde iyi ebeveyn kumaşı yok çünkü iyi bir örnekle büyümedik. Ailemin beni veya seninkilerin seni incittiği gibi ben de bir çocuğu incitmek istemiyorum. Bir çocuğun seni mutlu edeceğini düşünüyorsun ama böyle olmayacak."

"Peki seni ne mutlu edecek, Grady?"

Bir New York Times çoksatanı.

Yazmak için kimsenin beni bölmediği, sessiz bir yer bulmak.

Sürekli onu hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi hissetmeme sebep olmayan bir eş.

"Mutluyum ben," dedim. O zaman bunun bir yalan olduğunu düşünmüştüm ama şimdi doğru olabilirmiş gibi geliyor.

Abby gözlerini pencereden dışarıya çevirdi ve yolun geri kalanında konuşmadık.

O gece fal kâğıdını paltosunun cebinde ikiye yırtılmış hâlde buldum.

İşte Falınız:

Sorduğun sorular ve aradığın cevaplar,
İçindeki karanlığı hiçbir şekilde bastıramaz.
Hiçbir erkek sığınılacak bir ada değildir ve nadiren gerçektir aşk,
Yalnız doğar, yalnız ölürüz; sana doğru gelen her neyse onu yap.

Kâğıtta yazanlar veya bunun onu neden o kadar üzdüğü hakkında Abby'yle hiç konuşmadım.

Şimdiyse kulübede sessizliğin ortasında oturuyorum. Sanki artakalan suçluluk ahşap duvarlardan akıyor. Keşke değiştirebilsem dediğim öyle çok şey var ki; geri alabilmek istediğim laflar. Fakat sonra kendime güzel bir nutuk çekiyorum. Geçmişi yeniden yaşamayı bırakmalı ve geleceğime odaklanmalıyım. Eski konuşmaları kafamda tekrarlayıp bazı şeyleri farklı söyleseydim bir şeyler farklı olur muydu diye düşünerek çok fazla vakit harcadım. Ama bunların hepsi zaman kaybı. Sahne sona erdikten sonra hayatınızın senaryosunu değiştirebilmek istemenin hiçbir manası yok.

Yeni bir kitap yazıp hayatımı geri almak gibi bir şansım var; belki de tek şansım. Kapının altından atılan gazete kupürleri bunu değiştirmiyor.

Belki her zaman kusursuz koca olamadım ama eşimi çok sevdim.

Umarım bunu biliyordur.

Bu ne kadar canımı yakarsa yaksın, ki bence daima yakacak, Abby artık yok.

Şimdi o nerede olursa olsun, hayatıma devam etmeyi öğrenmem gerekiyor.

AKIL ALMAZ DERECEDE ZEKİ

Altı hafta boyunca tek yaptığım yazmak, yemek yemek, arada bir uyumak ve bu döngüyü tekrarlamak. Columbo'yu ormanda veya sahilde yürüyüşe çıkarıyor ve erzak ihtiyacımız olunca köye iniyorum ama kulübeden de bilgisayarımdan da fazla uzaklaşmıyorum ve nadiren insan görüyorum. Tuhaf bir olay *veya* adalıyla karşılaşmadım –muhtemelen karşılaşmamak için kendimi içeri kilitlediğimden– ve bir rutin oturttum. Nihayet tekrar yazıyorum ve bu o kadar iyi geliyor ki. Ama hâlâ birkaç saatten fazla uyuyamıyorum –Cora'nın su yoncası çayından litrelerce içmeme rağmen; bu arada tadı şaşırtıcı derecede güzel– ve gözlerimin altında kalıcı morluklar var. Bütün gün ve neredeyse bütün gece, hem de *her* gece yazıyorum ve bu akılalmaz bir şekilde zeki hissetmemi sağlıyor. Bazen kendimi o kadar bitkin hissediyorum ki düşüp kalabilirim gibi geliyor, bu yüzden de masama oturup biraz daha yazıyorum.

İtiraf etmeliyim ki, kitap Charles Whittaker'ın bir yazar ve bir ada hakkındaki hikâyesi olarak başladı ama onun fikrini alıp kendime ait bir şeye çevirdim. Belki daha bile iyi, okurlarımın keyif alacağı bir şey oldu. Bunun kariyerimi ve hayatımı yoluna sokacak kitap olabileceğine gerçekten inanıyorum. Birkaç hafta önce Kitty'den mektup geldi; o da heyecanlı. Adada postacı yok, dükkâna son uğradığımda mektubu bana Cora verdi ve bu da buraya geldiğimden beri dış dünyayla aramda geçen tek yazışma oldu. E-postalara, WhatsApp'a, haber sitelerine ve sos-

yal medyaya erişim olmayınca hayatın çok daha sessiz olduğunu itiraf etmeliyim. Kulübede televizyon bile yok. Beni rahatsız edecek veya dikkatimi kitaptan ayıracak hiç kimse ve hiçbir şey yok. Bu küçük İskoç adasının tam olarak ihtiyaç duyduğum şey olabileceğine kesinlikle inanıyorum. Telefonum çalışsa bile ne kadar az mesaj olabileceğini düşünmek beni biraz üzüyor gerçi. Burada olduğumu bilen tek kişi Kitty. Hâlâ önemseyen tek kişi de. Mektubunu çalışma masasındaki küçük bir çekmecede tutuyorum ve şimdi tekrar yerinden çıkarıyorum.

Sevgili Grady,

Yeni kitap fikrin harika görünüyor ve okumak için sabırsızlanıyorum. Başarabileceğini biliyordum!

Hazır olduğunda göndereceğini biliyorum ama ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Umarım Londra Kitap Fuarı'na yetişir.

Sevgiler, Kitty

Bana inanan birisi olmadan işimi yapabileceğimi sanmıyorum. Bu kişi de Kitty ve ona iyiliğinin karşılığını ödemeye kararlıyım. Charles konusunda suçluluk duymuyorum; adam öldü sonuçta. İsteseydi kitabı yayımlatabileceğine eminim ama bunun yerine taslağını parkelerin altına saklamış ve açık konuşmak gerekirse, şu anki hikâye hâline getirmek epey fazla çalışma, yeniden yazma ve düzenleme gerektirdi. *Benim* hikâyem.

Sürecin bu aşamasında, ikinci bir taslağa başlamadan önce normalde kitabın çıktısını alırım ama yazıcım yok. Ayakta öylece duruyorum ve biraz başım dönüyor. Görüş alanım hafifçe bulanıklaşıyor ve dengemi sağlamak için masaya dayanmam gerekiyor. Çok yorgunum ama uyuyamam, bunu denememeliyim bile. Zihnimin diğer düşüncelere kaymasına da izin veremem. Eşim gibi. O, burada değil. Nasıl olabilir ki zaten? Neden olsun ayrıca? İşime ve devam etmeye odaklanmalıyım. Kitap hazır olana kadar yavaşlayamam.

Yazmaya devam etmeliyim.

Abby her zaman ilk okurum olurdu.

Dikkatim dağılmamalı.

Bu, onun okumadığı ilk kitabım olacak.

İşine odaklan. Sadece işine.

Columbo gözlerini dikmiş bana bakıyor; galiba yüksek sesle konuştum. Bu delirdiğim anlamına gelmiyor. Sadece yorgunum. Sanırım bu kadar uzun süre masada vakit geçirince daima birkaç tahtam eksiliyor. Birkaç aydır saçımı kestirmedim, birkaç haftadır tıraş da olmadım. Gerçek dünyadan bu kadar uzun süre kopmak kesinlikle özgürleştirici ama hangi günde olduğumuzu bile bilmiyorum. Hafta içi olduğunu ve dükkânları açık bulabileceğimi umarak köye gidiyorum.

Ben aceleyle Christie'nin Köşe Dükkânı'na girince, "Merhaba, Grady," diyor Cora. Son zamanlarda gördüğüm ve konuştuğum tek kişi o. Onu görmemin sebebi de yemeğe ihtiyacımın olması ve alabilecek başka yer olmaması. Kulübeden neredeyse her ayrıldığımda Sandy'ye de rastlıyorum ama bu mutlu bir tesadüf oluyor. Sandy'yi seviyorum. Başka bir hayatta sanırım arkadaş olabilirdik. "Kitap nasıl gidiyor?" diye soruyor Cora düşüncelerimi bölerek. Zihnim bu aralar her zamankinden daha da dalgın.

"Aslında bu yüzden geldim. Dükkânda olmayan bir şey istersem getirtebileceğini söylemiştin."

"Elbette."

"Şey, yazıcı lazım."

"Yazıcı mı?"

"Evet. Şey yapabilmem için..."

"Yaşlı olabilirim ama aptal değilim. Yazıcının ne olduğunu biliyorum." Yüzü Noel ağacı gibi aydınlanıyor. "Yani kitap bitti mi?"

"Hem evet hem hayır. Sadece ilk taslak."

Gülümsemesi soluyor. "Bitmeden önce kaç taslağa ihtiyacın var ki?"

"Genellikle üç. O da eğer kitap istediğim gibi ilerlerse."

Yüzünde büyük bir hayal kırıklığı ifadesi var. "İkinci ve üçüncü taslaklar ne kadar sürer?"

"Bu biraz tavuk mu yumurtadan çıkar yumurta mı tavuktan diye sormak gibi oldu." Gülüyorum ama o gülmüyor. "Normalde ilk taslaktan daha kısa sürerler. En fazla birkaç hafta."

"O zaman ne mutlu sana." Benim için gerçekten sevinmiş gibi içtenlikle gülümsüyor. "Ve ne mutlu bize," diyor alçak sesle.

"Sizinle ne..."

"Aklında belirli bir yazıcı var mı?"

Aslında var ve onun için yazmıştım zaten. Londra'da kullandığımla aynı model. Basit bir şey ama iş görüyor ve param da ancak bu kadarına yeter. Hazır buradayken yiyecek bir şeyler de alayım diyorum ve kuzu etli hazır birkaç şey, biraz süt ve iki kutu su yosunu çayı alıyorum. Nakit paramı saydığımda geriye çok bir şey kalmadığını fark ediyorum ama umarım kitap hazır olana dek Columbo'yla karnımızı doyurmaya yetecek kadar vardır. Cora kasanın yanındaki çikolata standından bir KitKat alıp torbama ekliyor.

"Bu da benden olsun," diyor. "En sevdiğin olduğunu biliyorum."

Bana neden nazik davrandığını bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

Buradan gideceğime neredeyse üzülüyorum ama kitap Kitty'ye gönderilmeye hazır olur olmaz yapmayı planladığım şey tam olarak bu.

"Adadan gittiğimde bu küçük dükkânı özleyeceğim," diyorum.

Cora kaşlarını çatıyor. "Adadan neden gidesin ki?"

"Eh, her ne kadar gayet keyifli olsa da buradaki işim neredeyse bitti."

Tekrar gülümsüyor. "Göreceğiz."

ARKA KOLTUK ŞOFÖRÜ

İki gün sonra kulübenin kapısına sertçe vuruluyor.

"Bu, feribotla senin için bugün geldi," diyor Sandy. "Köyden tepeye sürüklemeni izlemek yerine doğruca getireyim dedim." Yeni sakalıma şöyle bir baktıktan sonra büyük koliyi işaret ediyor. Yazıcı olmalı. Kimbilir buraya nasıl taşıdı.

"Teşekkürler. İçeri gelmek ister..."

"Yok, rahatsız etmeyeyim. Yeni kitabını bitirmek üzere olduğunu duydum. Ama başka bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden söyle," diyor çoktan gitmek için dönerek.

"Aslında... Anakaraya bir sonraki feribot seferi ne zaman?"

"Grady, seni ne zaman görsem adadan gitmekten bahsediyorsun. Kadınlar bazı şeyleri kişisel algılayabilir, biliyorsun."

"Yakında gidebilirim de o yüzden."

Kaşlarını çatıyor. "Ama kitabı daha bitirmedin."

"Muhtemelen yakında biter, sonra da Londra'ya dönerim. Sonsuza kadar kalmaya gelmedim sonuçta." Gülümsüyorum ama Sandy eşlik etmiyor. "Feribotun haftada bir veya iki kez sefer yaptığını biliyorum ve yeni tarifeyi de görmedim hâlâ. Tarihler belli oldu mu?"

Huysuzca nefes veriyor. "Feribot denize, gelgitlere ve havaya göre en iyi zamanlarda sefer yapıyor. Küçük bir adada yaşayınca hayatını senden daha büyük şeylere uydurmayı öğreniyorsun. Her zeki insanın kontrol edemeyeceğini anlayacağını şeylere."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Burada hayat farklı demek, hepsi bu. Bazı kişilerin âşık olacağı bir hayat."

Kalmak istemememe alınmış gibi görünüyor ve aklıma bir şey geliyor.

"Arabam burada olsaydı ve adanın daha fazla kısmını görebilseydim, âşık olmak daha kolay olabilirdi."

"Sana daha önce de söyledim: Amberly'de yaşamayanların adaya araç getirmesine izin yok. Senin için kuralları çiğnersem herkes için çiğnemem gerekir, o zaman da hâlimiz ne olur? Ada arabalarla, çevre kirliliğiyle, çerçöple ve *ziyaretçilerle* dolup taşar. Üzgünüm. Adayı ve burada yaşayan insanları korumak zorundayım. Belki bir gün buraya kalıcı olarak taşınırsan... Bu arada *başkasının* arabasını kullanmana dair bir kural yok," diyor.

"Kimsenin bana ödünç..."

"Charles'ın eski bir Land Rover'ı vardı. Son zamanlarında pek sürmezdi ama hâlâ burada olmalı. Aküsü bitmiştir gerçi ama bir deneyip takviye kablosuyla çalıştırabiliriz. Şu büyük, eski hangara baktın mı hiç?"

"Hayır. Anahtarını bulamadım," diyorum.

"Eh, bir yerlerdedir illaki. Tüm çekmecelere baktın mı?"

Tabii ki.

"Evet."

"Ben bir baksam olur mu?"

"Tabii, buyur," diyorum geçebilmesi için kenara çekilerek. Sonra ânında pişman oluyorum buna. Altı haftadır gece gündüz çalıştığım için etraf karman çorman.

Kulübenin ortasında durup ellerini kalçasına koyuyor ve içeriyi inceliyor. "Tam da Charlie buradayken olduğu gibi görünüyor," diyor ve kulübeyi mi yoksa Charles Whittaker'ın da yazarken kirli bardaklar, tabaklar, kitap ve çamaşır yığınlarıyla çevrelenmiş hâlde olduğunu mu kastediyor merak ediyorum. Mekân savruk bir kaos hâlinde ve ben de daha iyi göründüğümü veya koktuğumu sanmıyorum. Sandy kulübenin arka tarafındaki sürgülü kapılardan okyanus manzarasını inceliyor.

"Gerçekten de hayatı uçlarda yaşıyorsun," diyor, sonra da mutfağa geçip birkaç çekmeceyi açıyor. İzinsiz hareket etmesine aldırış etmiyorum, burası benim değil nasılsa ama yaptığı şey tamamen vakit kaybı. Ben zaten baktım ve hiçbir yerde anahtar falan...

"Galiba bu olabilir," diyor, üzerinde *Kulübe Hangarı* yazan kâğıttan bir bagaj etiketi iliştirilmiş eski bir anahtarı alıp gösteriyor. Bunca zamandır bunu nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum.

Sandy'nin peşinden dışarı çıkıyorum, ağaçların arasından ilerleyip nereye bakacağını bilmeden kimsenin bulamayacağı geniş bir hangara varıyoruz. Anahtar kapıdaki paslı kilide uyuyor, Sandy kapıyı açınca da karşımıza harika durumdaki çok eski bir araba çıkıyor. Antika koyu yeşil Land Rover müzelik bir parça gibi görünüyor ama aynı zamanda pırıl pırıl, sanki birisi bu sabah cilalamış.

"İşte burada. Land Rover Defender 1953 serisi. Kraliçelere layık. Hayattayken bu araç Kraliçe'nin de tercihiydi, biliyor muydun? Bizim yaşlı Charlie onu ne zaman pikabımla bir yere bıraksam tam bir arka koltuk şoförüydü, şoför koltuğunda olmayı daha çok sevdiği için de kitapları hâlâ satarken kendine bir Land Rover almıştı," diyor Sandy.

"Bunun burada olduğunu bana daha önce söylemek aklına gelmedi mi?"

Omuz silkiyor. "Birisine gidip de başkasına ait olan şeyleri alabileceğini söylemek bana düşmez."

Sesinde sert bir ton var ve bir anlığına Charles Whittaker'ın taslağını çaldığını bildiğini düşünüyorum. Ama kendime her şeyi aşırı düşündüğümü ve uykusuzluktan dolayı paranoyaklaştığımı söylüyorum. Kadın sadece arabayı kastediyor.

Land Rover kilitli bile değil, anahtarını da torpido gözünde buluyoruz. Tabii ki çalışmıyor ama Sandy düzeltebileceğine emin. Feribot kullanabildiğine göre teknik konularda benden daha bilgili olduğunu tahmin ediyorum. Bize biraz çay yapmak

için içeri geçiyorum ve döndüğümde motoru çalıştırmayı başarmış oluyor.

"Al bakalım, senindir," diyor bana araba anahtarlarını verip çayı alarak. Fincanını kokluyor. "Ne bu? Su yosunu mu?" Başımla onaylıyorum. "Ben almayayım, sağ ol," diyor ve geri veriyor. "En iyisi ben gideyim artık."

"Gitmeden önce küçük bir şey..." Yabani otlarla kaplı ormanı işaret ediyorum. "Land Rover'ı ağaçların arasından nasıl çıkaracağım?"

Sandy gülüyor. "Sürerek!"

O gidince tekrar kulübeye geçiyorum ve kitabın çıktısını alıyorum. Sonraki yirmi dört saati de okuyarak geçiriyorum. Ufak tefek değişiklikler dışında elimdeki şeyden gayet memnunum. Normalde yeni bir romanı temsilcimle paylaşmadan önce üç taslak yaparım ama sanırım Charles ilk taslakları benim için halletmiş. Şu an eksik olan tek şey başlık; Charles sadece "Onuncu Kitap" demiş ve bu tabii ki iş görmez. Yazarken aklıma bir şey geleceğini ummuştum ama olmadı, en azından iyi bir şey gelmedi. Amberly haritası gözüme ilişiyor ve ilham verir diye bakıyorum. Çoğu binanın tuhaf isimleri var: Zerre Çıkmazı, Son Damla, Tökezleyen Han. Hiçbiri de bir kitap ismi için uygun değil. Sonra haritada Güzel Çirkin diye bir şey görüyorum. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama isim mükemmel.

Sihirli Top'u alıyorum; belli ki son zamanlarda tüm kararlarım için bunu kullanıyorum.

Cevap için sabırsızlanarak, "Kitap temsilcime gönderilmeye hazır mı?" diye soruyorum yüksek sesle.

ŞÜPHESİZ.

Gülümsüyorum ve bu bende garip bir his yaratıyor. Eşim kaybolduğundan beri gülümseme kıtlığı çekiyorum. Şansımı zorlamak istemiyorum ama bir soru daha sormaya karşı koyamıyorum.

"Bu iyi bir kitap mı?" O ufacık ekranda beliren bir sonraki kelimelere verdiğim önem beni şaşırtıyor.

GÖRDÜĞÜM KADARIYLA EVET.

Saate bakıyorum ve Köşe Dükkânı'nın kapanmak üzere olduğunu görüyorum, yani taslağı bugün göndermek için geç kaldım. "Yine de kutlamalıyız," diyorum Columbo'ya. Son zamanlarda genellikle ya kendimle ya da köpeğimle konuşuyorum ve o kesinlikle daha iyi bir dinleyici. "Ne yapmak istersin?" diye soruyorum, kuyruğunu sallıyor. "Katılıyorum. Şöyle sağlam bir yürüyüş yapmalıyız ve eve dönünce de güzel bir şişe açmalıyız. Belki adanın ilginç yerlerine bakabiliriz? İster misin? Zaten bunu şimdi yapsak iyi olur çünkü biraz şanslıysak yakında gideceğiz."

Sandy'yle konuşurken kabalık etmek istememiştim. Kadın bariz şekilde Amberly'yi çok seviyor ve burası bütün hayatı boyunca onun evi olmuş ama benim için öyle değil. Burası bana pek çok açıdan iyi geldi ama insanları biraz tuhaf ve Londra'ya dair özlediğim şeyler var. Özleyeceğimi düşünmediğim şeyler. Bir de anlayamadığım sebeplerden ötürü, bu ada eşimi öncekinden daha da fazla düşünmemi sağlamaya kararlı sanki. Kitty bana kitabın iyi olduğunu ve satabileceğini söyler söylemez buradan gideceğim ve geri dönmek gibi bir niyetim de yok.

YUKARI DÜŞMEK

Sandy'nin tavsiyesini dinleyip eski Land Rover'ı ormanda çok yavaşça ve çok dikkatlice sürüyorum, onun genellikle park ettiği açıklığa geliyorum. Arabayı yıllardır kimsenin o hangardan çıkarmadığı çok belli. Fazla yavaş ve tümsekli bir yolculuk oluyor ama bu kocaman, sağlam cip yoluna çıkan tüm otları rahatlıkla ezip geçiyor. Yanıma oturtup bağladığım Columbo yeni aracımızdan memnun görünüyor. Ben de öyleyim. Bu lanet şeyi sürmeye alışabilirsem gitmeden önce adanın geri kalanını da keşfedebiliriz.

Sahil yolunda yavaşça ilerlemeye devam ediyorum. Yeniden direksiyon başında olmak iyi hissettiriyor. Vites değiştirmek zor ve hidrolik direksiyon yok ama Land Rover'ı sürmek gerçekten inanılmaz. Açık camlardan vuran rüzgâr aşırı uzamış saçımı savuruyor. Deniz kokusu o kadar yoğun ki neredeyse tadını alabiliyorum ve tuhaf bir his duyumsuyorum. Mutluluk gibi bir şey. Ben kitabı bitirirken Columbo günlerce eve tıkılmıştı, bu yüzden hem onun hem de kendim için eğlenceli bir yürüyüş yapmak istiyorum. Haritaya şöyle bir bakınca çok da uzak olmayan iyi bir seçenek bulduğumu düşünüyorum.

Yetimler, Amberly'nin en yüksek noktalarından birinde popüler bir yürüyüş yolu oluşturan ikonik kayaların adı. Burayı araştırırken internette karşıma çıkan birkaç şeyden biri buydu. Bayırı olan belirgin bir kaya oluşumu, adanın ve denizin manzaralarını sunuyor ve adayı neredeyse kırılmış bir kalp gibi ikiye

ayırıyor. Bir sürü fotoğrafını gördüm, canlı canlı da görmek istiyorum. Okuduklarımdan hatırladığım kadarıyla kolay bir yürüme yolu. Columbo'yla üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil.

Gelgelelim, otoparktaki tabela bu konuda yanılıyor olabileceğimi gösteriyor.

TEHLİKE
YETİMLER PATİKASI ŞU AN KAPALIDIR.

"Ah, bu hiç hoş olmadı. Ne dersin, Columbo? Yine de riske girmeli miyiz? Yanımda epey su ve atıştırmalık var."

Havlamasını, "*Evet, kesinlikle bu dağa tırmanmalıyız. Bir şey olmaz,*" şeklinde yorumluyorum.

Köpeğimin en sevdiğim özelliklerinden biri de benimle daima hemfikir olması.

Tabelanın etrafından dolanıp dolambaçlı patikada yukarı doğru ilerlemeye koyuluyoruz. Dik bir yol ama her adımda manzara daha da etkileyici oluyor. Görkemli güzelliği iyice incelemek için sık sık duruyorum. Bir de nefesimi toparlamak için. Yetimler olarak bilinen sivri zirveler çimenlik tepelerin üzerinde yükseliyor, güneş banyosu yapıp bir dizi uzun gölge düşürüyor. Gökyüzünde süzülen kirli beyaz bulutlar da kendi gölgelerini düşürüyor. Tepeye ulaşmak kırk dakika sürüyor. Herhangi bir tehlike belirtisi yok, yön bulmak da zor değil ve patikanın neden kapalı olduğunu anlamıyorum.

İşte o an onu görüyorum; taşların diğer tarafında oturmuş kitap okuyor.

"Tekrar merhaba," diyorum.

Kadın irkiliyor ama sonra yumuşayan yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Merhaba."

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyorum.

"Tanrı adil bir patron. Ücret bok gibi ama arada bir izin yapabiliyorum," diyor Rahibe. Melody Bates hatırladığımdan çok daha güzel görünüyor ve bugün pek de din görevlisi gibi görün-

müyor. Uzun sarı saçları kusursuzca atkuyruğu yapılmış. Siyah üniforma ve beyaz yakalık yok; dar bir kot şort ile sade, beyaz bir tişört giymiş. Durduğum yerden göğüs dekoltesini görebiliyor ve doğruca oraya bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Boynuna taktığı uzun, narin zincirdeki yüzük bunu iyice zorlaştırıyor. Sandy ve Midge'in taktığı gümüş devedikeni yüzük bu da; hepsinin bir tarikata üye olup olmadıklarını merak etmeye başlıyorum. Melody okuduğu kitabı beni duyunca utanmış gibi kapatıyor. Veya yakalanmış gibi. Ben ne olduğunu göremeden kitabı sırt çantasına koyuyor.

"Tabeladan dolayı şaşırdım demek istemiştim," diyorum ve yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesi beliriyor. "Patikanın kapalı olduğu yazıyor."

"Öyle mi? Fark etmedim. Vaktim olduğunda hep buraya çıkarım. Her şeyden uzaklaşmak için güzel bir yer. Düşünmek için sessiz."

Bana kalırsa kilise de epey sessiz sanki.

"Dünya üzerinde daha güzel bir yer varsa da ben bulamadım ama yine de pek çok çirkin şey oldu burada. Neden Yetimler adı verildiğini biliyor musun?" diye soruyor, yüzüğü parmaklarının arasında tutup dağın zirvelerine bakarak.

"Hayır. Açıkçası bilmiyorum."

"Söylentilere göre ortaçağ zamanında, anakaradan bir kral adayı ele geçirmeye kalkmış. Onun ordusunu taşıyan gemileri gören adalılar, sayıca az olduklarını biliyorlarmış. Bu yüzden de çocuklarını saklanmaları için bu dağa göndermişler; onları güvende tutmaya çalışmışlar. Yapılacak doğru şey buymuş. Adadaki tüm erkekler doğruca öldürülmüş, kadınlar da tecavüz edildikten sonra öldürülmüş ve toprak onların kanıyla kırmızıya boyanmış. Kralın askerleri kendilerine ait olmayan tüm yiyecekleri yiyip şarapları içtiğinde ve değerli şeyleri aldığında anakaraya dönmüşler. Çocuklar kurtulmuş ve bunun tek sebebi kralın ordusunun onları bulamamasıymış. Gemilerin gittiğini görene kadar burada, bu dağda saklanmışlar. Anne babaları, onları almaya gelene kadar

buradan inmemelerini söylemiş. Ama gelen giden olmamış. Bazı hikâyeler çocukların açlıktan veya soğuktan öldüğünü, dağda kaybolup iniş yolunu bulamadıklarını anlatır. Bazıları da o zavallı küçük yetimlerin bu kayalara dönüştüğünü ve şimdi, ailelerinin korumayı başaramadığı adayı koruduklarını söyler."

"Çok ilginç bir hikâyeymiş," diyorum.

"Değil mi ama. Tabii tamamen saçmalık. Erkekler bu adada ezelden beri sorun çıkarır ama bu tepeler milyonlarca yıl önceki volkanik faaliyetler sonucu oluşup erimiş lavayla şekillendi."

"Tam bir jeolog gibi konuştun!"

Gülümsüyor. "Dindar insanların hepsi bilimle çatışmaz, Grady. Karşılaştığımıza sevindim bu arada. Tanıştığımızdan beri seni düşünüyordum."

Güzel rahibe beni düşünüyormuş.

"Öyle mi?" Kalbimin gümbür gümbür atmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Cömertçe kilisenin bağış kutusuna koyduğun alyansı buldum ve bu konuda biraz konuşmak istedim."

Bir an için kalbim duracak gibi oluyor.

"Ah, evet," diyebiliyorum zar zor.

"Gerçekten büyük bir yardım olur ve kilisenin çatısını onarmaya yeter de artar. Ama emin misin? Bir de iyi misin? Konuşacak birisine ihtiyaç duyarsan..."

"İyiyim ben, gerçekten. Eşim kayboldu. Benim için çok zordu, hatta buraya ilk geldiğimde her yerde onu gördüğümü sanıyordum ama hayatıma devam etmem gerekiyor."

Başını onaylar anlamda sallıyor. "Çok üzüldüm. Yas insanlara tuhaf şeyler yapabiliyor. Mesleğimde birçok kayıpla karşılaşıyorum –dünya kırık kalplerle dolu– ama birçok kurtulan, metanetli kişiyle de karşılaşıyorum. Bazen insan hayattan büyük bir darbe aldığında, o an için canı çok yansa da *yukarı düşmek* gibi bir şey yaşar. Yapabileceğim herhangi bir şey..."

Şu anlayışla başı yana eğme hareketini yapıyor ve dayanamıyorum.

"Eski alyansımın hayırlı bir iş için kullanılacağına seviniyorum," diyorum.

"Pekâlâ. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. Artık gitsem iyi olacak. Edilecek dualar, kurtarılacak günahkârlar, gömülecek insanlar var." Ayağa kalkıp kot şortundaki tozu silkeliyor. Şimdi de kendimi kötü hissediyorum.

"Benim yüzümden gitme lütfen. Zaten yakında gideceğim," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Öyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

Sonra da dağdan inmeye koyuluyor.

Bir süre öylece oturup günün birinde eşi kaybolmuş adamdan başka bir şeye dönüşüp dönüşemeyeceğimi merak ediyorum. İnsanların üzülmediği ve yanındayken tuhaf davranmadığı birine. Hayatımın geri kalanını eşim öldü mü yoksa hayatta mı diye düşünerek geçireceğim. Belki de ne kadar uzağa giderseniz gidin, böyle bir şeyi aşmak mümkün değildir. Columbo hemen yanımda oturuyor ve sessiz bir eşlikçim olduğu için gerçekten minnettarım. Manzarayı izlerken bir elma paylaşıyoruz. Bulutlar hızlıca ilerlemeye başlıyor ve güneşi hava fark edilir şekilde soğuyana kadar gizliyor. Muhtemelen geri dönmemiz gerektiğine karar veriyorum. Normalde bayır aşağı ilerlemek benim için çok daha kolaydır –dizlerim biraz sorun yaratabilir ama vücudumun geri kalanı bunu tercih eder– fakat bir terslik var. Çıkarken yol fazlasıyla dosdoğruydu çünkü Yetimler'i görebiliyor ve ne tarafa ilerlemem gerektiğini biliyordum. Ama inerken kısa süre içinde kaybolduğumu hissediyorum. Daha önce gördüğümü hatırlamadığım kayalık bir dağ yolunda buluyorum kendimi. Alçaktaki bulutların oluşturduğu örtü biz yürürken vadi boyunca ilerliyor ve nerede olduğumuzu da nereye gittiğimizi de görmeyi zorlaştırıyor. Yetimler'i arkamda göremiyorum artık, sadece birkaç metre ilerimi görebiliyorum.

Geldiğim yoldan geri gitmeye başlıyorum ve Columbo havlıyor. Onu neyin rahatsız ettiğini görmek için dönüp bakıyorum ama sisten hiçbir şey görülmüyor. Hem de hiçbir şey. Rüzgâr da hızlandı ve sanırım birinin uzaktan bana seslendiğini duyuyorum.

"Grady."

İlk başta rahibe olduğunu düşünüyorum ama adımı ikinci kez duyduğum an sesi tanıyorum.

"Grady, orada mısın?"

Tüylerim diken diken oluyor.

Hızlıca etrafımda dönüp sesin ne taraftan geldiğini anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Sonra sesi tekrar duyuyorum, bu sefer biraz daha yakından geliyor ve kafamda hiçbir şüphe kalmıyor. Bu o. Abby. Eşim burada. Onu duyabiliyorum.

"Grady, neden gelip beni bulmuyorsun?"

"Neredesin?" diye bağırıyorum sisin ortasında ama cevap gelmiyor. Sadece rüzgâr uğulduyor karşılık verir gibi.

Bana öyle geliyor. Başka bir şey olamaz.

Yüzümün önüne getirdiğim ellerimi zar zor görebiliyorum ve köpeğimi katiyen göremiyorum. Tasmasını takmadığım için kendime küfrediyorum; onu da kaybedemem. Tekrar arkama dönüyorum ama hâlâ hiçbir şey göremiyorum. Columbo'ya sesleniyor, sonra koşmaya başlıyorum ve bir şeye takılıp düşüyor, dizimi bir kayaya çarpıp avuçlarımı da çok fena sürtüyorum. Uzakta bir yerden tekrar havladığını duyuyorum ve kalkıp yine koşmaya başlıyorum. Kendimi önemsemesem de köpeğimi umursuyorum. Elimde kalan tek şey o. Manzaranın olduğu yere çıkarken birkaç dik yokuş vardı. Dağı kuşatan sis olmayınca görüp uzak durması kolaydı ama şimdi köpeğimin doğruca uçurumdan aşağıya koşacak kadar şaşkın olup olmadığını bilmiyorum. Columbo'nun düştüğünü veya yaralandığını düşününce midem bulanmaya başlıyor. Koşuyorum ama onu bulamıyorum. Havlamaları durdu. Her şey sessizliğe gömüldü.

"Columbo!"

Bağırarak tekrar tekrar sesleniyorum ama hiçbir şey yok.

Hızlıca dönüyorum ama görebildiğim tek şey her yöne uzanan yoğun bir sis.

Sonra sisin içinde bana bakan çifter çifter bir sürü göz görüyorum.

KÜÇÜK MUCİZE

Koyunları hiçbir zaman sevemedim; onları ürkütücü buluyorum ve buradakilerin boynuzları var. Columbo'ya sesleniyorum tekrar ama yanıma gelmiyor. Uçuruma tehlikeli şekilde yakın olduğumu düşünüyorum ve ona bir şey olursa, o da Abby gibi hayatımdan kaybolup giderse kendimi asla affetmem. Sevdiğim herkes beni terk ediyor, onu da kaybedemem.

Columbo havlıyor. Ona sesleniyorum ve dağılan sisin içinden bana doğru koşuyor. Onu görünce öyle rahatlıyorum ki ağlayabilirim. Koyunlar kaçışıyor ve Columbo'yu sıkıca tutuyorum, sonra da kot pantolonumdaki kemeri çıkarıp bir ucunu boynundaki tasmadan geçirerek bağlıyorum. Diğer ucunu elimde sıkıca tutuyorum. Bu duruma dair en kötü şey tamamen benim hatam olması. Tabelada *TEHLİKE* yazıyordu ve ben yine de devam ettim. Köpeğim şimdi güvende ama kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyor ve ellerim de hâlâ titriyor. Suçluluk öyle yapışkan bir duygu ki lanet şeyi yıkayıp çıkaramıyor, üstünüzden atamıyorsunuz.

Yol bizi dağdan indirirken ruh hâlimin çalkantısı da inişe geçiyor. Kafamın içi kendine acıma ve kendinden nefret dalgalarıyla dolu. Söz konusu gerçek hayat olduğunda oyunun nasıl oynanacağını hiç öğrenemedim. Bana öğretecek kimse yoktu. Büyükannem büyüttü beni, kendisinden sevgi de gördüm ama gerçek olmayan bir dünyada yaşamama izin verdi; kitaplar okuyup kendi kitaplarımı yazmayı hayal ettim. Annemle babam bir çocuğun kendi hayat tarzlarına uymadığı sonucuna vardıklarında dokuz yaşın-

daydım. Beni büyükanneme öylece bıraktılar; gerçekten de elimde bir valiz ve bir notla beni Doğu Londra'daki dairesinin önüne çöp gibi bıraktılar. Genellikle bu konu hakkında konuşmam –düşünmemek için de elimden geleni yaparım– ama bu seviyede bir terk edilmeyi atlatmak mümkün mü bilmiyorum. Zamanında çok canımı yakmıştı –hiçbir çocuk kendi ailesi tarafından sevilmediğini ve istenmediğini hissetmemeli– ama şimdi geriye dönüp bakınca, her şey bu şekilde olduğu için minnettarım. Büyükannem kütüphaneciydi ve evi daima kızarmış ekmek, nemlendirici ve Marlboro Light kokardı. Baca gibi tüttüren bir kitap kurduydu. Çantasından sigara ve kitap çalardım, o da fark etmiyormuş gibi yapardı. Büyükannem ilk kitabım çıkmadan önce öldü ve bu en büyük pişmanlıklarımdan biri. Keşke ismimi bir kitabın üzerinde görebilseydi; o kadar gurur duyardı ki. Başka hiç kimse bunu yapmazken o benimle ilgilendi ve onu her gün özlüyorum. Yetim değildim ama keşke öyle olsaydım.

Ama beni şimdi görse gurur duyacağını sanmıyorum.

Başka bir yazarın taslağını aldığımı, hikâyesini çaldığımı ve bana aitmiş gibi yapacağımı bilse, büyük bir hayal kırıklığına uğrardı. Kitapla yaptığım şeyin kimseye bir zararı olmadığını düşünüyordum –sonuçta Charles öldü– ama şimdi o kadar da emin değilim. Sürekli hatalar yapıp duruyorum ve maalesef ki bunu yaptığımda zarar gören tek kişi ben olmuyorum. Mesela bugün *TEHLİKE* levhasını görmezden gelmem gibi. Ama Columbo iyi ve önemli olan tek şey de bu çünkü dünyada sevecek başka kimsem yok.

Otoparka ulaştığımızda, bir şekilde sisin ortasında yolumuzu bulup da dağdan inmemiz küçük bir mucize gibi geliyor. Land Rover'a atlıyoruz ve tam olarak sebebini bilmesem de kapıları kilitliyorum. Bu ada giderek tuhaflaşıyor. Gitmek istiyorum ama temsilcim bana kitabın iyi olduğunu söyleyene kadar olmaz. Kitabı satabileceğini ve kendime yaşayacak bir yer bulabileceğimi bilene kadar olmaz. Böyle bir şey söylemezse ne yapacağımı da bilmiyorum gerçi. Sis geldiği gibi hızla gidiyor ama ben hâlâ huzursuz hissediyorum. Güvende olmadığımı hissediyorum.

Nabzım yavaşlayıp da nefesimi toparlayınca motoru çalıştırıyorum ve yola koyuluyorum.

Kulübeye geldiğimde kapının ardına kadar açık olduğunu görüyorum ve çalışma masasında bir şey var.

Daha önce burada olmayan bir şey.

Bir başka gazete haberi ve kâğıt ağırlığı gibi üzerine koyulmuş, haftalar önce kaybolan o kırmızı mızıka.

---

18 Mart 2021 The Times Sayfa 10

KADINLARIN CANINA TAK ETTİ

Abby Goldman

Son zamanlarda Londra'da gerçekleşen eylemler, evine giderken tecavüze uğrayıp öldürülen bir kadın için barışçıl bir protesto olarak başlamıştı. Bu, kadınların seslerini duyurma umuduyla sokaklara ilk çıkışı değil ama bu sefer farklı olan bir şeyler var.

Protesto gösterilerine katılan bir grup kadın süfrajet* olarak giyindi ve ellerindeki pankartlarda şu cümle yazıyordu: "Aynı Bok, Farklı Ülke." Pek çok kişi tarafından paylaşılan bir duygu.

Bunların zaten daha önce de yapıldığı düşünülse de kesinlikle bir ton değişimi söz konusu. Kadınlar artık sadece korkmuyor, aynı zamanda öfkeliler.

*Me Too*** hareketi başladığından beri bazı şeyleri değiştirmeye yönelik küresel bir kararlılık var.

Başbakan, aile içi şiddet konusundan sorumlu bakanla birlikte (kendisi birçok röportaj talebine rağmen yorum yapmayı reddetti), kadın derneklerinin yöneticileriyle görüşecek ama sözcülerden biri artık bunun için çok geç kalındığını belirtti.

* 20. yüzyılın başlarında Birleşik Krallık ve ABD'de pasif direniş, kamu toplantılarını bölme, açlık grevi yapma gibi yollarla kadınların seçme ve seçilme hakkını savunan, az çok organize olmuş radikal kadın hakları savunucuları. *–çn*

** 2017'de dünya çapında büyük yankı uyandıran, cinsel taciz ve saldırıya karşı toplumsal farkındalık yaratan bir harekettir. *–yhn*

Bugün söz konusu derneklerin yayımladığı ortak ifadenin manşeti şuydu: "Kadınların canına tak etti." Bozuk olduğunu söyledikleri sistemin yüzüstü bıraktığı kadınlara dair pek çok örnek verdiler. Örneklerden birine birlikte bakalım:

Aile içi istismar mağduru bir kadın, polisi arayıp kocasından ciddi şekilde fiziksel şiddet gördüğünü söyleyerek yardım istedi. Kaydedilen konuşmada kendisine, kıdemli bir memur tarafından (bu makalenin sonucu olarak bu kişi o zamandan beri açığa alınmış durumda) polislerin karı koca arasındaki "saçma sapan tartışmalar"la uğraşamayacak kadar meşgul olduğu söylendi. Aynı kadın o gece tekrar aradı ve durumu sakince açıklayıp kocasının onu öldüreceğini düşündüğünü söyledi. Kendisine tüm sığınmaevlerinin dolu olduğu söylendi ve kışın ortasında bir çadırda kalması teklif edildi. Bu telefon görüşmesinin kaydını dinlerken savunmasız bir kadının korku dolu sesine ve yardım için nasıl yalvardığına şahit olmak ve tüm bunların üstüne yaşananların fotoğraflarını görmek her şeyi daha da yürek parçalayıcı bir hale sokuyor.

O gece kocası onu bayıltana kadar dövdü. Kolunu iki yerinden kırdı ve kadın birden fazla dişini kaybetti. Kafa travmaları o kadar ciddiydi ki doktorlar onu yapay komaya soktular ve kendisi altı hafta hastanede kaldı. Sonrasında da konumu (***devamı için bkz. sayfa 11***)

Makaleyi iki kere okuyorum. Abby'nin hakkında yazdığı kadının kim olduğunu bilmiyorum ama eşimin sürekli aile içi şiddet kurbanları için mücadele ettiğini biliyorum. Hepimizin yapması gerektiği gibi. Bir erkeğin nasıl olup da bir kadına vurduğunu anlamıyorum ama benim için çoğu şiddet eylemi şaşkınlık verici ve ürkütücü. Bu, kulübede bulmam için birisinin bıraktığı üçüncü haber. Üç sayısıyla ilgili bir kuralım vardır; görmezden gelemeyeceğim bir şey. Abby'nin başına bir şey geldi. Yanlış insanların canını sıkmak gibi bir alışkanlığı vardı. Kendisini tehlikeye attı ve şimdi benim de tehlikede olabileceğimi düşünmeden edemiyorum.

ESKİ HABER

Sabah ilk iş, taslağı ve köpeğimi alıp Land Rover'a atlıyorum. Yazdığım süreçte ürkütücü veya garip hiçbir şey olmamıştı. Her şey iyiydi. Gayet iyi. Hatta harika. Huzur ve sessizlikten başka şey yoktu; kusursuz yazma şartları. Ama şimdi yine sürekli bir şeyler duyuyor, görüyor ve buluyorum. En son gazete kupürü kapının altından atılmamış, birisi içeri girmişti. Abby'nin kaybolmadan önce yazdığı eski makaleleri niçin birisinin görmemi istediğini bilmiyorum –eşini kaybetmiş bir adama böyle bir şey yapmak büyük acımasızlık– ama artık umurumda değil. Bugünkü planım taslağı yollamak, ardından da anakaraya giden bir sonraki feribotun kalkış vaktini öğrenmek. Bu adanın bir yazar için mükemmel yer olduğunu düşünmüştüm. Her şey çok *güzel* görünüyordu. Ama mekânlar, tıpkı insanlar gibi, genellikle ilk başta güzel görünebilir; ta ki gerçek yüzlerini ve aslında ne olduklarını görene kadar. Kitaplarım benim için çok önemli ama hiçbir şey korku içinde yaşamaya değmez. Londra'ya dönecek, gerekirse bir başka ucuz otel bulacağım. Sadece Kitty yeni romanı satabileceğini söyleyene ve kendime ev diyebileceğim yeni bir yer alana kadar. Umarım Kitty kitabı beğenir. Bütün geleceğim buna bağlı.

Ormandan çıkıp sahil yolunda ilerliyoruz ve her şey masmavi. Bulutsuz gökyüzü ve durgun deniz neredeyse bire bir aynı tonda, ikisini birbirinden ayırmak zor. Sanki ortada ufuk falan yok. Hava da iyiye işaret gibi geliyor veya en azından ben ken-

dime böyle söylüyorum. Kitabı temsilcime göndermek benim için her zaman sürecin en stresli kısmı olmuştur. Bitirene kadar kitaplardan kimseye bahsetmem. Hep böyle çalıştım. İşbirliğine açığım ve temsilcimi, ilk okurlarımı ve editörlerimi daima dinlerim çünkü her kitabı daha iyi hâle getirmenin bir yolu hep vardır ve tabii ki kitaplarımın olabilecek en iyi şekilde olmalarını isterim. Fakat bu aşama, kitabı göndermeden önceki zaman tamamen bana ait. Ve kesinlikle mükemmel.

Keşke yanımda kutlayacak birisi olsaydı.

Kadınlar eskiden benimle şimdikinden çok daha fazla flört ederdi. Özellikle gençken çok olurdu bu çünkü herkes gençken flörtleşir. Daha sonra, yaşlılığın sınırındayken de benimle flört ettiler çünkü başarılı olduğumu düşünüyorlardı. Şimdi ne genç ne de yakışıklı olduğumdan flörtleşmek benim dünyamda nesli tükenmekte olan bir tür. Bir kadının benimle flört ettiğini düşünsem bile, belki durumu yanlış yorumlamışımdır diye herhangi bir şey yapmaya cüret edemem. Güzel kadınlar her zaman yanlış seçimler yapmama sebep oldu. Bir şekilde doğrusunu yaptığım bir yayımlanma gününü hatırlıyorum.

Bir nebze bile olsa başarı yakalamış da olsanız, kitap çıkarmak her zaman plana uygun gitmez. Kitty en sevdiğim kitaplardan birini güzel bir editöre sattı ama maalesef ki ben sözleşmeyi imzaladıktan iki hafta sonra kendisi kovuldu. Sonuç olarak da yayıncılar beni başka bir editöre atadı ve o da daha ilk buluşmamızda benden de (anlaşılabilir bir şey) kitaplarımdan da (birazcık daha problemli) hiç hoşlanmadığını belirtti. Yayımlanmanın yaklaştığı aylar anksiyete ve cevapsız e-postalarla doluydu. Reklam konusunu sormaya cüret ettiğimde de "yetenekleri kitap için arzularımızla uyumlu" birisiyle çalışacağım söylendi. Kendisi ofisin stajyeriydi.

Yayımlanma gününde "organize" bir kitap imza etkinliği için Londra'ya gelmem istendi. Şehre giden trendeyken o hafta kitabı çıkacak başka yazarların bir sürü posterini gördüm. Her

duraktaki reklam panolarında onların eserleri vardı, her mağazanın önündeki masalar onların kitaplarından oluşan yığınlarla doluydu. Kendi romanımın imzalı bir kopyasını bulmakta zorlandım ve bu durum, kitap en sevdiğim işim olmasaydı ruhumu daha az parçalayabilirdi. Reklamcı bir saat kadar gecikti ve gezdiğimiz kitapçıların çoğunda –kendisinin organize ettiği imza etkinliğinde– kitap stoklarda yoktu. Görevliler bilgisayardan adımı ve kitabımı aratıp başlarını iki yana sallarlarken defalarca ismimi hecelemek zorunda kaldım ve durum benim için olduğu kadar kitapçılar için de işkence gibi ve rahatsız ediciydi. Bu sırada reklamcı da bunu fark etmeyecek kadar Instagram hesabıyla ilgilenmekle meşguldü.

Kitap için ne bir etkinlik oldu ne de bir röportaj organize edildi. Tanıtımını yapmak için cırcırböceği kullansak daha çok ses çıkardı. Kendimi eski bir haber gibi hissediyordum, hiçbir zaman popüler olamadan popülerliğini yitirmiş biri gibi. O korkunç günün sonunda otel odama dönünce karanlıkta uzanıp kariyerimin bitip bitmediğini merak ettim. Giderek azalan özgüvenimin bir yazar olarak tamamen paramparça olduğu ilk seferim değildi. Özgüven olmadan bu işi yapamazsınız, bu yüzden de insanlar onun üzerine bastığında veya onu çaldığında kendinizi korumayı öğrenmeniz gerekir. Bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı. Zaten buna her zaman ihtiyacım olurdu. Bir de eşimi aramalıydım. Kendimi iyi hissetmemi sağlayabilecek tek kişi Abby'ydi. Günümün tam bir felaket olduğunu zaten ona mesaj atıp söylemiştim ama doğru düzgün konuşamayacak kadar meşguldü. Her zamanki gibi.

Önceki gün temsilcim aracılığıyla fiziksel bir hayran mektubu almıştım; nadir görülen bir şeydir bu. Çok kibar bir okurdu ve eserlerime övgüler düzüyordu. En büyük hayranım olduğunu söylemiş, en alta telefon numarasını bile yazmıştı. Çok meşgul olduğuma emin olduğunu söylemiş ama Londra'ya gelirsem beni içki içmeye davet etmişti. Normalde eşime her şeyi anlatırdım ama itiraf etmeliyim ki ona bundan bahsetmedim. Bu gizem-

li hayranı internette araştırdım; ilginç bir soyadı vardı ve sosyal medyada fotoğraflarını bulmak zor değildi. Ciddi ölçüde filtreli bir fotoğrafında kitabımla poz vermişti ve göz kamaştırıcıydı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve kendimi iyi hissetmemi sağladığını da kabul etmeliyim; genç bir kadın benimle flört ediyor ve bir konuda iyi olduğumu söylüyordu. Özellikle de dünyanın geri kalanı öyle olmadığını açıkça belirtirken. Otel odasında öylece oturup kadının telefon numarasına uzun uzun baktım, olur da ararsam ne diyeceğimi düşündüm. Çok kibar ve hoş birisiydi, ben de çok üzgün ve yalnızdım. Erkeklerin son derece aptal olabildiklerini kesinlikle kabul ediyorum.

Odamın kapısı tıklatıldığında mini barın yükünü hafifletiyordum.

Gelen en büyük hayranım değil, eşimdi ve onu gördüğüme çok sevinmiştim.

Abby'nin elinde bir şişe şampanya vardı ve bu sürpriz ziyaret karşısında o kadar şaşırdım ki ilk başta ne diyeceğimi bilemedim.

Dönüp gidecekmiş gibi yaptı. "Eh, madem içeri girmemi istemiyorsun..."

Hemen elini tutup onu odaya çektim. "Bu çok güzel bir sürpriz."

"Öyle mi?" dedi. "Ah, sevindim. Bir an için yanında başka bir kadın var sandım. Mesajlarında moralin o kadar bozuk gibiydi ki yayımlanma gününde tek başına ve üzgün olmanı istemedim. Al bakalım, aç." Şişeyi bana verdikten sonra gidip iki kadeh aldı. "Bugün gerçekten o kadar kötü mü geçti?" diye sordu.

"Yani harika değildi. Kitapçılardan sadece biri beni tanıyordu ve stoklarında kitaplarım vardı." Tirbuşonu çıkarıp kadehlere şampanya koydum.

"Eh, hiç yoktan iyidir, değil mi?"

"Beni bir masaya oturtup yanıma elli tane kitap koydular, bir de üzerinde *SIRA BURADA* yazan bir tabela getirdiler. Benimle tanışıp kitap imzalatmak için sıraya kaç kişi girdi sence?"

"Ah, Tanrım," dedi. "Tahmin etmeye korkuyorum."

"Bir. Orada bir saatten uzun süre oturdum ve bana kitap imzalatmak için sadece bir kadın geldi. O da benim kitabım değildi. *Uç* diye bir kitaptı. Benim Charles Whittaker olduğumu zannetmiş. Bir bakıma gururum okşandı ama o adam öldüğünde benim yaşımın iki katı vardı. Gerçekten o kadar yaşlı mı duruyorum?" Abby yüzünü astı ama beklediğim ifade değildi bu. "Aman Tanrım, sen de ona benzediğimi düşünüyorsun..."

"Hayır! Tabii ki hayır, özür dilerim. Sen ne yaptın?"

"Ne yapabilirdim ki? İmzaladım. 'Keyifli okumalar, iyi dileklerimle, Charles.'"

Abby bunun üzerine kahkaha attı ama bu onun gerçek kahkahası değildi, dikkatini dağıtan bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Muhtemelen işiydi. İkimizin de ne diyeceğini bilemediği tuhaf bir an oldu ve bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissettim.

"O zaman şerefe," dedi kadehini kaldırarak.

"Evet. Charles'ın şerefine." İçkimden büyük bir yudum aldım.

"Hayır! Senin ve kitabının şerefine. Rafları kasıp kavursun!"

"Kasıp kavurması için önce *raflarda* olması lazım..."

"Hadi ama, neşelen biraz. Yayımlanma gününün mutlu bir olay olması gerekmiyor mu?" dedi, kadehinden küçücük bir yudum aldıktan sonra benimkini yeniledi. "Kitty'yle konuştun mu?"

Şampanyamdan büyük bir yudum daha aldım. "Evet. İngiltere'de reklamcılığın çok boktan olduğuna katılıyor ama rakamların yine de iyi göründüğünü söyledi."

"E tamam işte. Londra'daki birkaç kitapçıda stok olmaması, başka yerlerde satmadığı anlamına gelmiyor. Bu senin şimdiye kadarki en iyi kitabın."

"Teşekkürler. Bunu yayıncılara da söyleyebilir misin?"

"Kitap okurunu bulur, göreceksin. Her şeye rağmen."

Haklıydı. O kitap ânında çoksatan olmuştu. Ama bunu bir hafta sonra resmi satış rakamları açıklanana kadar öğrenemedik.

Abby'nin telefonu –tıpkı her zaman olduğu gibi– çaldı ve ekrana bakınca yüzü olduğu gibi değişti.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordum.

"Muhtemelen bir şey değil."

"Söylesene."

"Birisi patronuma e-posta gönderiyor; hem benim hem de yazdıklarım hakkında isimsiz şikâyetlerde bulunuyordu. Şimdi de beni sosyal medyada mesaj yağmuruna tutuyor, suçlayıp duruyorlar. Mesajlardan bazıları epey rahatsız edici. Tehditler bile var..."

"Göstersene."

"Hayır. Bugün olmaz," dedi ama telefonu tekrar çaldı.

"Bu yine o mesajlardansa ben..."

"Kitty yazmış," dedi Abby. "Küçük bir anlaşmazlık yaşamıştık da."

"Bu pek sizlik bir şey değil..."

"Biliyorum ama onun onaylamadığı bir şey yaptım ve şimdi benim için endişeleniyor."

"Benim de endişelenmem gerekiyor mu?"

"Bunu şimdi yapmayalım lütfen. Kitty nasıldır bilirsin; daima en doğrusunu kendisinin bildiğini düşünür. Yarın ararım onu. Bu gece sadece sen, ben, biz ve muhteşem yeni kitabınla ilgili. Bunu hiçbir şeyin mahvetmesini istemiyorum. Sen harika bir yazarsın," dedi. "Daha Amerika'da da yayımlanacak, hem de kitaplarına *inanan* bir reklamcıyla çalışacaksın ve eminim ki sonunda her şey çok güzel olacak..."

"Bir daha söyleyebilir misin?"

"Her şey çok güzel olacak..."

"Hayır, diğerini."

Gülümsedi. "Sen harika bir yazarsın."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum o ağzına kadar dolu kadehini bırakıp kapının yanındaki ana ışık düğmesine giderken.

"Tüm ışıkları kapatıyorum."

"Onu görüyorum. Neden peki?"

"Çünkü şu manzaraya bir bak," dedi perdeleri açarak. "Sanırım bazen sahip olduklarımızı görebilmemiz için her şeyin epey bir kararması gerekiyor. Dünya geceleri, karanlık tüm çirkin şeyleri sakladığında hep daha güzel görünüyor." Haklıydı; manzara muhteşemdi. Sanki bütün Londra ayaklarımızın altındaydı. Orada durup bana gülümsedi, sonra da bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Onu öptüğümde her şey tekrar doğru hissettiriyordu ve onun içindeyken yanlış olan her şeyi unuttum. Karanlıkta seviştik. Yavaş, nazik ve içgüdüsel bir seksti; sadece kendinizden daha iyi bildiğiniz birisiyle yaşayabileceğiniz türden. Sonrasında birbirine dolanmış çarşaflar kollarımıza sarılmış hâlde uzandık ve güneşin Londra'nın üzerine doğmasını izledik.

"İyi miyiz?" diye fısıldadı.

"Tabii ki. Sonsuza dek," diye yanıtladım ve onu alnından öptüm. "İşteki sorunları evdeki sorunlarla karıştırma." Eşim, tanıştığım en güzel, zeki ve çalışkan kadındı; tıpkı benimki gibi zor ve yalnız geçen çocukluğuna rağmen. On yaşındayken terk edilmiş ve dünyada bir başına kalmıştı; biraz benim gibi. Ama Kitty onu almış ve kendi kızı gibi sevmişti. Abby her zaman çok güçlüydü –sanırım zor bir hayat böyle olmasını sağlamıştı– ve kariyerinin onu yavaş yavaş mahvettiğini görmekten nefret ediyordum.

"Evet, işim beni bunaltıyor olabilir. İnsanlar birbirlerine karşı çok korkunç olabiliyorlar. İnsanlara yardım edebileceğimi düşündüm. Bir şeyleri düzeltebileceğimi. Gazeteci olursam dünyayı değiştirebileceğimi sanmıştım," dedi hüzünlü bir şekilde.

"Dünyayı değiştiriyorsun zaten. Yaptığın her haberle."

"Öyle mi?"

"Evet. Ben sana inanıyorum," dedim ama hâlâ çok mutsuz görünüyordu. Nedenini o zaman anlamamıştım ve hâlâ bilmiyorum. Onu tekrar öptüm, sonra da, "Umarım uykunda ölürsün," diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Grady Green. Sonsuza dek."

Bir hafta sonra da kayboldu.

FİYASKO

Geçmişimi ait olduğu yerde bırakıp geleceğe odaklanmaya çalışıyorum. Bu kitapla her şey değişecek. Her şey çok güzel olacak. Kendi kendime böyle söyleyip duruyorum çünkü buna inanmaya ihtiyacım var yoksa bu işi halledemeyeceğim. Christie'nin Köşe Dükkânı'nın önüne park ediyor, sonra fikrimi değiştiremeden içeri giriyorum.

"Bu sefer ne var bakalım?" diye soruyor Cora ben kasaya yaklaşırken.

"Londra'ya posta göndermek istiyorum."

"Tamamdır," diyor ve meraklı bunağın ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuştuğunu görebiliyorum.

"Yeni kitabım," diyorum sormasına gerek kalmadan ve bana ışıl ışıl gülümsüyor. "Feribot seferlerinin listesi var mı sende?" diye soruyorum. Yüzü düşüyor, bakışlarını kaçırıp başını iki yana sallıyor.

"Yok."

"Kimde var peki?"

Omuzlarını silkiyor. "Eminim adadaki başka birinde vardır ama ben yıllardır buradan ayrılmadım. Pardon, yardımcı olamayacağım. Ama bunu senin için yollayabilirim. Kutlamak için KitKat'a ne dersin?" diye soruyor, ben ödeme yapmak için cüzdanımı karıştırırken. "Bunu kesekâğıdına atıyorum, küçük bir şey daha ekledim," diyor başımı kaldırıp baktığımda. "Benden."

Tekrar sokağa çıktığımda kendimi iyi hissediyorum. İyimser

hissediyorum. Hatta *mutlu*. Tuhaf geliyor bu. Cora postamın bugün tekneyle gönderileceğini söyledi, bu da demek oluyor ki Kitty, teoride, yeni kitabı yarın ilk iş Londra'daki masasında bulacak. Heyecanlıyım ve birisiyle, çikolatadan fazlasıyla, kutlamak istiyorum ama birilerini aramak için telefonumu kullanamam, kaldı ki böyle bir imkânım olsa bile aklıma arayacak biri gelmiyor. Bar gözüme çarpıyor. Şöyle güzel bir bira içmeyeli uzun zaman oldu ve şu an bir tane gerçekten iyi gelirdi.

Columbo'yu Land Rover'dan indiriyorum ve sallana sallana Tökezleyen Han'a yürüyoruz. Tabelayı okuyunca canım sıkılıyor: *PERŞEMBEDEN PAZARA KADAR AÇIK*. O kadar yoğun çalışıyordum ki hangi günde olduğumuzu hâlâ bilmiyorum. Yazdığım zaman günler birbirine karışıp kaybolur. Kapının üstünde de bir tabela var; mekân sahiplerinin ismi yazıyor. Bu eskiden yasal zorunluluktu ama uzun zamandır görmemiştim, özellikle de böylesini hiç görmedim. Siyah harflerle yazılmış pirinç bir levha:

SIDNEY VE ARABELLA KING

Alkollü içki, şarap ve bira satma lisanslı.
Sizleri aşırı derecede sarhoş etmek en büyük amacımız!

Mekânın kapısını yokluyorum ve açılınca mutluluktan havalara uçuyorum.

Barın içi epey hoş. Alçak tavanlı, ahşap kirişli, geleneksel bir han şeklinde. Şaşırtıcı derecede geniş bir fıçı bira seçkisi var. Yan tarafta ahşap bölmeler olduğu gibi eklektik bir masa koleksiyonu da mevcut. Antik görünen bar tezgâhının önünde çürük çarık bir dizi tabure de görüyorum. Her şey çok rahat, sıcak görünüyor ve loş bir aydınlatma var; insanlarla birlikte vakit geçirmek isteyeceğiniz türden bir yer. Bunun dışında, tıpkı köyde gittiğim her yerde olduğu gibi, burada kimse yok. Hiç kimse. Tek bir kişi bile. Arabella olduğunu tahmin ettiğim bir kadın barın arkasın-

dan çıkınca bir şeyler sipariş etmeyi düşünüyorum. Otuzlu yaşlarında bir kadın, güzel bir elbise giymiş ve yüzünde dost canlısı bir gülümseme var.

"Ne alırsın?" diye soruyor Londra aksanıyla.

"Bira lütfen. Önerebileceğin bir fıçı var mı?"

Gülümsüyor ve parlak bir altın diş görüyorum. "Şahsen Dark Island'ı* çok severim."

"Kulağa... harika geliyor." Kadın bana bira doldururken kolunda eski ve büyük bir yara izi dikkatimi çekiyor. "Dışarıdaki tabela ilginçmiş, bu da öyle," diyorum başımla barın arkasındaki karatahtayı işaret ederek. İçkilerin "hüzün saati"nde yarı fiyatına olduğu yazıyor.

"Teşekkürler. Mutluluk saati**'ni hüzün saati olarak değiştirmeyi ilk başta eğlencesine yapmıştık ama sonra çok daha mantıklı olduğunu düşündüm. Herkes kederini boğmak istemez, bazı insanlar içinde yüzmek ister."

"Görünüşe bakılırsa bugün değil sanki," diyorum boş mekâna bakınarak.

"Turist sezonu bittiğinde hep böyledir. Her yaz birkaç aylığına adayı ziyaretçilere açıyoruz, en çok parayı da böyle kazanıyoruz. Aynısı adadaki neredeyse diğer tüm işletmeler için de geçerli; Highland Cow Mumları bütün yıl boyunca satış yapar ama çoğu mekân yılda bir kez gelen turistlere bel bağlıyor. Ziyaretçilerin sağladığı paraya minnettarım açıkçası ama onlar gittiğinde daha da minnettar oluyorum! Her şeyin sessiz sakin olmasını tercih ederim."

"Ben de öyle. Elinde feribotun tarifeleri var mı bu arada?" diye soruyorum ve başını iki yana sallıyor. "Dert değil. Yemek servisiniz var mı?"

Önüme bir bardak bira koyuyor ve tekrar başını iki yana sallıyor. "Sadece ambalajlı şeyler."

* (İng.) Karanlık Ada. –ç.n

** Bire bir çevirisi "mutlu saat" olan "happy hour", barlarda "indirim saati" anlamına gelir. –ç.n

"O zaman biraz peynir ve soğan cipsi alayım."

"Hemen geliyor, canım. Şimdilik bu kadar mı?" diye soruyor başıyla içkimi işaret ederek. Bal rengi sıvıya sırf bakınca bile ağzım sulanıyor. Ellerini birleştiriyor ve parmağındaki gümüş devedikeni yüzüğü görüyorum.

"Yüzüğün... Galiba aynısını takan birkaç kişi görmüştüm adada..."

"Evet, hepimiz bir tarikatın müritleriyiz," diyor ve ben tepki vermeyince gülüyor. "Dalga geçiyorum. Amberly Adası Vakfı'nın üyesiyiz, hepsi bu. Bu adayla tutkulu şekilde ilgilenen ve burayı korumak için her şeyi yapabilecek bir grubuz işte. Devedikeni de dayanıklılığın, gücün ve korumanın sembolü."

Açıkçası bana biraz tarikat gibi geliyor ama düşüncelerimi kendime saklıyorum.

Kısa süre sonra mekânın rahat bir köşesinde biramı yudumluyorum, Columbo'nun da bir kâse suyu ve köpek bisküvisi var. Uzun zamandır ilk kez hayat güzel. Her masada, içinde taze çiçekler olan küçük vazolar var ve bana bir şey hatırlatıyorlar. Ne olduğunu çözmem biraz vakit alıyor ama sonra fark ediyorum ki ilk geldiğimde kulübede gördüklerimin aynısı.

"Ada hayatını nasıl buldun?" diye soruyor Arabella barın arkasından.

"Şimdiye kadar gayet iyi," diye yalan söylüyorum. "Şu çiçek vazoları..."

"Güzeller, değil mi? Vazolar Güzel Çirkin'den." Kaşlarımı çatıyorum. "Adadaki çömlek atölyesi," diye açıklıyor. "Çiçekler de Highland Cow Mumları'ndaki Meera'dan. Meera kokulu mumlarını yapmak için Amberly'ye özgü yabani çiçekleri kullanıyor. Hemen yan dükkânda bulabilirsin o mumları bu arada. Onun sloganı 'Doğa En İyisini Bilir', ayrıca burada bir şeyleri yeniden kullanmayı severiz. Elindekiyle yetinme zihniyeti işte. Meera eskiden eczacıydı ama kar maskeli iki piç kurusu tarafından silahlı soyguna uğradı; sonra da daha sessiz bir hayatı tercih etti. Aradığını da burada buldu; lüks mumlar yapıyor. Arta kalanlar-

la da bu küçük buketleri hazırlıyor. Su yoncası küçük böcekleri falan uzak tutmada iyidir. Hatta Meera kendi çayını bile yapıyor! Köşe dükkânında su yoncası çayı satılıyor mesela. Ben tadını seviyorum ama halüsinojenik içeriğe sahip; olmayan şeyleri görmene sebep oluyor."

Söyledikleri karşısında şoke oluyorum ama aşırı tepki vermemek veya o çaydan ne kadar içtiğimden bahsetmemek için elimden geleni yapıyorum. Belki de bu yüzden Sandy ona yaptığım çaya elini sürmemişti.

"Ah, pekâlâ, aklımda tutmaya çalışırım. Bu arada burası harika bir bar."

"Teşekkür ederim, elimizden geleni yapıyoruz. Biz devraldığımızda mekânın biraz bakıma ihtiyacı vardı ama sanırım tüm o sıkı çalışmaya değdi."

"Aslen buralı değil misin?"

"Nereden anladın?" diye soruyor yoğun Londra aksanıyla. "Sid ile ben aslen Londralıyız ama dört yıldır burada yaşıyoruz. O zamandan beri adadan dışarıya adımımı atmadım."

"Dört yıldır Amberly'den ayrılmadın mı?"

Başını iki yana sallıyor ve aptalca bir soru sormuşum gibi gülümsüyor. "Bir kere bile."

"Aileni veya arkadaşlarını, geride bıraktığın insanları ziyaret etmeye bile gitmedin mi?"

"Geride bıraktığım her şeyi bırakmamın bir sebebi var. Onsuz yaşayamayacağım tek kişi Sid. Yeterince uzun süre kalırsan, yakında bu adadaki herkesin bir hikâyesi olduğunu keşfedersin. Hepsinin. Hatta bazısı kitapların için işine yarayabilir." *Demek o da kim olduğumu biliyor.* "Burası izole hayatlar süren, hiçbir yere gerçekten ait olduğunu hissedemeyenler için. Buraya geliyorlar ve o çok istedikleri topluluk anlayışını, bir zamanlar yabancı olan insanların oluşturduğu bir ikame aile, sonunda ev diyebilecekleri bir yer buluyorlar. Bir daha da geri dönmüyorlar."

"Ben gitmeyi planlıyorum," diyorum biramdan bir yudum daha alarak.

"Yaşlı Charlie'nin kulübesini sevmedin mi?" diye soruyor.

"Sevdim. Sadece özlediğim bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

"Mesela..." İlk başta aklıma bir şey gelmiyor. Normal bir hayata benzeyen bir şey yaşamayalı o kadar uzun geçti ki nasıl olduğunu unuttum. "Sinemaya, tiyatroya veya bir sanat galerisine gitmeyi özledim. Londra'da dolaşmayı özledim. Dışarıda güzel bir yemek yemeyi."

"Burada akşamları ve hafta sonları yemek servisimiz var!" diyor. "Charlie eskiden her pazar akşam yemeğinde biftek ve bira için gelirdi. Alışkanlıklarına çok bağlı biriydi. Her hafta sonu şu köşede köpeğiyle otururdu."

"Charles Whittaker'ın köpeği mi vardı?"

"Hem de her zaman! Sonuncusunun ismi Dickens'tı ve çok yaşlıydı ama Charlie hiçbir yere onsuz gitmezdi. Çoğu pazar Sandy de burada onlara katılırdı. Üçünü hâlâ gözümde canlandırabiliyorum; köpek masanın altında uyukluyor..."

"Charles ve Sandy'nin yakın arkadaş olduklarını bilmiyordum."

Acaba Sandy bundan neden hiç bahsetmedi?

"Ah, evet, aralarından su sızmazdı. Charlie, Amberly'deki başka kimseyle pek yakın değildi. Kendi kendine takılır, topluluk meseleleriyle ilgilenmezdi ama bence belki de sadece utangaçtı. Sandy'ye karşı ise bambaşkaydı. Birlikte yürüyüş yapar, balığa çıkar, içki içerlerdi. Ama o ölmeden önce büyük bir kavga etmişlerdi. Onun öldüğü haberi büyük bir fiyaskoydu; resmen acısı içimize çöktü, tüm ada halkı mahvoldu. Son aylarında Charles'ı görmedik, kimse görmedi. Kendini o kulübeye kilitledi, bara gelmeyi bıraktı, köye de nadiren geliyordu. Sandy açısından zordu. Öncesinde nasıl bir anlaşmazlık yaşadılar bilmiyorum ama Charles, ki kendisi bana hiç kimseye güvenmeyen bir adam gibi gelmiştir, Sandy'ye güveniyordu. Öyle ki Sandy onun ilk okuruydu. Temsilcisine göndermeden önce Charles'ın tüm kitaplarını okuyormuş. İlk taslakları bile."

Biramı masaya koyuyorum. Ellerim öyle şiddetli titriyor ki dökmeden bardağı tutmamın imkânı yok.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum ve sesim tuhaf çıkıyor. Boğuk.

"Ah, evet. Sandy, Charlie'nin ilk taslaklarının hepsini okurdu; bunu yapan tek kişiydi. Sanırım tüm hikâyelerini paylaşıyordu Sandy'yle, henüz yayımlanmamışları bile. Charlie kendisini öldürdüğünde Sandy yıkılmıştı."

Ne?

"Charles Whittaker intihar mı etti?" Bunu söylerken kekeliyorum.

"Evet," diyor. "Pardon, biliyorsundur diye düşünmüştüm. Bence oranın bu kadar uzun süredir boş kalmasının sebebi de bu. Bu olay şu an kaldığın kulübede gerçekleşti; tavandaki ahşap kirişlerden birine kendini astı ve onu bulduklarında üzerinden bir süre geçmişti. Dediğim gibi, yalnız kalmayı tercih ediyordu. Pardon, çenem düştü. Bundan bahsetmemem gerekirdi."

Başım dönmeye başlıyor. Göğsüm ağrıyor. Midem bulanıyor.

"Sandy, Charlie'nin ilk taslaklarının hepsini okuyordu yani?"

"Her birini. İyi misin, canım? Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim. Teşekkürler. Sadece bir yere gitmem gerektiğini hatırladım da," diyorum ve öyle hızlıca kalkıyorum ki yanlışlıkla masaya çarpıyorum.

"Ama biran ne olacak? Bitirmedin..."

"Başka zamana. Üzgünüm."

"Eh, yakında seni tekrar görmek isteriz," diyor.

Kapıdan çıkıp bir dakikadan kısa süre içinde yolun diğer tarafına geçiyorum, Columbo da yanımda bunun bir oyun olduğunu sanarak hızlı hızlı yürüyor. Oyun falan değil. Terliyorum ve terlememin hızlı koşmamla alakası yok. Neden hiç kimse bana Charles Whittaker'ın intihar ettiğini söylemedi? Adamın son romanını çalmak –her ne kadar bazı şeyleri değiştirsem de yaptığım tam olarak buydu– şimdi eskisinden çok daha kötü bir fikir gibi geliyor. Sandy ilk taslağı okuduysa ne yaptığımı anlayacak,

sonra da herkes öğrenecek. Yeni bir kitap anlaşması, yeni bir ev falan olmayacağı gibi yeni hiçbir şey olmayacak. Kitty temsilcim olmayı bırakacak ve kariyerim bitecek, yani ben biteceğim.

O taslağı geri almak *zorundayım*.

Tabelada *KAPALI* yazıyor ve köşe dükkânının kapısı da kilitli ama yine de tıklatıyorum. Kimse gelmeyince biraz daha yüksek sesle çalıyorum, ta ki camın ardından bana doğru gelen Cora'yı görene kadar. Kapıyı açıyor ama sadece başını dışarı uzatabileceği kadar aralıyor.

"Bugün için kapattık; saygıdan dolayı. Bir şey mi unuttun?" diye soruyor.

"Posta. Fikrimi değiştirdim. Göndermek istemiyorum."

"Geç kaldın. Sen dükkândan çıktıktan hemen sonra alındı. Şimdiye posta botundadır." Midem bulanıyor ve titremeye başlıyorum. "Temsilcine yeni bir kitap gönderdiğinde hep böyle mi olursun?" diye soruyor Cora biraz endişeli görünerek.

"Evet," diyorum çünkü doğru.

Ama daha önce hiç bu kadar endişelenmemiştim. Çünkü, yaptığım tüm düzenlemelere rağmen, Kitty'ye gönderdiğim kitabın bana ait olmadığını biliyorum.

Ama ya Sandy bu kitabın ilk taslağını *okumadıysa*?

O zaman ne yaptığımı kimse bilmez ve her şey yolunda gidebilir.

Sandy'yi bulmam lazım.

DERİNDEN GELEN BİR UĞULTU

Haritaya bakmadan Sandy'nin evine giden yolu hatırlıyorum ama önümde uzanan yola odaklanmakta güçlük çekiyorum. Endişelerim diğer tüm düşüncelere sızıp hepsini kaygıya boğuyor. Eski Land Rover şimdi sürülmeye karşı çıkan bir hayvan gibi geliyor; çok yavaş ama Columbo önde oturup başını pencereden çıkarmaktan keyif alıyor gibi görünüyor. En azından birisi iyi vakit geçiriyor.

Tepedeki Ev'e ulaşmak uzun sürmüyor. Koyu gri dış cephe buraya son geldiğim zamankine kıyasla daha da harap görünüyor ve her iki yandaki küçük kulelere rağmen bu masallardaki gibi bir kale değil. Sandy'nin pikabını dışarıda görmeyince canım sıkılıyor ama yine de kapıyı çalıyorum. Midge'in gelmesi uzun sürüyor; o kadar uzun ki pes edip dönmek üzereyim ama kapı sonunda açılıyor. Birkaç hafta önce tanıştığım gülümseyen, şen şakrak kadından epey farklı görünüyor. Sanki havası inmiş bir balon gibi, ufalmış. Öğlen vakti olmasına rağmen üzerinde eski püskü, pembe bir sabahlık var ve makyaj yapmamış. Saçları bir süredir yıkanmamış gibi görünüyor ve gözleri bir süredir ağlıyormuş gibi kızarmış. Bir şey demiyor, öylece bana bakıyor. Aklıma Cora'nın söyledikleri geliyor; dükkânını saygıdan dolayı kapattığını söylemişti. Ama neye saygıdan dolayı olduğunu sormayı unutmuştum. Bilmediğim bir şeyler olduğu çok açık.

"Sandy'yi arıyorum. Sen iyi misin bu arada?" diye soruyorum.

"Kardeşim burada değil."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bu hiç uygun bir vakit değil, Grady."

Onu anlayabiliyorum.

"Üzgünüm. Önemli bir konu."

"Onunla iletişim kuramıyorum. Telsizini kapatmış. Yıldönümünde hep böyle yapar..." Sözlerine devam etmiyor ve sanki arkamda, uzaktaki bir yere bakıyor. Bir anda karşısında olduğumu unutmuş gibi duruyor.

"Midge?"

Gözleri tekrar beni buluyor. "Karanlık Taraf Mağarası'nda olduğunu tahmin ediyorum. *Onunla.*" Midge'in gözleri yaşlarla doluyor, hemen sonra da gözyaşları yanaklarından akmaya başlıyor. "Yarına kadar bekleyebilirse, muhtemelen en iyisi öyle yapman olacak," diyor ve ben teşekkür bile edemeden kapıyı kapatıyor.

Land Rover'a geçiyorum ve Amberly haritama bakmak için torpido gözünü açıyorum. Orada bir şey daha buluyorum ve elimdeki gazete kupürüne bakakalıyorum. Bunun buraya nasıl ve ne zaman geldiğine dair hiçbir fikrim yok.

---

10 Nisan 2019 The Times Sayfa 48

ÇOKSATAN YAZAR CHARLES WHITTAKER 82 YAŞINDA ÖLDÜ

Abby Goldman

Dünya çapında çoksatan dokuz kitabın yazarı Charles Whittaker, kısa süreli bir hastalığın ardından seksen iki yaşında, Londra'daki evinde ailesiyle birlikte huzur içinde vefat etti. Dünyanın her yerinden okurların çok sevdiği Whittaker utangaç bir adamdı ve mahremiyetine çok düşkündü. İnsanların arasında nadiren görülür; etkinliklere, ödül törenlerine, hatta eserlerini kutlayan film galalarına kolay kolay katılmazdı. Yazarın kitaplarının

birkaçı beyaz perdeye uyarlandı. Dünya çapında 50 milyon kopya satan kitaplarıyla o yazmak için yaşayan ve yaşamak için yazan bir adamdı. Charles Whittaker hikâyeleriyle ömür boyu hatırlanacak; en yakınları da yazarın tam da bunu istediğini söylüyor. Kendisi özel bir törenle defnedilecek.

Ne okuduğumu anlamıyorum. Abby araştırmacı gazeteciydi, ölüm ilanları yazmazdı. Üstelik bu yazıdaki çoğu şey yanlış. Charles Whittaker, Londra'da, yanında ailesiyle ölmedi. Burada, tam da bu adada, tek başına öldü. Ayrıca bunun kısa süreli bir hastalıkla da alakası yoktu; adam intihar etti. Otuz yılı aşkın süredir Amberly'de yaşadığını, buradan hiç ayrılmadığını ve buraya gömüldüğünü herkes söylüyor. Mezar taşını kendi gözlerimle gördüm. Ama yazıda adadan hiç bahsedilmemiş. Sanki adam buraya hiç gelmemiş gibi. Her şeyden çok gerçeğe inanan Abby, neden bu kadar yalan yazmış olabilir ki?

Bunun dikkatimi dağıtmasına ayıracak vaktim yok. Sandy'yi bulmalı ve temelde çaldığım kitabı okuyup okumadığını öğrenmeliyim. Ölüm ilanını tekrar torpido gözüne koyuyorum ve aradığım şeyi buluyorum. Karanlık Taraf Mağarası haritada net bir şekilde işaretlenmiş; Şakıyan Kumlar Körfezi diye bir yerin yanında, adanın diğer tarafında. Daha önce gitmediğim, arabasız ulaşmakta zorlanacağım bir yer. Haftalardır doğru düzgün uyumadım ve normalde *bu kadar* yorgunken araba kullanmam –pek çok araba kazasının, yorgunluğun doğrudan sonucu olduğunu biliyorum– ama gerçeği öğrenmem lazım. Sandy, Charlie'nin son romanının taslağını okumadıysa sorun yok demektir. Ama okuduysa... işte o zaman ne olacağını bilmiyorum. Ne yaptığımı birileri öğrenecek olursa kariyerim, hayatım, her şeyim biter.

Harita okuma becerim gelişiyor olmalı çünkü on dakika sonra bir tabela görüyorum. Yoldan çıkıp küçük bir otoparka giriyorum; Sandy'nin pikabı burada. Adaya geldiğim gün gördüğüme çok benzeyen büyük bir ahşap ilan tahtasının yanına park etmiş; tahtanın üstünde *ŞAKIYAN KUMLAR KÖRFEZİ &*

KARANLIK TARAF MAĞARASI yazıyor. Camın ardından artık bana aşina gelen elle çizilmiş Amberly haritasını görüyorum. Haritada, Karanlık Taraf Mağarası'nın yanında, altında *BURADA DEĞİLSİNİZ* yazan parlak kırmızı bir üçgen var. Tuhaf bir şey ama adadaki çoğu şey öyle olduğundan üzerinde durmuyorum.

Otoparktan bir funda tarlasına giden bir patika var; geniş bir mor deniz yoldan falezlere kadar uzanıyor ve uzaktaki okyanusun derinden gelen uğultusunu duyabiliyorum. Sandy'yi bulmak istiyorsam patikayı takip etmem gerekiyor. Güvenli görünmediğinden –yol ile uçurumun kenarı arasında hiçbir şey yok gibi– Columbo'yu arabada bırakıyorum. Bu pek yapmayı sevdiğim bir şey değil ama hava serin, eski cipin çatısı ve pencereleri de açık.

Falezlere yaklaştıkça kayalara çarpan dalga sesleri giderek yükseliyor, sonra başka bir şey de duyuyorum. Sanki daha önce hiç duymadığım bir dilde şarkı söyleyen hayalet gibi bir koro var; kısık seslerini yer yer rüzgâr tamamen yutuyor. Etrafa bakınıyorum ama yalnızım ve iyice aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum. Sonra bardaki kadının su yosunu çayının halüsinojenik olduğunu söylediğini hatırlıyorum. O çaydan çok fazla içtim ve acaba bu yüzden mi bir şeyler görüp duyuyorum diye merak ediyorum. Biraz ileride patika ikiye ayrılıyor; bir taraf mağaraya, diğeri körfeze gidiyor. Başka bir tabela daha görünce durup okuyorum.

Uygun şartlar oluştuğunda, körfeze yaklaşırken şarkı söyleme sesi duyabilirsiniz. Bu sesi çıkaranın kim veya ne olduğuna dair birçok hikâye var. Fakat bu, rüzgârın buradaki koyda yarattığı doğal bir olay.

Doğal bir olay olabilir ama ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Artık şarkı söyleme sesi gibi de değil, sanki denizden hıçkırıklar geliyor. Kafamın içinde bir ses geri dönmemi, arabaya atlayıp gitmemi ve bu adadan temelli defolmamı söylüyor. Ama böyle bir şey yaparsam, Sandy'nin kitabı oku-

yup okumadığını asla öğrenemem. Sonra da daha iyi bir geleceğe dair bütün umudum kaybolur gider. *KARANLIK TARAF MAĞARASI* yazan tabelayı takip ediyorum –Midge, Sandy'yi orada bulacağımı söylemişti– ve işte o an uzakta onu görüyorum. Tıpkı Abby'ninkine benzeyen bir kırmızı palto giymiş kadın. Yüzünü göremeyeceğim kadar uzak, zaten kapüşon takıyor. Beni görür görmez dönüp zıt yönde koşuyor.

Bunu hayal etmiyorum.

"Abby?" diye sesleniyorum.

Gerçekten o mu?

Her kimse cevap vermiyor, sadece koşuyor. Benden açıkça kaçan bir kadını korkutmak istemiyorum ama gerçeği bilmem lazım. Karanlık Taraf Mağarası'na doğru peşinden gidiyorum ve ancak falezlerle oyulmuş taş basamaklara ulaşınca yavaşlıyorum. Aşağı doğru gidiyorlar ve çok dikler, uçurumun kenarından kıvrılıyorlar. Burada da *TEHLİKE* tabelası var ve nedenini görebiliyorum. Sonra uzaklarda bir anlığına gözüme yine bir kırmızılık çarpıyor ve aceleyle ilerliyorum. Basamaklar bazı noktalarda tamamen ufalanıp parçalanmış ve hâlâ duranlar da ıslak; deniz suyundan dolayı kaygan. Aşağıdaki kayalara çarpan dalgaların neden büyük bulutlar hâlinde su püskürmesine sebep olduğunu görmek zor değil. Her adımımı dikkatlice atmaya çalışıyorum ama kadına yetişmem şart. Yol, uçurumun kenarından kıvrılırken spor ayakkabılarım birkaç kere kayıyor ve can havliyle kayalara tutunuyorum. Otoparkı artık göremiyorum ve bu yaptığımın iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum. Fakat sonra bir köşeyi daha dönüyorum ve kendimi geniş, kapkara bir mağaranın ağzında buluyorum. Kırmızı paltolu kadın ortalarda yok ama Sandy burada. Parlak bir granit duvara yaslanmış ve beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor.

"Nereye gitti o?" diye soruyorum nefes nefese.

"Kim? Senin burada olmaman gerekiyor," diyor Sandy yüzünde bir huzursuzluk ifadesiyle.

"Kırmızı paltolu kadın."

"Ne kadını? Bugün bunun için vaktim yok, Grady."

Onu hayal mi ettim?

"Pardon, Midge seni burada bulabileceğimi söylemişti..."

"Acil bir durum mu var?" diye soruyor bana şöyle bir bakarak.

Evet.

"Hayır."

"O zaman şu an iyi bir vakit değil." Bunu görebiliyorum. Ağlamış gibi görünüyor ve elinde bir viski şişesi var. "Bu mağara güvenli değil. Tabelayı görmedin mi?"

"Pardon, ben..." Bana doğru gözlerini kısıyor ve beni duyamıyormuş gibi bir elini kulağına götürüyor. Denizin sesi yüzünden bağırmam gerektiğini fark ediyorum ve mağaranın içine doğru bir adım ilerliyorum. "Sadece özür diliyordum, buraya gelmemem gerekirdi. Bekleyebilir..."

"*Ben* de öyle düşünmüştüm," diyor sözümü keserek. "Her şeyin bekleyebileceğini düşünüyorum ama beklemiyorlar. Hayat hiç kimseyi beklemez ve ölüm her zaman ya çok geç ya da çok erken gelir, asla zamanında değil."

Buna ne karşılık vereceğimi bilmiyorum. Sandy viskisinden bir yudum alıyor.

"Sen... iyi misin?" diye soruyorum her ne kadar öyle olmadığı çok açık olsa da.

Başını iki yana sallıyor. "Onları duyabiliyor musun?"

"Kimleri?"

"Çocukları. Ben bir keresinde onu duyduğumu sandım, yıldönümünde, bana sesleniyordu. O zamandan beri de her yıl gelirim buraya. Midge artık gelmiyor, böyle şeylere inanmıyor ama yanılıyor. *Sen* duyabiliyor musun onları? Ben galiba bir keresinde onu gördüm de. Hemen şurada, durduğun yerin arkasındaydı." Omzumun üstünden arkama bakıyorum ve orada kimse olmamasına rağmen kenara çekiliyorum.

"*Kimi?*"

"Bazen ölüleri görebildiğimize inanıyor musun?" diye soruyor Sandy.

Aklıma eşim geliyor ama soruya cevap vermiyorum. Nasıl cevap verebileceğimi bilmiyorum. Eşimin ölüp ölmediğini bilmiyorum ama onu sürekli görüyor gibiyim. Bazen hâlâ onun olmadığını unutuyorum ve hatırladığımda da ıstırabım beni yeni baştan içine alıyor sanki.

Sandy mağaranın arka tarafına bakıyor; görülemeyecek kadar karanlık bir kısım var. "Buraya sadece unutulmadığını bilsin diye geliyorum. Bu ada eskiden o kadar güvenli bir yerdi ki. Hem de herkes için. Ama özellikle de çocuklar için. Kapını kilitlemene veya 'yabancılarla konuşma' demene gerek yoktu çünkü öyle biri yoktu. Herkes birbirini tanır, birbiri hakkında her şeyi bilirdi. Bütün ayrıntılarıyla. Ta ki Amberly'ye *ziyaretçilerin* gelmesine izin verene kadar. Onları gerçekten duyamıyor musun?"

"Ziyaretçileri mi?" Duyabildiğim tek şey denizin sesi.

"Hayır. Çocukları. Ağlıyorlar. Kıyı yoluna 'Şakıyan Kuşlar Körfezi' hakkındaki o tabelayı özellikle koyduk; turistler korkup kaçmasın diye ama bu *doğal bir olay* falan değil. Nasıl olur da *kum* şarkı söyler ki? Mantıklı değil bir kere. Ben bütün hayatım boyunca burada yaşadım ve o sesi o olaydan *önce* hiç duymadım. Bazıları hiçbir şey duymuyor. Sen duyuyor musun? Sana *şarkı söyleme* gibi geliyor mu? Yoksa ağlama gibi mi? Duyduğun şey ölü çocukların hayaletleri." Mağara sanki küçülüyor, kararıyor, soğuyor. "Adada hiç okul olmadığını fark etmişsindir. Küçük Çiftlik'teki Holly dışında hiç çocuk yok. Eh, eskiden vardı. Zamanında Amberly'de yaşayan on üç çocuk vardı, benim kızım da dahil. Hepsi de on yaşın altındaydı. En büyük kızlardan biri bir gün diğer çocukların hepsini buraya getirdi. Yaşlı Bayan Marchant –adadaki tek öğretmen– çok hastaydı, bu yüzden de okuldaki tek yetkili kişiye o gün son anda karar verilmişti; anakaradan bir vekil öğretmen. Adam çocuklarımızı tanımıyordu ve çok geç olana kadar kaybolduklarını fark etmedi bile. Saatlerce barda takılmış, çocuklara göz kulak olması gerekirken içiyormuş. Bir de *yalancıydı*. Adadaki herkes ne işi varsa bırakıp arama çalışmalarına katıldı ama nerede olduklarını anladığımızda iş

işten geçmişti. Bu mağara gelgit yükseldiğinde suyla dolar. Hiç şansları yoktu. Deniz suyu içeri dolup onları hapsetti, tek çıkış yollarını da kapadı. Sonra geri çekilince çocukları da beraberinde götürdü. Hepsini."

"Çok üzüldüm." Bu cümle ağzımdan fısıltı hâlinde çıkıyor.

Geçiştirir gibi elini sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor ve onun kendisiyle savaş veren bir kadın olduğunu görebiliyorum. İnsanın tüm acısını içinde kilitli tutmasının ne demek olduğunu iyi biliyorum.

"O gece tuhaf bir sis vardı," diye devam ediyor Sandy, sesi şimdi o kadar alçak ki dalgaların gürültüsünden onu zar zor duyabiliyorum; dalga sesleri de şimdi daha çok yükselmiş gibi. "Benzerini daha önce hiç görmediğim bir şeydi ama sonrasında defalarca gördüm. Adaya bir sis çöküp yerleşmişti sanki. Sis ne zaman akın etse onları her yerde duyuyorum." Öylece bana bakıyor. "Şimdi sen de duyabiliyorsun onları, değil mi?" diye soruyor ve başımla onaylıyorum çünkü *bir şey* duyabiliyorum ve gerçekten de çocuk ağlamasına benziyor. "Ah, işte sis de geliyor," diyor Sandy gözünde yaşlarla.

Mağaranın açıklığına bakıyorum ve gerçekten de bulut gibi bir şeyin dışarıdaki zemine yerleştiğini görüyorum. Sanki bir korku filmine girmiş gibiyim.

"Onlar sisin çocukları ve unutulmak istemiyorlar. Bazılarının kırılmış küçük bedenleri bu mağarada bulundu, bazıları koyda karaya vurdu, *bazıları* da hiç bulunamadı ve sonrasında ada bir daha asla aynı olmadı. Aileler gitti, burada doğmuş insanlar eşyalarını toplayıp anakaraya taşındı, her şeyi geride bıraktılar. Nüfus azaldı, evler küçüldü. O günden sonra *her şey* değişti, sadece tek bir adam işini yapmadı diye. O bencil, sahtekâr, aşağılık herif yüzünden her şeyimizi kaybettik. Sonrasında bir şeylerin değişmesi gerekiyordu, değişti de. Öyle bir şeyin bir daha olmasına asla izin verilemezdi, işte bu yüzden Amberly Adası Vakfı'nı kurdum ve bu adayı da üzerinde yaşayan insanları da korumaya yemin ettim. Bunu hayatımın işi hâline getirdim ama kızımı

da asla unutmayacağım. Öyle güzel bir çocuktu ki. Mutluydu. Ormanda oynamayı severdi, kırmızı bir mızıkası vardı..."

"Mızıka mı?"

"Evet. Sesi eskiden beni deli ederdi ama o öldüğünden beri öyle çok özlüyorum ki. İçinde o olmayınca dünya fazla sessiz. Hâlâ hayatta olsaydı şimdi kırk yaşında olacaktı ama kalbimde sonsuza dek küçük bir kız olarak kalacak. Hiçbir ebeveyn çocuğunu toprağa vermek zorunda kalmamalı. Özellikle de deniz ondan geriye kalanları aldığı için boş bir tabut gömmek zorundaysan. Kalp kırıklığının ne bir aşısı var ne de herhangi bir tedavisi. Bu adada doğan çocuklar lanetli; insanlar buna inanıyor, ben de öyle. İşte bu yüzden okulu yıktık ve o zamandan beri burada hiç çocuk doğmadı. Muhtemelen sana göre deliliktir bu. En kötüsü de o son anlarında onlara ne olduğunu bilememek, anlıyor musun?"

Anlıyorum. Eşimi ve kaybolduğu geceyi düşünüyorum.

"Ben... Başın sağ olsun. Çok üzüldüm," diyorum.

"Kusura bakma, buraya bunları dinlemeye gelmedin."

"Sorun değil, gerçekten. Birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim."

Sanki ona hakaret etmişim gibi yüzüne yine bir gölge düşüyor. "*Bunun* nasıl bir şey olduğunu *sen* bilmiyorsun. Yas parmak izi gibidir; her seferinde farklıdır. Benimkinin seninkiyle alakası yok, seninki de benimki gibi değil ama bunu anlayabileceğini sanmıyorum," diyor kelimeleri ağzında yuvarlayarak.

"Seni eve bırakabilir miyim?" diye teklifte bulunuyorum.

"Çok mu içtim sanıyorsun?" Başımı onaylar anlamda sallıyorum, o da bana katılır gibi aynısını yapıyor. "Sen de öyle çok iyi görünmüyorsun, Grady. Haftalardır uyumamış gibisin. Bana bir şey olmaz. Sadece biraz daha burada kalmak istiyorum," diyor, mağaranın duvarında aşağıya kayıp yere oturuyor. Şöyle bir denize bakıyorum ve su öncekinden daha yüksek görünüyor.

"Gelgit yükseldiğinde mağaranın suyla dolduğunu söyledin. Belki de gitsek..."

"Sen neden beni arıyordun? Buraya kadar onca yol geldiğine göre senin için acil bir şey olmalı."

"Bekleyebilir. Başka bir zaman..."

"Hayır, söyle. Kafamı biraz dağıtmak iyi gelir."

Onun yaşadıklarını dinledikten sonra sorunlarım çok önemsiz geliyor. Ama yine de bilmem lazım.

"Bir şey değil, gerçekten. Sadece Charles Whittaker'ın ilk okuru olduğunu duydum da..."

"Senin de kitabını mı okumamı istiyorsun? Teşekkür ederim..."

"Hayır!" dememle kaşlarını çatıyor. "Yani belki. Charles'ın yayımlanmamış çalışmalarından okuduğun oldu mu diye merak etmiştim."

Sandy başını aşağı yukarı sallayıp gözlerini kapatıyor. "İçinde bir şeyler bozulana kadar adam resmen yazı makinesiydi. Küçük kızım öldüğünde Charlie benim için baba gibi oldu ve sonrasında da iyice yakınlaştık. Aşağı yukarı aynı dönemde o da birisini kaybetmişti ve yasımız üzerinden bağ kurduk. Yazdığı her şeyi okumama izin verdi, hepsini. Asla yayımlamamaya karar verdiği kitapları vardı ki bence yayımlamalıydı. Şu meşhur Onuncu Kitap. İlk taslağı okumuştum, harika bir şeydi ama o öldükten sonra kimse bulamadı."

"Neden başka birinin okumasına izin vermiyordu?"

"Temsilcisinin beğenmemesinden korkuyordu."

Temsilcisi benim de temsilcim.

"Neden Kitty'nin beğenmeyeceğini düşündü?"

Sandy omuz silkiyor. "Bilmem. O öldükten sonra kulübeyi araştırdım –temsilcisi bana yazıp bakmamı istemişti– ama bulamadım. Belki de yakmıştır. O yaşlı bunağın böyle bir şeyi ilk yapışı olmazdı. Ölmeden önce aramız bozulmuştu aslında ama hâlâ ona saygı duyuyordum. Hiçbir zaman kötü bir kitap yayımlamak istemedi; bu onun bir numaralı kuralıydı ama bazen kitaplarının ne kadar iyi olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Onuncu Kitap en iyisiydi ama dünya üzerinde o kitabı okuyacak kadar şanslı olan tek kişi benim."

SUÇLU ZEVK

Land Rover'a bindiğimde Columbo beni gördüğüne çok seviniyor. Yorgunluktan sarhoş gibiyim ama bu sevgi gösterisine minnettarım. Şimdi adaya yoğun bir sis çökmüş durumda ve daha fazlası içeri girmesin diye tüm camları kapatıyorum. Ellerim titriyor ve bunun aşırı yorgunluğun mu yoksa başka bir şeyin mi sonucu olduğunu bilmiyorum.

Barda yediğim cips dışında bütün gün ağzıma tek lokma koymadım ve kan şekerimin düştüğünü tahmin ediyorum. İçinde bulunduğum durum düşünüldüğünde muhtemelen araba kullanmamalıyım ve her ne kadar şu an kendimi pek önemsemesem de köpeğimi önemsiyorum. Köşe dükkânında Cora'nın kesekâğıdına attığı KitKat geliyor aklıma –çikolata her zaman suçlu zevklerimden biri olmuştur– ve hiç iştahım olmasa da bir lokma enerjimi yerine getirebilir. En azından bizi sağ salim kulübeye götürmek için yeterli olabilir. Paketi açtığımda beklemediğim bir şeyle karşılaşıyorum. O an bir anlam ifade etmese de Cora'nın ne dediğini hatırlıyorum. *Küçük bir şey de ekledim.* Bunun anakaradan gelen bir mektup olduğundan bahsetseydi hemen okurdum. Kitty'nin el yazısını tanıyorum ve zarfı yırtarak açıyorum. Posta damgasına bakılırsa bir hafta önce gönderilmiş.

Sevgili Grady,

Bunu sana yüz yüze söylemediğim için üzgünüm. Aramayı denedim ama telefonun sesli mesaja düşüyor. Abby kaybolduğunda bir özel de-

dektif tutmuştum. O zamanlar sana bunu söylemedim çünkü ortada söyleyecek bir şey yoktu. Ama şimdi hiç de hoş olmayan bir şey ortaya çıktı. Bir mektupta fazla detaya girmemek daha iyi olur diye düşünüyorum ama korkarım ki o adadaki herkes olduğunu söylediği kişi değil. Lütfen fırsat bulur bulmaz beni ara.

Kitty
Xx

Onu arayamam. Kimseyi arayamam.

Amberly'ye geldiğimden beri hissettiğim o rahatsızlık şimdi biraz fazla gerçek geliyor. Neden özel dedektifin ne bulduğunu paylaşamamış ki? Tehlikede miyim? Kimden korkmalıyım? Zaten gitmek istiyordum ama şimdi Kitty'yle konuşup ne bildiğini öğrenmek için bu adadan çıkmanın bir yolunu bulmak zorundayım.

Motor gürüldeyip çalışıyor ve arabanın radyosunu açmayı deniyorum. Sandy'nin hikâyesini dinledikten sonra sanki gerçekten rüzgârda çocuk ağlamaları duyuyorum. Çaresizce sesi bastırmak istiyorum ama radyo sinyali kötü. Sanırım bu, bulunduğum yer ve tuhaf hava koşulları düşünülünce gayet normal. Zar zor çalışan teypten vazgeçip hayalet sesindense kötü sinyalin cızırtısını dinlemeyi tercih ediyorum.

Her ne kadar daha önce hiç bu denli acelem olmasa da falez yolunda çok yavaş ilerliyorum. Yoğun sis baktığım her yerde mevcut ve görüş mesafesi neredeyse sıfır. Muhtemelen bu şartlarda araba sürmek güvenli değil ama pek çok sebepten dolayı buradan gitmem gerek. Sadece kulübeye dönmek, eşyalarımı toplamak ve gitmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Feribot bir seçenek olmasa bile adadan çıkmanın bir yolu olmalı. Güney tarafındaki sahillerden birinde, ahşap iskeleye bağlı bir kayık gördüğüme eminim. Belki ödünç alabilirim. Anakaradan sadece on mil kadar uzaktayız; belki o kadar kürek çekebilirim. Gerekirse bir çıkış yolu bulana kadar kıyı şeridinin tamamında arabayla dolanıp dururum.

Çok yorgunum, düşüncelerim de çok gürültülü ve radyo kafayı yiyip duruyor. Arada bir bilmediğim, eski tarz müzikler duyuyorum ama kadranı çevirip durmama rağmen genel olarak duyduğum tek şey parazit veya cızırtı. Çocuk fısıltısına benzeyen bir şey duyunca tüylerim diken diken oluyor ve lanet şeyi kapatmak için uzanıyorum.

İşte o an oluyor.

Yüksek bir gümbürtü ve ön camda bulanık bir renk.

Frene asılıyorum ve Land Rover kayarak dururken içgüdüsel olarak sol kolumu köpeğime siper ediyorum.

Gözlerimi yoldan sadece bir anlığına ayırdım ama sanırım bir şeye çarptım.

Veya birisine.

Kıpırdamıyorum. Ön camdan dışarıya, sise bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Kitty'nin mektubu ve mağarada olanlar zaten beni korkuttuğundan, beynim her ne gördüğümü sanıyorsa kendi kendime bunu hayal ettiğimi söylüyorum. Ama sonra sisin bir kısmı görebileceğim kadar aralanıyor. Yolun ortasında yatan birisi var. Bir kadın.

Çok tuhaf bir dejavu yaşıyorum ama bu çok anlamsız çünkü eşimin kaybolduğu gece yolun ortasında yatan birini görmedim. *O* gördü.

İçgüdülerim bana arabadan inmememi söylüyor. Suçluluk ise yine de inmeme yol açıyor.

Birilerini aramam, yardım çağırmam lazım ama telefonum olmadan yapamam.

Görünüşe bakılırsa kadın eski tarz bir bisiklete biniyormuş. Bisikleti görebiliyorum; kadının biraz ilerisinde yan dönmüş şekilde duruyor. İnsan neden yoğun sis varken çarpma bariyeri olmayan bir falez yolunda bisiklete biner ki? Bu çok tehlikeli bir şey. Kadının beni *görememesini* anlarım ama *duymuş* olmalı. Eski Land Rover o kadar gürültülü ki sesi tank gibi. Hâlâ kıpırdamış değilim; kadın da öyle – artık her kimse.

Sırtı bana dönük.

Ona doğru bir adım atıyorum.

Yüzünü göremiyorum ama kırmızı bir palto giydiğini görebiliyorum.

Palto yine aklıma Abby'yi getiriyor. Sevdiğiniz birisini kaybettiğinizde bir yıl sanki bir ömür gibi geliyor ama şimdi, tam şu anda, dünmüş gibi hissediyorum. O olmadığını biliyorum. Şimdiye kadar onu o kadar çok gördüm ki kendi gözlerime güvenmemeyi öğrendim. Bana döneceğini ummaktan uzun süre önce vazgeçtim. Ama yerde yatan kadının kırmızı paltosunun, Abby'nin o gece giydiği paltoya çok benzediği de inkâr edilecek gibi değil. Bunun meşhur bir mağazada satıldığını hatırlatıyorum kendime; aynısından yüzlerce, belki binlerce olmalı. Ayrıca polisler Abby'nin paltosunu o kaybolduktan kısa süre sonra bulmuştu.

Yoldaki kadın tamamen hareketsiz.

"Merhaba?" diye sesleniyorum.

Cevap yok. Hareket yok. Hiçbir şey yok.

Küçük bir adım daha yaklaşıyorum; hâlâ göremediğim bir şeyden dolayı endişeliyim.

"Yaralı mısınız?" diye soruyorum sadece birkaç adım kala ama kadın hâlâ kıpırdamıyor.

Sis dağılmaya başlıyor ve sonra, geldiği gibi hızla, tamamen ortadan kayboluyor.

Kadının yüzünü görünce zangır zangır titremeye başlıyorum. Hareket edemiyor, konuşamıyorum. Sanki nefes de alamıyorum çünkü bu sefer inkâr etmek imkânsız.

Halüsinasyon falan görmüyorum.

Bunu hayal etmiyorum.

Yolda yatan kadın benim kayıp eşim.

KAYIP BULUNDU

O hayatta. Yaşıyor.

Ama şimdi onu öldürmüş olabileceğimden korkuyorum.

Abby'nin üzerine eğilirken hâlâ başım dönüyor ve dengem sarsılıyor. Çok yorgun olmama rağmen bir anda kendimi son derece uyanık hissediyorum ve kalbim o kadar şiddetle çarpıyor ki sesini kulaklarımda duyabiliyorum. Ona bakıyorum ve bunun benim suçum olup olmadığını, direksiyon başında uyuyakalıp kalmadığımı merak ediyorum. *Sanırım* olay gerçekleştiğinde radyoya uzanıyordum ama o kadar bitkinim ki emin olamıyorum. Her ne olduysa kendimi suçluyorum. Zihnim çoktan o anı düzenlemeye başladı; olanları yeni baştan yazıyor, şimdi gördüğümü düşündüğüm şeyin stresini azaltmaya çalışıyor.

İnsanlar kaybolur ama kayıp insanlar nadiren ortaya çıkar.

Yüzüne dokunmak için elimi uzatıyorum; gerçek olup olmadığını anlamam lazım.

Parmaklarım ona değmeden gözleri hızla açılıyor ve elimi vurup uzaklaştırıyor. Sonra doğrulup oturuyor ve öfkeyle bana bakıyor.

"Kimsin sen be?" diye soruyor geri çekilerek.

"*Benim*," diye yanıtlıyorum ama deli gibi bakıyor bana.

Ona dair doğru görünmeyen tek şey gözleri. Gözleri kahverengi ve bu yanlış. Eşimin gözleri gördüğüm en mavi gözlerdi. Saçları da öncekinden uzun ama onca aydan sonra bu gayet normal. Yüzü *bire bir* aynı görünüyor; alnındaki şu an kanayan

küçük kesik dışında. Gördüklerimi zihnim işleyip sindiremiyor. Duyduklarımı da.

"Siktir git, uzak dur benden," diyor küfrettiğini daha önce hiç duymadığım eşim.

"Sen olduğuna inanamıyorum," diyorum. Abby bana kafayı yemişim gibi bakıyor.

Haklı olabilir.

Uzun süreli insomnia insanın beyninde kalıcı hasara, hatta uzayan vakalarda ölüme bile sebep olabiliyor. Kafa karışıklığı ve paranoya, zihnin çözülmeye başladığının erken uyarı işaretleri. Doktorum, ölmüş akrabalarının yüzlerini gören insomnia hastaları olduğundan bahsetmişti. Bazıları orada olmayan insanlarla uzun uzun konuşuyorlarmış. Hatta diğer kişinin konuştuğunu da duyuyor, orada olduğuna dair ısrar ediyorlarmış. Ya bu da öyle bir şeyse? Yasın, stresin ve aşırı yorgunluğun sonucu bir halüsinasyonsa?

Tekrar ona dokunmak için uzanıyorum. O da tekrar elimi vurup uzaklaştırıyor. Galiba kendisi gerçek.

Abby doğrulup oturmaya çalışıyor ama belli ki acı çekiyor. Ona yardım etmem gerekir ama hâlâ donakalmış vaziyetteyim. Sormak istediğim çok şey var ama o önce davranıp bir soru yöneltiyor.

"Kimsin sen?" diyor sertçe.

Alnındaki kesikten parlak kırmızı bir şerit hâlinde kan sızıyor ve yanağına akıyor. Birisinin o yaraya baskı uygulaması lazım ve etrafta başka kimse olmadığından sanırım o kişi benim. Cebimden temiz bir mendil çıkarıp ona doğru eğiliyorum ama irkilip geri kaçıyor.

"*Benim*, Grady," diyorum.

"Pekâlâ, *Grady*. Neden Whitty'nin eski arabasını kullanıyorsun ve neden üzerime sürdün?"

"Hey! Üzerine sürmedim!"

"Ölmememin tek sebebi kenara kaçabilmiş olmam. Arabayı doğruca üzerime sürdün ve beni bisikletimden düşürdün."

"Hayır. Seni görmedim. Sis..."

"Ne sisi?" diye soruyor.

Etrafa bakınıyorum; tabii ki sis şimdi tamamen dağılmış durumda. Ama bisikletinden düşmeden önce görmüş olmalı; başka bir şey görmek neredeyse imkânsızdı. Kırmızı paltosunun cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp yüzüne bastırıyor. Sonra mendildeki kana bakıyor ve rengi bembeyaz oluyor.

"Belki de haklısındır," diyor. "Belki de *ben* üzerime sürdüğünü hayal etmişimdir. Ah, bir saniye, yolun ortasında yatan ve kanaması olan benim. İlaçlarını falan mı bıraktın?"

Eşim eskiden böyle derdi.

Bu kadarı çok fazla. *O* çok fazla.

"Neler olduğunu anlamıyorum. Sen *hayattasın*," diyorum.

"Evet, sana rağmen."

Ona öylece bakıyorum. "Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun? Bir yıldan uzun süredir yoktun. Onca zamandır burada mıydın?"

"Yok muydum? Ne diyorsun sen?"

Belki de gerçekten aklımı kaçırıyorumdur.

"Neden birbirimizi tanıyormuşuz gibi davranıyorsun? Ben seni tanımıyorum," diyor.

Birisi dünyamı tepetaklak edip sallamış gibi hissediyorum.

"Birbirimizi *tanımak* mı?" diyorum. "Ben senin..."

"Bak, kabalık etmek istemiyorum," diye sözümü kesiyor. "Ama gitmem gereken bir yer var ve *sayende* bisikletimi sürebileceğimi sanmıyorum." Bisiklet yol kenarında duruyor. Önünde büyükçe bir hasır sepet var ve belli ki çok eski. Müzelik duruyor –tıpkı bu adadaki çoğu şey gibi– ama onun dışında bir sorunu varmış gibi görünmüyor. Üzerinde çizik bile yok. "Beni neredeyse öldürecektin; bunu düşünürsek, beni gideceğim yere bırakabilir misin?" diye soruyor ve tereddüt ediyorum. "Çok sıkıntı olacaksa..."

"Hayır, tabii ki bırakabilirim. Ben sadece... Belki de doktor çağırmalıyız."

"Doktor sadece salı günleri geliyor," diyor ayağa kalkmaya çalışarak. Ona yardım etmeye çalışıyorum ama kendi başına idare edebileceğini gösteriyor.

Eşim gibi görünüyor.

Eşim gibi konuşuyor.

O benim *eşim*.

Zihnim neler olduğuna dair olası açıklamalar arasında gidip geliyor.

Belki de az önce olan şey yüzünden beyin sarsıntısı geçiriyordur.

Belki de bir sene önce kaybolduğunda hafızasını kaybetmiştir.

Belki yalan söylüyordur.

Neler olup bittiğini anlamıyorum ama gerçeği öğrenmem lazım.

Bisikleti Land Rover'ın bagajına koyuyorum. Columbo'yu da arka koltuğa aldıktan sonra Abby'yle ön tarafa geçiyoruz. Kokusu da eşim gibi; Abby'nin en sevdiği parfümü sıkmış. Columbo'yu görünce hafızası tetiklenir diye düşünmüştüm ama onu daha önce hiç görmemiş gibi davranıyor. Gerçi Columbo onu görünce çok seviniyor ama o herkesi görünce sevinir.

"Tatlı köpek," diyor ona doğru düzgün bakmadan.

Zihnim sorularla dolup taşıyor. Kolay bir tanesiyle başlamaya karar veriyorum.

"Uzun süredir adada mı yaşıyorsun?" diye soruyorum motoru çalıştırırken.

"Yeterince uzun süredir," diye yanıtlıyor. Emniyet kemerini takıp iki kere kontrol ediyor. "Köye doğru gidersen oradan tarif ederim," diye ekliyor, bana adresini vermek istemiyormuş gibi. Benden korkuyormuş gibi. Yabancının tekiymişim gibi. Ellerini kucağında düzgünce kavuşturuyor ve bir anlığına gözümü yoldan ayırıp ellerine bakıyorum. Alyansını takmaması dışında eşimin ellerine benziyorlar ve tırnakları da parlatıcı yerine maviyeşil boya izleriyle kaplı.

"Konuşman burada doğmuşsun gibi değil," diyorum.

"Gözlem yeteneğin ne kadar da gelişmiş. *Senin* konuşman da birine çarpıp kaçacak birisininki gibi değil."

"Bisikletin arabaya çarpana kadar seni görmedim ve kaçmadım."

"Hatırlayabildiğim kadar uzun süredir burada yaşıyorum," diyor. Neyi ne kadar hatırladığını bilmediğimden bu benim için bir anlam ifade etmiyor hâliyle. Parmağında yüzük olmasa da sanki teninde eskiden bir yüzük varmış gibi bir girinti görebiliyorum. Tırnaklarındaki boyayı kazıdığı dikkatimi çekiyor; tıpkı Abby'nin eskiden parlatıcısını kazıdığı gibi. İşyerinde stresli bir gün geçirdiğinde böyle yapardı. Bir tür başa çıkma mekanizması, gerginlik hareketiydi.

Aklıma kulübeye ve eve bırakılan gazete kupürleri geliyor; belki de birisi, onun burada olduğunu bildiği için onları görmemi istemişti. Zihnim şimdi Abby'nin nasıl ve neden Amberly Adası'na gelmiş olabileceğine dair türlü türlü açıklamayla dolu. Eşimin işine olan takıntısı, sayılı tartışma konularımızdan biriydi ve o kaybolmadan önce, sonrasında geri almayı dilediğim bazı şeyler söylemiştim. Aslında ona şimdi söyleyebilirdim ama kim olduğumu bilmiyormuş gibi görünüyor. Bir kavşağa yaklaşırken Abby başını kaldırıp bakıyor.

"Köye değil, sağa dön. Falez yolunu takip et."

Falez yolundayım.

Kaybolduğu gece bana böyle demişti. Bana söylediği son şeylerden biriydi bu. Öyle kafam karışıyor ki. Yine de buna, *ona* ayak uyduruyorum ve dediği yerden dönüyorum ama tekrar sormaktan da kendimi alıkoyamıyorum.

"Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun?"

Ben yola bakarken o da bana bakıyor öylece ve gözleri sanki yüzümü delip geçiyor.

Neredeyse dayanılmaz bir sessizliğin ardından tek söylediği, "Bilmem mi gerekiyor?" oluyor.

Başımı iki yana sallıyorum. Sessizlik devam ediyor.

"Bir dakika, sen şu *yazar* mısın?" diye soruyor.

"*Evet*. Evet, ben o yazarım. Şimdi hatırlıyor musun?"

"Pek dışarı çıkan biri değilim ama Cora, Christie'nin Köşe Dükkânı'na giren herkese Amberly'ye yeni bir yazar geldiğini söylediğini hatırlıyorum. Demek o sensin? Şu yazar?"

"Evet, benim," diyorum hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. Ya eşim inanılmaz bir oyuncu olmuş ya da beni gerçekten hatırlamıyor.

"Hemen şu yolun ilerisi," diyor.

Tümsekli bir yola sapıyorum ve kısa süre sonra denizi görüyorum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, burada çalışıyorum. Okyanusa yakın olmayı seviyorum. Beni sakinleştiriyor."

Ama o okyanustan nefret eder.

İleride, epeyce geniş beyaz bir kumsalın önünde küçük, beyaz, ahşap bir bina var. Burada başka hiçbir şey yok. Ne başka bir bina ne de insan.

"Burası neresi?" diye soruyorum. "Çok güzelmiş."

"Adanın bu kısmını soruyorsan adı Çıkmaz Körfezi. Binayı soruyorsan, adanın çömlek atölyesi."

Sohbeti sürdürmek için elimden geleni yapıyorum. Olabildiğince şey öğrenmeye çalışıyorum.

"Gerçekten çok güzel bir yere benziyor. Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Yaklaşık bir yıl önce satın aldım."

Daha öncesinde olamaz çünkü o zaman hâlâ benimleydi.

Zihnim nasıl çözeceğimi bilmediğim, darmadağınık düşüncelerden oluşan bir kördüğüm. Hissetmem gereken duygular olduğunu biliyorum ama onlara tam olarak ulaşamıyorum. Neler olduğunu da bunun gerçek olup olmadığını da anlamıyorum.

Ama gerçek *görünüyor.*

Sesi de gerçek.

Park ediyoruz ve binanın üzerindeki tabelaya bakıyorum. Görünen o ki kayıp eşimin yeni işyerinin adı, kitabıma vereceğim isimle aynı: *Güzel Çirkin.*

SAHİCİ TAKLİT

"İyi misin?" diye soruyor.

Cevap veremiyorum. Beynim sanki yünden yapılmış gibi ve sanırım bu durum bana fazla geldi. Ağlayabilirmişim gibi hissediyorum ki bu, kaybolduğu geceden beri yapmadığım bir şey. Kim olduğumu nasıl bilmez? Zihnimdeki endişeler yüzünü bulanıklaştırıp hatlarını bozuyor. Ona öylece bakıyorum; kırmızı bir palto giyen bu kadın tıpkı kayıp eşim gibi görünüyor ve onun gibi konuşuyor. Ama sonra yüzü bozulup başka bir şeye dönüşüyor; tanımadığım, bilmediğim birine. O da bana bakıyor, bir cevap bekliyor ama konuşamıyorum. Bir kâbustan uyanıp aslında gerçeğin içinde olduğumu görüyorum sanki.

Evet, bir yıl uzun bir süre ama karşımdaki kişi kesinlikle o. Başka bir açıklaması olamaz. Tabii gizli bir ikiz kardeşi yoksa. Onu tekrar inceliyorum ve bir zamanlar çok iyi bildiğim yüzündeki değişikliklere dikkat ediyorum. Eğer o değilse –ki o olduğuna neredeyse eminim– oldukça sahici bir taklit gibi görünüyor. Teni biraz daha bronz –Abby daima güneş kremi kullanma konusunda hassastı– ve siyah saçları daha uzun, şekillendirici kullanmıyor; saçlarını dalgalı ve doğal hâliyle bırakmış. Ayrıca daha zayıf; elmacıkkemikleri eskiye kıyasla daha çıkıntılı. Alnındaki kesik dışında iyi görünüyor. Üzerinde Abby'nin hayatta da olsa ölse de asla giymeyeceği kıyafetleri var. Hiçbir zaman rahat bir tarz benimsememişti ve kesinlikle onu işçi tulumu giyerken görmedim. Aklıma yine o gazete kupürleri geliyor. Adadaki biri,

Abby'nin burada olduğunu bilmemi istedi. Tabii gerçekten oysa. Onu yabancı gibi gösteren şey gözleri. Mavi olmaları gerekiyor, kahverengi değil. Gözlerine öylece bakmaktan kendimi alamıyorum ama bu kadar açıkça böyle bir şey yapmam da onu rahatsız ediyor.

"Bir dakika, ismini söylemedin."

"İsmim Aubrey."

Hayır, değil.

Ama Aubrey tını olarak Abby'ye çok benzeyen bir isim.

Belki de yalan söylediğini bilmiyordur.

Bu o kadar anlamsız ki... Eski hayatını, işini, yenilediğimiz evi nasıl unutabilir? O evin sonsuza dek yuvamız olacağını düşünmüştük ama sanırım hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor. Köpeğimizi, evliliğimizi, bizi, beni nasıl unutabilir?

Kapıyı açıp inmeye koyuluyor. "Sen *iyi* misin?" diye soruyor. "Araba çarpan benim ama sen biraz solgun ve tedirgin görünüyorsun. Şoktaysan başka birisine çarpmanı istemem. Bir bardak su içmek için içeri gelmek ister misin?"

Şoktayım ve içeri girmek istemiyorum çünkü ağzından çıkan tek bir lafa bile inanmıyorum.

"Çömlek atölyesinde bir sürü kırılacak şey vardır. Belki şimdilik Columbo'yu burada bırakabilirim; kuyruğuyla çarpıp bir şeyleri devirmesin diye."

"Tabii ki. Teşekkür ederim."

Ben iner inmez Columbo şoför koltuğuna zıplıyor; her zaman en sevdiği yer olmuştur.

Çömlek atölyesine doğru yürüdüğümüz sırada, "Whitty'nin eski Land Rover'ını sürmene izin vermelerine şaşırdım," diyor Abby.

"Kimlerin?"

"Amberly Adası Vakfı'nın *çok fazla* kuralı var. *Ziyaretçilerin* adada arabalarının olmasına izin verilmemesi gibi. Ayrıca o eski araba kesinlikle çevre dostu değil. Kaldı ki ada ufacık. Neden herkesin benim gibi bisiklet kullanmadığını anlamıyorum."

"Sen araba kullanmıyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Neden kullanayım ki? Amberly sadece altı mil uzunluğunda ve beş mil genişliğinde. Araba sürmeyi öğrenmeye hiç zahmet etmedim."

Abby araba sürmeyi de arabasını da çok severdi.

Duvarda, bir Highland ineğinin olduğu büyük, belirgin bir logo var. Geldiğim gün feribottaki siyah kamyonetin yan tarafında da aynısını gördüğümü hatırlıyorum. Belki de o zaman gördüğüm kişi Abby'ydir. Belki de bunca zamandır burada, burnumun dibindeydi. Elini cebine atıp bir anahtarlık çıkardığı sırada bileğinde bir şey görüyorum. Bir dövme. Eşimde dövme falan yoktu; nefret ederdi.

"Şunun anlamı ne?" diye soruyorum tenine işlenmiş tuhaf kıvrımlara bakarak.

Saatine bakar gibi elini kaldırıyor; tabii saat yerine mürekkeple bırakılmış yazıyı okuyor.

"La'kesh," diyor sanki bunun ne olduğunu bilmem gerekirmiş gibi. "Diğer benliğim anlamına geliyor. Pardon, şimdi böyle yüz yüze durunca gerçekten tanıdık geldin. Daha önce tanışmış mıydık?"

KATIŞIKSIZ KAOS

Kapıyı açıyor ve küçük ama etkileyici bir binaya giriyoruz. Ahşap iskeletli bir yapı ve çok fazla cam var, çok da ışık alıyor. Kocaman pencereler okyanusun ve bitmek bilmeyen beyaz kumların muhteşem manzaralarını sunuyor. Vazoların, çanakların, çömleklerin, kupaların ve kâselerin sergilendiği raflar ve masalar her yerde; neredeyse hepsinin ufak tefek mavi ve yeşillerle turkuaza boyandığı dikkatimi çekiyor. Elle boyanmış gibi duruyorlar ve renkler bana denizi çağrıştırıyor.

"Her şeyi kendim yapıyorum," diyor gözleri gururla parlayarak. Kırmızı paltosunu çıkarıp kapının yanına asıyor. "Kusura bakma, etraf biraz dağınık. Yılın bu zamanında normalde ziyaretçi olmaz ve son zamanlarda etrafa tam bir kaos hâkim. İstersen etrafa bakınabilirsin. Ben şununla ilgileneceğim." Alnındaki kesiği gösteriyor. "Sonra da sana bir bardak su getiririm. İstersen çay da yapabilirim?"

"Çay harika olur, teşekkür ederim."

Çay yapması daha uzun sürer, bu da bana düşünmek için daha fazla vakit verir. Bir de etrafı karıştırmak için. Arka tarafa gidip gözden kayboluyor, ben de doğruca köşedeki çalışma masasının yolunu tutuyorum. Fazla derli toplu bir masa ama üzerinde ilgimi çeken bir şey var. Amberly Adası Vakfı'ndan yıllık toplantıları hakkında bir rapor. Mevcut üyelerin listelendiği ilk sayfayı okumaya başlıyorum:

Sandy MacIntyre, Ada Şerifi.
Midge MacIntyre, Ada Sekreteri ve Ada Muhasebecisi.
Cora Christie, Christie'nin Köşe Dükkânı Sahibi ve Ada Ticaret Sorumlusu.

Sayfanın geri kalanına şöyle bir göz gezdiriyorum ve yirmi beş isim olduğunu görüyorum, bu da demek oluyor ki yirmi beş olası şüpheli var; içlerinden birisi burada gerçekten neler olup bittiğini biliyor olmalı çünkü biri biliyor. Raporu alıp daha sonra okumak için cebime saklıyorum, ardından bir şeylere çarpıp düşürmemeye dikkat ederek atölyede dolanıyorum. Sergi masalarının birinden broşür alıyorum; üzerinde dışarıdakiyle aynı logo var: Bir Highland ineği. Ayrıca çömlek atölyesine dair bir açıklama ve eşimin fotoğrafı da var. Gerçekten de isminin Aubrey olduğu yazıyor. Aubrey Fairlight.

GÜZEL ÇİRKİN

Eşsiz ve işlevsel çömlekçilik; denizden ilham alınmıştır.

Abby denizden nefret eder.

"İşte buradasın," diyor elinde iki seramik turkuaz kupayla. Tıpkı sergilenenler gibiler, tek fark içlerindeki buharı tüten sıcak sıvı. Elimdeki broşüre bakıyor.

"Bunu almam sorun olmaz, değil mi?" diye soruyorum.

"Kesinlikle olmaz. Bende kutularca var, ayrıca istersem daha fazlasını da basabilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum, o kupalardan birini bana verirken. Yüzünü temizlemiş ve alnında küçük bir yara bandı var. Çocuklar için tasarlananlara benziyor; üzerinde renkli bir tek boynuzlu at resmi var. Çok fazla soru sormak istesem de nere-

den başlayacağımı veya ne diyeceğimi bilmiyorum. Açıkça kim olduğumu bilmiyor ya da beni hatırlamıyor ve bu da çok dikkatli hareket etmem gerektiğini hissetmeme yol açıyor. Çok da kötü olmayan çaydan bir yudum alıyorum.

"Evet..." diyor ve gitmemi istediğini fark ediyorum.

Henüz gidemem.

Bir yudum daha alıyorum ve kibarca gülümsüyor; tam olarak Abby'nin karşısındaki kişinin duygularını incitmek istemediğinde gülümsediği gibi. Beni nasıl tanımaz? Bizi nasıl hatırlamaz?

"İşlerin, sergilenen her şey çok güzel," diyorum onu konuşturma çabasıyla.

İçten bir gülümsemeyle bana bakıyor ve bu biraz canımı acıtıyor; bu gülümsemeyi o kadar özledim ki.

"Teşekkür ederim. Çayını bitirirken on sentlik tura katılmak ister misin?" Başımla onaylıyor ve atölyede onu takip ediyorum. "Aslında her şey bir hobi olarak başladı. Bir tür kaçıştı sanırım; içinde yaşadığımız korkunç dünyadan zihnimi uzaklaştırabilmek için. Geleneksel bir çömlek çarkı kullanıyorum ve tüm parçaları kendim vernikliyorum. Ama en iyisi dışarıda." Arka kapıyı açıyor, doğruca sahile çıkıyoruz ve onu takip ediyorum; deniz o kadar gürültülü ki sesini yükseltmek zorunda kalıyor. "Parçalar hazır olduğunda her biri bu eski, odunla çalışan fırında pişiyor," diyor atölyenin arkasındaki küçük, taş yapının yanında durarak. Eski bir mozoleye benziyor. Ağır görünen metal bir kapıyı çekip açtığında, ortaya ortaçağ hapishane hücresine benzeyen bir şey çıkıyor.

"Araziyi satın aldığımda burada sadece *bu* vardı," diye açıklıyor şaşırtıcı bir gurur ifadesiyle. "Yaptığım her şeyi şu bacanın altındaki raflara diziyorum, sonra da tamamını kapatıyorum. Eskiden tuğla örerek kapatır, üç gün sonra da her seferinde bir tuğla açarlarmış ama ben süreci hızlandırmak için bu çıkarılabilir, yanmaz kapıyı ekledim. Alttaki şu küçük deliklerden küçük ateşler yakıyorum, sonra da ocak gibi güzelce yanana kadar çıra ve odun atıyorum. İki gün iki gece yanmaya bırakıyorum. Bu fı-

nın yüzlerce yıl önce çömlek pişirmek için yapılmış olabilir, şimdi de ben kendiminkileri yapıyorum. Seri üretimle yapılan fabrika ürünlerinin aksine, benim yaptığım her şey bireysel. Eşsiz. Tıpkı onlara sahip olacak insanlar gibi. Bazı kişiler bir şeyin tonunun farklı olmasının onu kusurlu kıldığını düşünüyor. Sanki çirkin bir kelimeymiş gibi 'farklı' bile diyorlar. Ben dünyayı farklı bir gözle görmeyi tercih ediyorum ve bence kusurlu şeylerde de büyük bir güzellik var. Ayrıca çok çirkin bir şeyden güzel bir şey çıkması da hoşuma gidiyor."

"Bu yüzden mi buraya Güzel Çirkin adını verdin?" diye soruyorum içeri geçtiğimiz sırada.

Durup bana şöyle bir bakıyor.

"Nefret ve acıyla dolu bir dünyada yaşıyoruz, karanlık zamanlardan geçiyoruz ama ararsan hâlâ bulabileceğin sevgi ve ışık da var. Tanıdığın herkes hem iyi hem de kötü olma potansiyeline sahip. Birisinin doğrusu, başka birisinin yanlışı da olabilir. Güzellik ve kusursuzluk gibi sahte fikirlere gereğinden fazla önem yükleyen bir toplum yarattık. Dünya klon gibi davranan insanlarla dolu; hepsi belli bir şekilde görülmek ve duyulmak istiyor. Küçük ekranlarda kendilerini başkalarıyla durmaksızın kıyaslamakla öyle meşguller ki daha büyük resmi göremiyorlar. Ben dünyayı değiştiremeyeceğimi kabullendim ama eşsizliğin korkulacak ya da hor görülecek değil, kutlanacak bir şey olduğuna inanıyorum. Hayat hem güzel hem de çirkin, bizim de madalyonun iki yüzüyle birden yaşamayı ve karanlıktaki ışığı görmeyi öğrenmemiz gerekiyor. Dünya Güzel Çirkin, ilişkiler Güzel Çirkin, insanlar Güzel Çirkin. Bunu anlamak hayatı yaşamayı kolaylaştırıyor."

Abby daha önce gördüğüm masanın arkasında gözden kayboluyor, sonra da ekliyor: "Güzel Çirkin bana doğru gelen tek isimdi çünkü hayatın böyle olduğuna, işimin de hayat olduğuna inanıyorum. Her neyse, Columbo arabada beklerken seni çok tutmak istemem."

Bu ondan ikinci bahsedişi. Köpeğimin ismini söylediğini hatırlamıyorum.

Çekmeceleri karıştırmaya başlıyor, sonra da bir yüzük çıkarıp gösteriyor. "Ah, buldum işte, Tanrı'ya şükür. Malum sebeplerden dolayı çalışırken takılarımı daima çıkarırım." Başıyla çömlek çarkını işaret ediyor. "Ama böyle yapmak da bazen başımı belaya sokuyor. Özellikle de insanlar beni alyansımı kaybetmekle suçladığında."

Son söylediği beni paramparça ediyor.

Beyaz altın halkayı parmağına geçirirken ağzım açık bakakalıyorum.

"Sen *evli* misin?" diye soruyorum, göğsüme yumruk yemişim gibi hissederek.

"Bu kadar şaşırmana gerek yoktu ya! Tanrım, saate bak. Kabalık etmek istemem ama artık eve gitmem gerekiyor, yoksa eşim nerede olduğumu merak eder."

ACI TATLI

Kaybolmasından Bir Hafta Önce

ABBY

"Kocanızı terk etmek istediğinizi başka birisine de söylediniz mi?" Siyahlı kadının bunları yüksek sesle dile getirdiğini duymak, düşünceyi daha gerçek kılıyor. Bu da söz konusu fikri daha da korkutucu hâle getiriyor. Başımı iki yana sallıyorum. Hiç kimseye bu konuda tek laf etmedim çünkü bu hiç kimseyi ilgilendirmiyor. "Sizce kendisi biliyor mu?" diye soruyor.

Bu cevaplaması zor bir soru.

"Bence mutsuz olduğumu biliyor. Ama o kadar uzun zamandır mutsuzum ki belki de artık fark etmiyordur. Belki, tıpkı benim gibi, çok uzun zamandır birlikte olduğumuz için ayrı olmamızı hayal etmekte zorlanıyordur. Bu yüzden de gerçekten gidebileceğim aklına gelmiyordur."

"Çoktan kararınızı vermiş gibi konuşuyorsunuz."

"Biliyorum."

"Peki zaten karar verdiyseniz neden benimle bunun hakkında konuşuyorsunuz?"

Bu iyi bir soru ve pek çok cevap var. Ona sadece bir tanesini veriyorum.

"Çünkü korkuyorum."

Evliliğimizin neden ve nasıl kötüye gittiğini çok uzun süre düşündüğümde, hafızam genellikle mutlu zamanlara kayıyor. Her zaman şu an olduğumuz gibi değildik. Zaten muhtemelen

bu yüzden gitmekten bu kadar korkuyorum. Ya beni o kadar mutlu eden başka birisiyle hiç tanışamazsam? Çünkü mutluyduk biz, eskiden. Kimse beni onun kadar mutlu etmemişti. Ama kimse beni bu kadar üzmemişti de. Sizi eskiden seven birisiyle birlikte olmak, yalnız olmaktan daha mı iyidir?

Birkaç ay önce mükemmel bir satılık ev bulduğunu söyledi. *Tamirat gerektiren ev* demek hafif kalırdı, neredeyse yeniden inşa etmek gerekiyordu. Konum harikaydı –benim için pek öyle olmasa da en azından onun için– ve biraz uzakta olmak paramızın da daha fazlasının cebimize kalacağı anlamına geliyordu. Önceki yaşadığımız yerin aksine, burada manzara vardı ve o bir şeyleri yenileyip bize ait kılma fikri karşısında heyecanlıydı. Sanırım ikimiz de o eski, kırık dökük binayı onarmanın, evliliğimizde bozuk olan her neyse onu da onaracağını düşünmüştük. Bir süreliğine bence öyle de oldu. Ama projeyle ilgili sorunlar vardı –tıpkı bu tür şeylerde her zaman olduğu gibi– ve inşaat işçileri sürekli daha fazla para istiyordu. Sahip olmadığımız parayı. Bazen hayattaki her şeyin geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiği zamanlar olur. Mimari ücretlere çok büyük meblağlar ödedik ve izinleri planlama, inşaatçıların sürekli gürültü çıkarıp tozu dumana katmaları ve devamlı şikâyet etmeleri gibi bitmek bilmeyen süreçlerden geçtik. Sonraki aylar da hiç mutluluk getirmedi. Eski bir evi yenilemek, ancak böyle bir şeyi hiç yapmadıysanız kulağa romantik gelir. İnşaatçılar beklenmedik bir şey keşfettiğinde, keşke böyle bir işe hiç girişmeseydik demiştim.

"Bugün işçiler bir şey buldu," dedim bir gece, o kapıdan içeri girer girmez. Bir kitap festivali için birkaç gündür evde değildi ve itiraf etmeliyim ki o yokken çok iyi vakit geçirdim. Çünkü evden çalıştığı için hep orada ve ben asla yalnız vakit geçiremiyordum; nadiren izin aldığım günlerde bile. O yokken eski filmler izledim, onun sevmediği yemekler yedim, beyaz şarap içip –o kırmızı tercih eder– Nina Simone dinleyerek dans ettim. Öyle harikaydı ki. Ta ki inşaat işçileri kapıyı çalana kadar.

"İşçilerin bir şey bulması kulağa pek de iyi gelmiyor," dedi ceketini askıya asarken. "Bu sefer ne var ve tamiri ne kadara patlayacak?" diye sordu, zaten açık olan şişeden kendisine bir kadeh şarap koyarak. O noktaya kadar proje ilk baştaki fiyat teklifinin iki katından fazlasına mal olmuştu ve biraz sıkışık durumdaydık. Bir süredir yeni bir kitap satmamıştı –büyük oranda yeni bir tane yazmadığı için– ve mali konularda her zaman kafasını kuma gömen tiplerdendi. Her şeyin başında duran kişi ben olmasam, ev de dahil her şeyi kaybedebileceğinden endişeleniyordum.

"Ceset veya kemik falan gibi bir şey değil," dedim. "Ama yeni temelleri kazarken bir şey buldular..."

"Gerilim yaratıp insanları merakta bırakmak benim işim bu arada."

"Kafayı yemeyeceğine söz vermen gerekiyor."

"Ben asla kafayı yemem."

Daima kafayı yiyordu.

"İşçiler bazı kıyafetler buldu; iki çift çok eski ayakkabı, takılar, iki yüzük de var, sonra bazı kaplar, cam şişeler ve biraz da madeni para."

"Madeni paralar altın mı?" diye sordu.

"Maalesef hayır. Ama işçiler yaklaşık iki yüz yıllık olduklarını düşünüyor; geçen sene buraya yakın bir yerde de benzerlerini bulmuşlar. Kıyafetler sanki iki kişi el ele tutuşarak yan yana uzanıyormuş gibi yerleştirilmiş. Ben de Tarihi Eser Komitesi'ni aradım ve..."

"Ne yaptın? İnşaatı durdursunlar mı istiyorsun? Bu proje zaten sahip olduğumuz her şeye mal oldu, *dahası*..."

"Aslında onlarla çok ilginç bir konuşma yaptım."

"Harika. Ne kadara patladı peki?"

"Konuştuğum kadın, bulduğumuz şeyin iki yüz yıllık bir ritüelin kanıtı olduğunu söyledi. Evli bir çift sonsuza dek ayrı olacaklarını düşünürse, muhtemelen bir hastalık veya savaş yüzünden, kıyafetlerini çift hâlinde yan yana evlerinin altına gö-

merlermiş. Para, duygusal değeri olan eşyalar ve yiyecek içecek bir şeyler bırakırlarmış. Sonra da üzerine çarşaflar örterlermiş; altında uyunacak, koruyucu bir battaniye gibi. En son da bu alanı toprak ve taşlarla kapatıp döşemeyi yenilerlermiş. Zamanında büyük oranda tahtalarla yapılıyormuş bu. Eşler bu ritüeli, ölümden sonraki hayatta birbirlerini bulmalarını garanti eden bir yol olarak görürlermiş. Bu antik geleneğe 'metfun âşıklar' deniliyormuş. Bence bizzat görmelisin."

İşçilerin çalıştığı alanı görebilmek için fener kullanmamız gerekti. Işığı eşyaların bulunduğu noktaya tuttum ve eski, çamurlu kıyafetler ile ayakkabıları aydınlattım.

"Pekâlâ," dedi, en az sesinden anlaşıldığı kadar etkilenmemiş görünerek. "Gördüm işte, artık hepsini çöpe atabilir miyiz?"

"Hayır! En önemli kısmı da bu. Bir batıl inanç var."

"Ah, Tanrım. Demek batıl inanç. Çok güzel..."

"Tarihi Eser Komitesi'ndeki kadın, bir metfun âşıklar çifti bulunursa –onlara böyle diyen kendisi bu arada– *tam olarak* oldukları gibi bırakmak veya bulunanları olabildiğince geri koymak gerektiğini söyledi. Onları bu dünyada ayırırsan, öteki dünyada da ayırırmışsın. Gerçek aşklarını sonsuza dek onlardan çalarsan, onlar da gelip seninkini çalar, seni sonsuz yalnızlıkla lanetlermiş."

Sanki şakanın can alıcı noktasına gelmemi bekliyormuş gibi öylece bana baktı.

"Bunu yapmayı gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" dedi sonra. "İşçilerin temel için çok daha derine inmeleri gerekiyor. Saçma sapan bir batıl inanç yüzünden birkaç eski kıyafeti ve kabı toprakta bırakamayız."

"O eşyaların etrafından dolanarak çalışabileceklerini, sonra da fazladan çelik kirişler ekleyebileceklerini, bu sayede sorun olmayacağını söylediler."

"Peki *bu* fazladan ne kadara mal olacakmış?"

"Pek bir şey değil. Ama süre biraz daha uzayacak." Gözlerini kapattı. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu daha fazla dinlemek zorunda kalmamak için ruhumu bedenimden ayırmaya çalışıyorum."

"Sonsuz yalnızlık riskine girmek istemiyorsundur herhalde?"

Bunu söyler söylemez kocamın tek başına vakit geçirmeyi ne kadar sevdiğini hatırladım. O sadece yazarken mutlu oluyor ve bunu da en iyi yalnızken yapıyor. Bence yalnızlık onun tercih edeceği yaşam biçimi. Fakat sonra gözlerini tekrar açtı ve kollarını vücuduma sardı.

"Hayatım, yüzlerce yıl önce toprağa bir şeyler gömmüş insanların hayaletleri bize musallat olmayacak veya eşyalarının yerini değiştirirsek birimizi yok etmeyecek. O şeyleri yakınlarda bir yere gömsek nasıl olur peki?" dedi. Kollarımı boynuna sarıp yüzünü kendiminkine yaklaştırdım.

"Lütfen... Başımıza kötü bir şey gelsin istemiyorum."

"Gelmeyecek zaten."

"Yokluğunda seni özledim," dedim ona ve bunun doğru olduğunu fark ettim. Tek başıma vakit geçirmek hoşuma gitmişti ama onu özlemiştim de. O kocaman, eski yatağımızda yanımda o olmadan uyumayı sevmiyordum. "Metfun âşıkların yerini değiştirmeyeceğimize ve benimle burada sevişebileceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedikten sonra beni öptü.

Bir hafta sonra, işçilerin kocamın onlara buldukları her şeyi çöpe atmalarını ve bana söylememelerini belirttiği hakkında konuşup gülüşmelerine kulak misafiri oldum. Kocam lanetlere inanmıyordu ama ben inanıyordum. Hâlâ da inanırım.

Siyahlı kadın tekrar konuşuyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Pek çok insan eşleriyle hiç evlenmeselerdi veya onlar olmadan yeni bir hayata başlasalardı yaşamlarının nasıl olabileceği hakkında hayaller kurar. Açıkçası bu son derece normaldir ve suçluluk duyulacak bir şey değildir," diyor ama ona inandığımdan emin değilim. "Ben de durumun bundan ibaret olup olmadığını merak ediyorum. Evliliğiniz zor bir dönemden geçtiği

için sadece hayal mi kuruyorsunuz –dediğim gibi, bu son derece normal– yoksa ayrılmak veya tamamen bitirmek gerçekten ciddi olduğunuz bir şey mi acaba? Pek çok insan bir sonraki sorunun cevabını bilmez ki bu da hiç sorun değil ama *eğer* kocanızı terk ederseniz, nereye gidersiniz? Ne yaparsınız?"

Bu sorunun cevabı acı tatlıydı.

"Bugüne kadar ev olarak gördüğüm sadece tek bir yer oldu."

"Neresi?" diye sordu kadın.

"Amberly Adası."

AÇIKÇA YANLIŞ ANLAŞILMIŞ

GRADY

"Tanıştığımıza memnun oldum, Grady. Beni bisikletimden düşürdüğün kısım dışında. Ama artık burayı kilitleyip eve, eşimin yanına dönmem gerekiyor," diyor Abby.

Eşimin eve, yeni kocasının yanına gitmesi gerekiyor.

Burada gereğinden fazla, hatta istenmediğim kadar kaldığımın farkındayım ama gidemem. Onu daha yeni buldum.

Tezgâhta duran telsiz cızırdıyor ve ikimiz de gözlerimizi oraya dikiyoruz.

"Onları gören oldu mu?" diye soruyor tanımadığım bir kadın sesi.

Muhtemelen paranoyaklık ediyorum ama bir an için bizden bahsedildiğini düşünüyorum.

"Şu lanet şeylerden nefret ediyorum," diyor Abby şüpheci düşüncelerimi bölüp telsizi kaparak. "Aubrey ben. Atölyede *yazarla* birlikteyim," diyor bana göz kırparak. "Her şey yolunda mı?" Bir düğmeye bastıktan sonra bana dönüyor. "Bu adadaki insanlar burada cep telefonu anteni olmasın diye kampanya yürütüp oy topladılar ama şu lanet şeylere takıntılılar."

Telsiz tekrar cızırdıyor ve başka bir kadının belli belirsiz sesi konuşuyor.

"Sandy'yi gören var mı? Başına bir şey gelmesinden endişeleniyorum."

Abby'nin beden dili değişiyor ve hemen cevap veriyor. "Yoldayım."

"Teşekkürler," diyor Land Rover'a dönüp yola koyulduğumuzda.

"Hiç sorun değil. Belli ki acil bir durum var, benim arabayla seni oraya götürmem, tepe boyunca bisiklet sürmenden çok daha hızlı olur."

"Sandy'nin iyi olduğuna eminim," diyor Abby, benden ziyade kendi kendine. "Yani umarım öyledir... Bu adanın can damarı o, gayriresmi liderimiz gibi bir şey. Onu ailem gibi görürüm."

Ailesi gibi mi? Eşinin sahip olduğu tek aile vaftiz annesi.

"Sandy ve Midge'i nereden tanıyorsun?" diye soruyorum.

"Adadaki herkes birbirini tanır. Bunu zaten şimdiye kadar çözmüşsündür."

Ona bu konuda daha fazla şey sormuyorum. Çok daha önemli başka sorularım var. Şunun gibi: "*Eşin* de adada mı yaşıyor?"

Tereddüt ediyor. "Tabii ki. Öyle olmasa hayat biraz ıssız olurdu."

"Uzun süredir evli misiniz?"

"Yeterince uzun süredir," diyor temkinli bir sesle. İlk başta açıkça yanlış anlaşılmış gibi hissediyorum ama kim olduğumu hatırlamıyorsa sorularım muhtemelen biraz garip geliyordur. Kıskançlığımı dizginlemeye çalışıyorum ama kafamın içinde dörtnala koşuyor sanki. "Travers'la daha önce tanışmamana şaşırdım," diyor ve böylece adamın adını öğreniyorum. *Travers.* Kulağa tanıdık geliyor. Galiba Midge yemek yediğim akşam ondan bahsetmişti ama üzerinden bir aydan uzun zaman geçti ve kendisi epey bir kişiden bahsetmişti. Hepsi hatırlayamam.

"Tanışmamamız neden şaşırtıcı?" diye soruyorum.

"Çünkü Travers genellikle ormanda takılır; senin kaldığını düşündüğüm Whitty'nin yazı yazdığı eski kulübesinin yakınlarında."

Pencerede gördüğüm yüz ve olup biten tüm o tuhaf şeyler geliyor aklıma. "Travers neden ormanda takılıyor?"

"Kendisi adanın ağaç doktoru; kızılağaçları ziyaret etmese biraz garip olur. İşinin büyük bir kısmı onları gözlemleyip hepsiyle ilgilenmek. O antik ağaçları korumak topluluğun tamamı için çok önemli. Soldaki ilk sapağa dönmen gerekiyor."

Sandy ve Midge'in garaj yoluna park ederken keşke daha yavaş sürseydim diye düşünüyorum. Zamanım tükeniyor. Olanlar öyle anlamsız ki. Belki de Abby beyin hasarı falan geçirmiştir ve bu yüzden beni de bir sene önce kim olduğunu da hatırlamıyordur. Ya da bir tür hafıza kaybı yaşıyordur.

Arabanın kapısını açıyor, ben de bagajdan bisikletini çıkarmasına yardım etmek için iniyorum.

"İçeri gelebilir miyim? Yapabileceğim bir şey varsa..."

"Hayır, hayır. Zaten fazlasıyla şey yaptın," diyor. "Olur da tekrar karşılaşamazsak, kitabın için iyi şanslar dilerim!"

Olur da tekrar karşılaşamazsak...

Uzattığı eline öylece bakıyorum.

Sonra, aklıma daha iyi bir fikir gelmediğinden, eşimin elini sanki iki yabancıymışız gibi sıkıyorum. Midge kapıda beliriyor ve onu son gördüğümden bu yana hiç durmadan ağlamış gibi görünüyor. Üzerinde hâlâ eski bir pembe sabahlık var. "Sen misin, Grady?" diye sesleniyor.

"Selam, Midge."

"Karanlık Taraf Mağarası'na gittin mi? Sandy'yi gördün mü? Pikabı hâlâ oranın yakınlarında, adanın diğer tarafında park hâlinde ama kendisinden iz yok. Gelgit bastırdı ve çok endişeleniyorum..." Midge ağlamaya başlayınca Abby hemen yanına koşuyor.

"Sandy'yi *gördün* mü?" diye soruyor eşim ve ikisi de gözlerini bana dikiyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Hayır. Oraya giderken sana çarptım. Sandy'yi en son dün gördüm," diye yalan söylüyorum.

Abby'nin arabada bıraktığı telsiz cızırdıyor.

BİLGE APTAL

Midge darmadağın olmuş durumda. Eve girmesine yardım ediyor, sonra da eşim ne yapılacağını tam anlamıyla bilerek etrafta koştururken yedek parça gibi öylece duruyorum. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Abby gayet açık şekilde Sandy ve Midge'in evinde çok rahat; âdeta kendi evinde. Su ısıtıcısını çalıştırıyor, fincanların –görünüşlerine bakılırsa kendisinin yaptığı fincanlar– nerede olduğunu sormaya gerek duymuyor ve Midge'e çay sevip sevmediğini de sormaya ihtiyaç duymuyor. Yaşlı kadının, Sandy'nin ne zamandır ortalarda olmadığını ve ne kadar endişelendiğini anlatmasını sabırla dinliyor.

Ayaklarına dolanmamak için elimden geleni yapıp duvardaki çerçevelenmiş fotoğraflara bakarak oyalanıyorum. Birkaç hafta önce yemeğe davet edildiğimde bu fotoğrafların burada olduğunu hatırlamıyorum ama belki de fark etmemişimdir. Şimdi fotoğrafları görüyorum ve onlardan gözlerimi alamıyorum. Bazısı çok eski; akrabalarının siyah beyaz fotoğrafları olduğunu tahmin ediyorum. Sandy ve Midge'in Aziz Lucy Kilisesi'nin dışında bir bebeği kucaklarında tutarken çekilmiş, rengi solmuş bir fotoğrafları da var. Ama benim esas odaklandığım, Abby'nin çocukluk fotoğrafı. Baktığım şeyin bu olduğuna neredeyse eminim. Fotoğrafta, kremasına *10* yazılmış bir doğum günü pastası var. Abby kendisiyle aynı yaşta gibi görünen sarışın bir kızın yanına oturmuş ve ikisi de yanaklarını şişirmiş, mumları üflemeye hazırlanıyor. Sandy ve Midge'in daha genç hâlleri hemen arkala-

rında, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle duruyor. Bu sarışın kızın, Sandy'nin kaybettiği kızı olup olmadığını merak ediyorum, yani Midge'in de yeğeni. Esmer saçlı kızın Abby olduğuna *eminim*. Fotoğrafa ağzım açık bakıyor, çözmem gerektiğini bilmediğim bir yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışıyorum; beynim fazla mesai yapıyor.

Abby'nin ailesiyle hiç tanışmadım; biz çıkmaya başladığımızda ikisi de ölmüştü. Sadece vaftiz annesi Kitty'yle tanıştım. Abby, Londra'da, Kitty'yle yaşıyordu... sanırım on veya on bir yaşından beri. Amberly Adası'ndan hiç bahsetmedi, bir kere bile, yoksa hatırlardım. Burada yaşaması bir yana İskoçya'da bulunduğunu bile bilmiyordum. Highland'i ziyaret etmemizi birkaç kez önermiştim ama o her seferinde oraya daha önce hiç gitmediğini ve gitmek de istemediğini söylemişti. Öyleyse neden çocukken burada, Sandy ve Midge'le çekilmiş bir fotoğrafı var?

Duvarda Abby'nin başka bir fotoğrafı da var. Bu daha yakın tarihli.

Eşimin düğününde çekilmiş.

Bizimki değil.

Adadan tanıdığım bir grup kadınla birlikte: Sandy, Midge, Köşe Dükkânı'nın sahibi Cora Christie, adanın kasabını işleten Mary ve Alex, Tökezleyen Han'daki Arabella ve Rahibe Melody Bates. Tanımadığım birkaç kişi de var ama görünüşe bakılırsa Abby geçen sene başka birisiyle evlenirken hepsi oradaymış. Bütün *topluluk*. Hâlâ benimle evliyken nasıl başka birisiyle evlenebilir ki? Kafa karışıklığı ve öfke zihnimdeki her düşünceyi kirletip bozuyor. Bekleyebilirim ya da onlarla şu an yüzleşebilirim. Sormak istediklerimi sorar, ihtiyacım olan cevapları talep ederim. Ama Midge tekrar ağlamaya başlıyor ve bunun ne yeri ne de zamanı olduğuna karar veriyorum. Kendimi onların acılarına müdahale eden bir yabancı gibi hissediyorum.

"Sandy bazen düşünmeden hareket etse de onun bu adayı herkesten iyi bildiğini unutmayalım. Çok içince mağaradan arabayla dönmek yerine yürümesi gerektiğini fark etmiştir.

Muhtemelen her an ön kapıdan girebilir. Endişelenmemeye çalış," diyor Abby, Midge'e.

"Mahsuru yoksa tuvaleti kullanabilir miyim?" diye soruyorum.

İki kadın da burada olduğumu unutmuş gibi bakıyorlar bana ama cevap veren Midge oluyor. "Tabii ki, nerede olduğunu biliyorsun."

Mutfaktan çıkıp alt kattaki banyoyu geçiyor ve orası yerine yavaşça merdivenlerden ilk kata süzülüyorum. Ne aradığımı bilmiyorum ama yine de koridorda hızlıca ilerliyor, sessizce kapıları açıp arkalarında ne olduğuna bakıyorum. Genellikle yatak odaları çıkıyor karşıma, ta ki ofis gibi görünen odaya ulaşana kadar. Durup öylece bakmama sebep olan şey, duvarlardan birinin gazete kupürleriyle kaplı olması. Yüzlerce var.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bunların Abby'nin yazdığı makaleler olup olmadığını görme fırsatı bulamadan, duvarın diğer tarafından alçak ama hiç aşina olmadığım bir ses duyuyorum.

Pat, küt, vın. Pat, küt, vın. Pat, küt, vın.

Yavaşça sahanlığa dönüp sesi takip ediyor ve kapalı bir kapıya geliyorum. Usulca eğilip anahtar deliğinden bakıyor ve onu görüyorum. Mezarlıkta gördüğüm, tepeden tırnağa tüvit giyen kadın. Sandy'nin annesi Morag olmalı; buraya akşam yemeği için geldiğimde bastonunu tavana vuran kadın. Kocaman, dokuma tezgâhı gibi bir şeyin başında oturuyor, sanırım örgü örüyor. Kapı kolunu yokluyorum ama kilitli. Morag bir şeyler biliyor olmalı, buna eminim. Onunla konuşabilsem, belki de ne bildiğini öğrenebilirim. Tekrar eğiliyorum ve bu sefer anahtar deliğinden baktığımda doğruca ban bakan bir gözle karşılaşıyorum. Korkup geri sıçrıyorum.

"Burada olmaman gerekiyor. *Gitmelisin*," diye tıslıyor. Sonra da bastonunu kapıya vurmaya başlıyor.

Sessizce merdivenleri iniyorum hızla ve mutfağa geçiyorum.

"Galiba annenin bir şeye ihtiyacı var..."

"Ne zaman yok ki?" diye sözümü kesiyor Midge.

"Ne dediğini tam olarak anlayamadım..."

"Annem hiçbir şey *söylemez*. Babam öldüğünden beri ne tek kelime etti ne de evden bir kez olsun çıktı."

Ben onun konuştuğunu duydum. Hem de iki kere. Ayrıca onu mezarlıkta gördüm.

"Son zamanlarda sadece bir şey istediğinde bastonunu vuruyor. Kusura bakma, Grady. Sana çıkışmak istemedim ama bugün her şey çok fazla geliyor. Gidip ona bakarım şimdi."

Midge gittikten sonra, "Kalman gerekiyormuş gibi düşünme, ben hallederim," diyor Abby.

Şu an bu evden çıkmak pek çok açıdan rahatlatıcı olur ama onu daha yeni bulmuşken Abby'yi arkamda bırakmak tuhaf geliyor. Ancak aklıma burada daha fazla kalmak için bir bahane de gelmiyor ve şu an ona gerçeği söylemenin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Burada bambaşka bir hayatı varmış gibi görünüyor. Garaj yolunda yürürken evin üst kat penceresine bakıyor ve Morag'ı görüyorum. Çılgınca el sallıyor, sanki beni bir konuda uyarmaya çalışıyor ama belki de sadece kafası karışmıştır. Cama o kadar yakın duruyor ki nefesi buğu yapmaya başlıyor, sonra da eğri parmaklarından birini uzatıp tersten bir şey yazıyor. Bulunduğum noktadan bile okuyabiliyorum harfleri: *Git.* Hüzünlü bir tavırla başını iki yana sallıyor, sonra da geri geri gidiyor ve artık onu göremiyorum. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Kulübeye doğru ilerlerken arabada hâlâ Abby'nin parfümünün kokusunu alabiliyorum. Bu, başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyor. Kafam bu öğleden sonra olanlarla dolu ve Land Rover iki kerede yoldan çıkacakmış gibi oluyor çünkü düzgün göremeyecek kadar yorgunum. Olup bitenlerin hiçbirini doğru düzgün sindiremeyecek kadar bitkinim. *İhtiyacım* olan şey uyku ama *istediğim* şey viski. Eşim hayatta ama beni hatırlamıyor ve şimdi bir başkasıyla evli. Bu durum bir öğleden sonra içkisini haklı çıkarmıyorsa başka da ne çıkarır bilmiyorum.

Kulübeye girer girmez ilk işim bir bardak viski doldurmak oluyor; sadece birazcık çünkü odaklanmam veya en azından

odaklanmaya çalışmam lazım. Sonra oturup yeni bir plan yapmaya çalışırken okyanusu izliyorum. Eski planım adadan mümkün olduğunca çabuk gitmek, Kitty'nin mektubunda ne demek istediğini öğrenmek ve yeni kitabı satıp hayatımı yoluna koymama yardım edecek kadar sevmesini ummaktı. Abby'ye rastlayana kadar burada kalmam için hiçbir sebep yoktu.

Şimdiyse ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben de ne yapacağımı bilmediğim zamanlarda hep yaptığım şeyi yapıp bir içki daha dolduruyorum.

Bir an için evlendiği adam hakkındaki *her şeyi* bilmek istiyorum, sonra da hiçbir şey bilmek istemiyorum. Hem de hiçbir şey. "Ağaç doktoru" demişti ona, sanki bunun bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş gibi. Sanki bu her şeyi yoluna koyabilirmiş gibi. Olup biten her şey öyle anlamsız ki. Birisi İngiltere'nin güneyinde kaybolup da ücra bir İskoç adasında nasıl ortaya çıkabilir? Bizi nasıl hatırlamaz? Beni? Ona söylemeli miyim? Yine kendimi doğru bir cevabı olmayan ahlaki bir ikilemle karşı karşıya buluyorum.

Ama artık onun burada olduğunu bildiğim için de öylece çekip gidemem.

Abby benim gerçekten sevdiğim tek insan. Ya bir gün bizi hatırlarsa?

Kulübenin dışında birilerinin dolandığını duyabildiğimi düşünüp duruyorum, bu yüzden de bütün kapıların ve pencerelerin kilitlerini kontrol ediyorum. Onunla görüşmeye en son zahmet ettiğimde doktorumun ne dediğini düşünüyorum; uzun süreli uykusuzluğun paranoyaya, kafa karışıklığına, halüsinasyonlara ve makineyi kapatıp zihnimi dinlendirmeyi öğrenmezsem daha pek çok harika şeye sebep olabileceğini öngörmüştü. Reçete ettiği uyku ilaçlarından birkaç taneyi daha fazla viskiyle içiyorum.

Bugün olanları hayal edip etmediğimi, her şeyin sadece bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlıyorum ama sonra atölyeden aldığım Güzel Çirkin broşürünü cebimden çıkarıyorum

ve işte orada, eşimin o çok iyi tanıdığım yüzü bana bakıyor. Biraz daha içki koyuyorum.

Broşürü masanın üzerine bırakıp telsizi alıyorum.

Elbette benim değil.

Sadece *ödünç aldım.*

Bunun gerçekte neler olduğunu çözmeme yardım edeceğini umuyorum.

KÜÇÜLEREK BÜYÜMEK

Elimde telsizle uyuyor, daha doğrusu sızıyorum. Eşim daima çok içtiğimde beni uyandırmanın imkânsız olduğunu söylerdi. Ama yanılıyordu çünkü *bir şey* beni uyandırıyor ve bu telsiz değil. İlk başta ufak bir ses olarak başlıyor. Rüyalarınıza sızıp onların bir parçası olan cinsten. Gizlenen, fark edilmeyen bir şey; ta ki ses çok yersiz gelmeye başlayıp gördüğünüz rüyaya uymayana kadar. Kaşıntı gibi bir şey. Bilinçaltı zihnimin ürettiği hayali sahnelerden uzaklaşmama sebep oluyor ve beni, rüyalar ile gerçekliğin birbirine karıştığı o uyku ile uyanıklığın hiçlik diyarından çekip çıkarıyor. Gürültüyü tekrar duyuyorum ve ne olduğunu kestirmekte güçlük çekiyorum.

Nefes alıp verme sesine benziyor.

Hem de yatağımın altından geliyor gibi.

Ter içinde uyanıyorum. Hareket etmiyorum ama gözlerimi açıyorum, gölgelere bakarak gözlerimi kırpıştırıp karanlığa alışıyorum. Tamamen hareketsiz durup dinliyorum.

İlk başta sadece rüya içinde rüya gördüğümü düşünüyorum ama sonra tekrar duyuyorum.

Birisi yavaşça yatağın altından çıkıyor.

Yan yatıyorum ve hareket etmeye cüret etmiyorum.

İlk başta görebildiğim tek şey bir gölge ve yine bunun bir rüya olduğunu düşünüyor, kendi gözlerime inanamıyorum. Ama bu gölge bir el şeklinde. Gerçekten de birisi, çok ama çok yavaşça,

yatağın altından çıkıyor sürünerek. Her kimse, uyuduğum süre boyunca orada olmalı.

Kalkıp kendimi savunmalı, bir şey söylemeli, bir şey *yapmalıyım*.

Ama bunların hiçbirini yapmıyorum.

O karanlık figür çıkıp da yavaşça ayağa kalkarken korkudan felç olmuş hâldeyim. Kalbim öyle hızlı ve öyle gürültülü atıyor ki o kişinin duyabildiğine eminim. Yüzünü bana dönünce gözlerimi kapatıyorum. Kendisi göremezse canavarın da *onu* göremeyeceğini düşünen bir çocuk gibiyim. Hiçbir zaman cesur bir adam olmadım. Mesele savaş ya da kaç olduğunda sanırım korkağın tekiyim; her seferinde kaçmayı tercih ederim. Ama şu an hareket bile edemiyorum.

Sonra o kişinin eğildiğini duyuyorum; yüzü benimkine öyle çok yaklaşıyor ki nefesini hissedebiliyorum. Çok kısa bir anlığına onun Abby olduğunu düşünüyorum çünkü parfümünün kokusunu alabiliyorum. Ama gözlerimi açtığımda görebildiğim tek şey kolları yerine dalları, parmakları yerine de kıvrılmış küçük dal uzantıları olan bir insanın gölgesi oluyor. Yarı insan yarı ağaç, bir nevi *ağaç adam*.

Çığlık atıyorum.

Columbo havlıyor ve bu sefer gözlerimi gerçekten açıyorum; yatağımda köpeğimden başka kimse yok. Sıcak nefesi yüzümde, gözleri sebebi belirsiz bir neşeyle dolu, sallanan kuyruğu gürültüyle yorgana çarpıyor. Sadece bir *rüyaymış*. Yatağımın altında kimse yokmuş –belki köpeğim dışında– ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Hızla atan kalbim yatışmaya başlıyor ve alnımdaki teri elimin tersiyle siliyorum.

Pek çok açıdan bu adada kapana kısılmış durumdayım: Bir gemi beni götürmediği sürece buradan gidemem, gidersem de uzun süre bir yerde kalacak kadar param yok ve şimdi kayıp eşim burada, benim de bunun hem sebebini hem de nasıl olduğunu anlamam lazım. Seçeneklerim sanki her geçen gün azala-

rak artıyor ve dünyamın duvarları daralıp üzerime üzerime geliyor. Az önce yaşadığım şeyin sadece bir rüya olduğunu kendime hatırlatıyorum. Yatağın altında saklanan hiç kimse yoktu. Ayrıca Charles Whittaker'ın kitabını ve ne yaptığımı bilen hiç kimse yok. Benden başka.

Doğrulup oturduğumda sırtıma bir esinti vuruyor. Arkama dönüp kilitlediğimi hatırladığım kapıya bakıyorum ve hafif aralık bırakıldığını görüyorum.

DÜRÜST HIRSIZ

Ben uyurken kulübede birisi vardı. Bu ilk defa olmuyor ama daha önce hiç ben buradayken gerçekleşmemişti. Üstelik yataktayken. Bilincim kapalıyken. Adaya geldiğimden beri birisi beni gözetliyor. Bundan artık eminim ve nedense *o* olduğuna eminim; Travers, Abby'nin evli olduğu sözde ağaç doktoru. Sanırım bilinçaltım rüyamda bana bunu söylemeye çalışıyordu. Eşimin yeni kocası, eski kocasını izliyordu. Bu da demek oluyor ki kim olduğumu Abby bilmese de o biliyor. Ama kim o? Ve Abby'ye benimle olduğu eski hayatını nasıl unutturdu?

Abby'nin masasından aldığım Amberly Adası Vakfı raporunu buluyorum ve katılımcı listesini aradığım şeyi görene kadar inceliyorum. "Travers Fairlight, Küçük Çiftlik'ten. Ada Korucusu." *Ada Korucusu*. Pek de etkileyici bir iş unvanı değil. Gerçi *Modası Geçmiş Yazar* da kulağa hiç etkileyici gelmiyor tabii. Kendimi hiç tanışmadığım bir adamla karşılaştırmayı bırakmalı ve bunu düzeltmek için bir şey yapmalıyım. Amberly haritasını buluyorum ve Küçük Çiftlik'in adanın tepesinde olduğunu görüyorum. Artık arabam olduğundan pek uzak sayılmaz. Belki de Travers gerçekte ne olduğunu ve burada neler döndüğünü biliyordur. Madem karımı çaldı, bakalım en azından dürüst bir hırsız mıymış? Neticede evlendiği kadın hafızasını mı kaybetti, yoksa hep burada mı yaşadı, biliyor olmalı. Land Rover'ın anahtarlarını alıp erkenden çıkıyorum, dün gece içeri giren her kimse belki geri dönmeye karar verir diye Columbo'yu da yanıma alıyorum.

Kırılgan egom, Abby'nin neden bu adamı bana tercih etmiş olabileceğine takılıp kalmadan edemiyor. Başarı en az tarih kadar öznel bir şey. Umduğum kadar başarılı olamadım belki ama yazdığım kitaplarla hâlâ gurur duyuyorum. Bütün kariyerim otoportrelerle dolu, bunu zamanında bilmesem de. Önceki romanlarımın hepsinde beni en çok korkutan şeyler hakkında yazmıştım. Sanırım bu, dünyaya dair beni en çok ürküten şeyleri sindirme yolumdu: İnsanların birbirlerine yapabildiği tüm o dehşetengiz şeyler. Gerçekten özel bir türüz.

Tüm insanların yaşadığı üç temel korku var:

Ölüm korkusu.

Terk edilme korkusu.

Başarısızlık korkusu.

Ben üçünü de günbegün yaşıyorum. Ölümden korkuyorum çünkü hayatımda pek bir şey başardığımı düşünmüyorum ve unutulmaktan korkuyorum. Beni en çok sevmesi gereken insanlar –annem ve babam– tarafından zaten terk edildim, bu yüzden de terk edilme korkusunun yakamı bırakmaması şaşırılacak bir şey değil. İnsanlara güvenmekte zorlanmamın sebebi de bu. Başarısızlık korkusuna gelirsek, eh, daimi olarak kendi beklentilerini karşılayamama korkusu olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Daha iyi bir insan olmam gerekir ama artık başarı sağlamamın çok geç olduğu şeyler var. Gerçeklerle veya bizzat gerçekle yüzleşmektense daima korkularımı ve kendimi kitaplarıma gizledim. Eh, bu sefer öyle olmayacak. Gerçeği bulacağım ve hiçbir şey beni yavaşlatamayacak, yoluma da çıkamayacak.

Ta ki anayolda ilerlerken telsiz cızırdayana dek.

Land Rover'ın frenine basıp duruyor ve dinliyorum ama hiçbir şey duyamıyorum.

Yola devam ettiğimde telsiz yine cızırdıyor ama kimse konuşmuyor. Belki de alet bozulmuştur.

Haritanın da yardımıyla Küçük Çiftlik'i bulmam çok uzun sürmüyor. Özel bir yolun sonunda, modern, ahşap bir ev. Gözler-

den uzak. Kuytuda. Park ederken korkuyla karışık tuhaf bir heyecan hissediyorum. Eşim bunca zamandır burada yaşıyormuş. Buraya geliyorum diye biraz üstüme başıma çekidüzen verdim; nedenini bilmiyorum. Saçlarım hâlâ dağınık –adaya geldiğimden beri kestirmedim– ama tıraş oldum ve en güzel gömleğimi giydim. Buraya şu yeni kocayı görmek, ona birkaç soru sormak için geldim ama Abby'nin eski tarz bisikletini –hasır sepeti ve çocuksu zilleriyle– verandaya yaslanmış hâlde görüyorum. Böylece doğru yerde olduğumu anlıyorum. Ayrıca onun da içeride olduğunu biliyorum. Aslında bu iyi bir şey çünkü onun da hatırladığı veya hatırlamadığı bir geçmiş hakkında yüzleşeceğim. Bizim geçmişimiz. Ortadan kaybolduktan sonra neler olduğunu ve nasıl buraya geldiğini bilmem lazım. Bunu bana söyleyebilecek tek kişi de kendisi.

Kapıyı tıklatıyorum ama açan olmuyor. Arka tarafa yürürken izinsiz girdiğimi hissediyorum ama yine de devam ediyorum. Hâlâ bir yaşam belirtisi göremez ve duyamazken pencerelerden içeriye göz atıyorum. Modern bir açık plan var, endüstriyel mobilyalar da kişiliksiz. Abby'nin nefret edeceği bir yer. Ellerimi yüzümün iki yanına getirip gün ışığına karşı gözlerime siper ediyorum ve evin içini daha iyice görmeye çalışıyorum. Sonra arkamdan birisinin sesi geliyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Bu benim en sevdiğim iç pasif agresif ifadelerden biri; diğerleri, *Kusura bakmayın ama...* ve *Yanılıyorsam düzeltin...* Sesinin tonundan, bu kişinin bana *yardımcı olmak* falan istemediğini anlayabiliyorum.

Arkama dönüp baktığımda, uzun siyah saçlı ve tuhaf bir şekilde çekici bir kadın görüyorum. Otuzlu yaşlarında ve film yıldızı gibi görünüyor. Bir an için güzelliği karşısında nutkum tutuluyor.

"Travers'ı arıyordum," diyorum.

"O zaman sanırım aradığınız kişiyi buldunuz."

Gerçekten mi?

Beynim patlamak üzere.

"*Sen* Travers mısın?"

"Son baktığımda öyleydim," diyor. "Siz kimsiniz?"

Eşimin evlendiği adamla tanışmak, kendimi güç bela hazırladığım bir şeydi.

Onun bir *kadınla* evlendiğini öğrenmek ise çok fazla.

Abby'yle yaptığımız konuşmayı düşünüyorum ve evli olduğunu söylediğinde hiç *kocam* demediğini fark ediyorum. Travers'ın adamın "ağaç doktoru" olduğunu söylediğinde, gözümde iriyarı, uzun boylu, belki sakallı, oduncu tipli bir adam canlanmıştı. İçten içe rakibimin bira göbeği olmasını, nefesinin kötü kokmasını, vücut kokusunun da sorunlu olmasını ve biraz da kel olmasını –benim saçlarım hâlâ olduğu gibi duruyor– ummuştum. Kendimi onunla kıyasladığımın farkındayım –nasıl yapmayayım ki bunu– ama böyle bir şey hayal etmemiştim. Görünüşe bakılırsa benden on yaş küçük, güzel bir kadınla evlenmiş. Bir şekilde bu, erkekliğime daha da büyük bir hakaret gibi geliyor. Travers kot pantolon ile sade bir beyaz tişört giyiyor ve hiç çaba harcamadan baş döndürücü görünüyor. Kusursuz yüzünde makyaj yok –uğraşmıyor bile– ama yine de gözlerimi ondan alamıyorum. Yemyeşil gözleri beni içine çekiyor ve kim olduğumu bilip bilmediğini merak ediyorum. *Yıkıcı derecede güzel* tabirini şimdiye kadar hiç gerçekten anlamamıştım ama bu kadın tam olarak böyle. Eşimin yeni eşiyle tanışınca kesinlikle yıkıldığımı hissediyorum.

"Abby burada mı?" diye soruyorum ve kaşlarını çatıyor. "Yani *Aubrey*." Sesim biraz tuhaf çıkınca öksürerek boğazımı temizliyorum. Nasıl bir ilk izlenim bıraktığımdan emin değilim ama iyi olmadığı kesin.

"Evde değil," diyor Travers.

"Bisikletini dışarıda gördüm de..."

Başını yana eğip kollarını kavuşturuyor. "Pardon, *kimsin* sen?"

"Bir süredir Charles Whittaker'ın kulübesinde kalıyorum." Yüzünde hiçbir değişim olmuyor. "Yazarım," diye ekliyorum ve ifadesi değişiyor.

"Ah, *şu yazar*. Neden eşimi arıyorsun?" Cümlesi âdeta bir tokat gibi patlıyor yüzüme.

O eskiden benimle evliydi.

"Acaba ikinizin nasıl tanıştığını sorabilir miyim? Bir de ne zaman? Ve o çocukken burada mı yaşadı?" Bunları sesli şekilde dile getirir getirmez ne kadar tuhaf sorular olduğunu fark ediyorum.

"Sorabilirsin ama eğer sorarsan muhtemelen seni ilgilendirmediğini söylerim. Kabalık etmek istemem," diyor kabalık ederek. "Ama şu an hiç iyi bir zaman değil."

Çaresizlik içinde, atölyeden aldığım Güzel Çirkin broşürünü cebimden çıkarıyorum. Abby'nin fotoğrafı olan kısmı açıp Travers'a uzatıyorum. "Bu fotoğraftaki kadın, eşin, eskiden tanıdığım birine çok benziyor."

"Öyle mi?" diyor kaşlarını çatarak. Fotoğrafa baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çeviriyor.

Ben de fotoğrafa bakıyorum ve hemen ardından kafa karışıklığıyla başım dönmeye başlıyor.

Güzel Çirkin'in sahibi olan fotoğraftaki kadın Abby falan değil.

Saç renkleri, modelleri ve uzunlukları aynı ama o benim eşim değil. Anlamıyorum. Dün atölyede bu broşürü aldığımda fotoğraftaki kişi oydu. Kendi gözlerimle gördüm. Onu izledim, dinledim; *oydu*. Ama şimdi bunu nasıl açıklayabilirim? Fotoğraftaki kadın kim? Broşüre bakılırsa, kendisi çömlek atölyesinin sahibi Aubrey Fairlight ama dün tanıştığım kişi bu değildi. Böyle bir yerde yaşayıp da bütün gün çömlek yaptığını hayal bile edemeyeceğim eşimi düşünüyorum. Abby asla iş tulumu giymez, bisiklete binmez, hiçbir özelliği ve kişiliği olmayan büyük bir modern evde yaşamazdı. O tam bir işkolikti ve bunu kabul ediyordu. Haber merkezinde, evde geçirdiğinden çok daha fazla vakit geçirir ve daima bir sonraki hikâyesini kovalardı. Her zaman gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştı. Elbette dün tanıştığım kişi Abby değildi. Nasıl olabilir ki?

Aklımı kaçırıyorum gerçekten. Bu durum bunu onaylıyor.

Dengemi kaybediyorum ve dengemi kaybetmemek için evin duvarına yaslanmam gerekiyor.

"İyi misin?" diye soruyor yıkıcı derecede güzel kadın.

Hayır.

ÇOCUK ADAM

Kaybolmasından bir hafta önce

ABBY

Ben hep çocuk istemiştim ama o istemiyordu ve sanırım birlikteliğimizin ilk yıllarında beni bundan vazgeçirmesine izin verdim. Sahip olduklarımız yeterliymiş gibi gösterirdi. Ama sonra –belki de tanıdığımız çoğu kişi aile kurmaya başladığı için– bir şeyler eksik gibi gelmeye başladı. En azından benim için. Onun kitapları vardı ve bunlar pek çok açıdan çocuklarıydı. Benimse elimde sadece o vardı; bu da yalnızca gerçekten yanımda olduğunda geçerliydi ama genellikle yan yana otururken bile öyle olmazdı. Hiç sahip olmadığım çocuğu özlüyordum.

Bütün hayatım boyunca işkolik olmakla suçlandım ama sanırım inandığınız ve tutkulu olduğunuz bir şey bulduğunuzda, bazen o şey çok fazla öne çıkabiliyor. Her şeyi yoluna koyamadığımda kendimi yıpratma eğilimim var. Yaptığım şeyde iyi olmayı çok ama çok istiyorum ama bu daha iyisini yapma, daha iyisi *olma* kararlılığı bazen bunaltıcı olabiliyor. Kendi içime kapanmama, beni sevmeyi seçen insanlardan uzaklaşmama neden oluyor. Çalıştığım zaman mesafeli ve zor bir insan olabildiğimi biliyorum. Ve daima çalışıyorum.

Ama o, bu özelliğimi başından beri biliyordu.

Sadece kendim için değil, bizim için doğru olanı yapmaya çalışıyorum.

Siyahlı kadın oturduğu yerde kıpırdanıyor. Zamanımız neredeyse doldu. Görüşeceği başka insanlar, çözeceği başka sorunlar var.

"Umarım bu konuşma faydalı olmuştur," diyor.

"Oldu. Teşekkür ederim. Mesele şu ki o çocuk istemiyor ve bu nedenle asla tam anlamıyla uyum sağlayamıyoruz. Ben bir çocuk adamla evlendim ve bunu şimdi görebiliyorum. İnatçı ve bencil birisi, ayrıca kariyerimde benim onu desteklediğim gibi beni desteklemiyor. Benim yerime kitaplarını tercih ediyor, hem de her seferinde."

Bunlar sanki korkunç şeyler değilmiş gibi bana bakıyor.

Bazen hayatın beni ıskalayıp geçtiğini hissediyorum ve başkaları da böyle hissediyor mu diye merak ediyorum. Sadece ben olamam. Yılların ne zaman hızlanmaya başladığını hatırlamıyorum ama hızlandılar. Mevsimler birbirini kovalıyor, günler kaybolup haftalara, haftalar da aylara dönüşüyor. Hayatı yavaşlatamıyorum ama ona ayak da uyduramıyorum. Özel günler çok tanıdık geliyor: Yeni Yıl, aile doğum günleri, Cadılar Bayramı, Noel; hepsi de hemencecik geliyor. Bir adım ileride olmak için ne kadar çaba harcarsam harcayayım, hayatımın hikâyesinde hep geride kalıyorum. Öyle olmamama rağmen kendimi yaşlı hissediyorum ve içimde sürekli zamanımın tükendiği hissi var.

"Gerçekten çok geç olmadan önce bir değişiklik yapmam lazım."

"Bana kararınızı vermişsiniz gibi geliyor," diyor siyahlı kadın.

"Sanırım öyle. Evet."

"Ona ne zaman söyleyeceksiniz?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda kendinde değil. Ne derdi olduğunu sorup duruyorum ama benimle konuşmuyor. Eskiden konuştuğu gibi değil. Depresyon olabileceğini düşünüyorum. Uyku sorunları yaşıyor, kitapları ve kariyeriyle ilgili kalıcı bir kaygısı var, onu rahatlatmak için söylediğim hiçbir şey fayda etmiyor. Dikkati dağınık ve mesafeli, eskiye kıyasla biraz daha unutkan. Aslında komik bir durum; evliliğinden çok işi için endişeleniyor. Açıkçası böyle bir şey bekliyor mu, yoksa ona tamamen sürpriz mi olacak, bilmiyorum."

"Ona söylemeye korkuyor musunuz?"

"Ondan *korkmak* mı? Hayır, tabii ki hayır," diye yalan söylüyorum.

"Yani gitmeden önce ona söyleyeceksiniz?"

"Kastettiğiniz şey buysa, öyle gecenin bir vakti kayıplara karışmayacağım. Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Ona yüz yüze söylemeyi planlıyorum, sadece onu incitmekten korkuyorum. Hiç kimse sevdiği birini incitmek istemez."

"Yani onu hâlâ seviyor musunuz?" diye soruyor ve bu sorunun ağırlığı en az bakışları kadar yoğun. Gözlerimi kaçırıyorum. Hemen ardından son bir saati beni dinleyerek, izleyerek ve yargılayarak geçiren siyahlı kadın, peşimi bırakmayacağını zaten bildiğim bir şey söylüyor. "Kimse bunun kolay olduğunu söyleyemez ama aşk daima uğruna savaşmaya değer, değil mi? Bence uğruna savaşmaya değer tek şey bu."

İŞ TATİLİ

GRADY

Küçük Çiftlik'ten çıkmak üzereyken bir bebek ağlaması duyuyorum. Travers yukarıdaki açık bir pencereye bakıp başını sallıyor ama ben dönüp baktığımda orada hiç kimseyi görmüyorum.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyorum ve hızla geri çekiliyorum.

Görüş alanından çıkacak kadar arabayla ilerliyorum, sonra da yolun kenarına çekip bebek gibi ağlamaya başlıyorum. Ağzımdan çıkan sesler öyle hayvansı ki köpeğim de sızlanmaya başlıyor. Columbo yüzümü yalamaya başlıyor, endişesi ve sevgisi için minnettarım ama gözyaşlarımı durdurmaya yetmiyor bu. Kendimi kırılıp dökülmüş hissediyorum, kafam karışık ve korkuyorum. Yorgunluktan aklımı mı kaçırıyorum? Ya da hayatımın aşkını kaybettiğim için o kadar üzgünüm ki belki de artık bedenim işlevini yerine getiremiyordur. Belki de birisiyle konuşmam, profesyonel yardım almam gerekiyor ama kimseyi tanımıyorum ve tanısam bile ne diyeceğim ki? Kederim, kimsenin beni ucundan alamayacağı bir uçurum gibi ve ben o uçurumdan yalnız düşmeyi tercih ederim.

Keşke bu adaya hiç gelmeseydim.

Bu artık bir iş tatili değil ve en kısa sürede buradan defolup gitmem lazım.

Benim için her şey daha kötüye gitti, iyiye değil. Önceden de kötü bir hâldeydim ama buraya geldiğimden beri gerçeklikle olan bağım koptu sanki.

Hâlâ uzaktan gelen bir çocuk ağlaması duyuyorum ve sesi tüylerimi ürpertiyor. Abby bebek yapmak istemişti ama ben istemiyordum. Bahaneler uydurmuş, ona çocuk istemediğimi veya hazır olmadığımı söylemiştim ve sanırım hiçbir zaman hazır olmayacağını bir noktada anlamıştı. Evliliğimizde bu bir tabu hâline gelmişti âdeta; bir konuda anlaşmazlık yaşadığımızda daima su yüzüne çıkıyordu. Bir gün bazı şeyleri onun açısından göreceğime ikna olmuş gibiydi, bense beni ikna etmekten vazgeçer diye düşünüyordum. İkimiz de yanılmıştık. Biyolojik saati artık alarm veriyordu ve ebeveynlik tartışması hiçbir şekilde rafa kalkmıyordu.

İşte bu yüzden vazektomi yaptırmış ve ona söylememiştim.

O kadar basit bir işlemdi ki hastaneye gittiğimden bile haberi olmamıştı.

Eğer ki istediği bir şey varsa, eşim bunu gerçekleştirmenin bir yolunu daima bulurdu. Her ne olursa olsun ve ben ne hissedersem hissedeyim. *Her şeye rağmen,* en sevdiği üç sözcüktü. Kırk yaşından önce, çok geç olmadan hamile kalmaya çalışmak istiyordu. Bunun son şansı olabileceğini söylemişti ve bunun üzerine benim için de aynı şeyin geçerli olabileceğini fark etmiştim. Bu yüzden de benim kararım olmadan böyle bir şeyin gerçekleşemeyeceğinden emin olmuştum. Bu arada mesele o değildi, Abby'nin harika bir anne olacağını biliyordum; o her konuda iyiydi. Ama ben mutlu bir aileden gelmiyordum ve çocukların bazen ebeveynlerinin hatalarını devraldığını düşünüyorum. Kendi çocuğumun da benimkini almasını istemedim. İnsanları sevme konusunda iyi olduğumu sanmıyorum –açıkçası köpekleri tercih ederim– ve bir babanın hissetmesi gereken şeyi hissetmemekten korkuyordum. İnsanın onu sevmeyen ebeveynleri olmasının ne demek olduğunu biliyorum ve bu korkunç acıyı kendi çocuğuma yaşatma riskini göze almak istemedim.

Abby'yle çocuk yapsaydık hayatım farklı şekilde gelişir miydi diye merak ediyorum.

Onun nerede olduğunu, hatta hayatta olup olmadığını merak ediyorum.

Bundan böyle her yerde onu gördüğümü mü sanacağım diye merak ediyorum.

Zihnim birbirine girmiş düşüncelerle öyle dolu ki en gürültülü olanı aynı zamanda en net olanı.

Broşürü son bir kez cebimden çıkarıyor ve Güzel Çirkin'in sahibine bakıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak yaşları bastırıyorum ama inkâr edemem.

Dün tanıştığım kadın kayıp eşim falan değil.

YAKIN MESAFE

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ama kendimi arabayı köyde bir yere park ederken buluyorum. Küçük Çiftlik'ten çıktığımı, sonra da kendime gelebilmek için birkaç dakikalığına kenara çektiğimi hatırlıyorum. Ama belli ki işe yaramadı çünkü sonra kıyı yolu boyunca ilerleyip ödünç almak için yalvarabileceğim, hatta belki de çalabileceğim ve bu adadan defolup gidebileceğim bir tekne aradım. Burada olmak beni delirtiyor olabilir. Arabanın kapısını açtığımda yolcu koltuğunda duran telsiz cızırdıyor ama herhangi bir konuşma duymuyorum. Belli ki bozuk.

Doğruca Christie'nin Köşe Dükkânı'na gidiyorum ve *KAPALI* levhasını görünce kalbim sızlıyor. Sorabileceğim tek kişi Cora'ydı. Sandy ortalarda olmadığına göre bir sonraki feribotun kalkmasına günler olabilir ama Cora bir sonraki posta teknesinin ne zaman geleceğini biliyor olmalı. Bunu öğrenmeliyim ki o tekneye binebileyim. Mecbur kalırsam rüşvet de veririm. Anakaradan sadece on mil uzaktayız, bu çok kısa bir mesafe ama yine de o yolculuğu yapmak imkânsız gibi görünüyor. Bu adadan nasıl çıktığım umurumda değil, tek bildiğim bunu yapmam gerektiği.

Dükkâna arkamı döner dönmez kapı açılıyor.

"İyi misin, Grady?" diye soruyor Cora, her zamanki gibi yeşil giyinmiş. Bugün ekose kumaş bir takım tercih etmiş.

Beni içeri davet ediyor ve acil bir aile meselesi yaşadığımı, mümkün olduğunca çabuk anakaraya gitmem gerektiğini anlatırken sabırla dinliyor.

"Maalesef birkaç gün boyunca hiçbir tekne yok," diyor.

"Neden? Fırtına mı geliyor?"

"Hayır, sadece hafta sonu."

Bu da demek oluyor ki en az kırk sekiz saat daha burada sıkışıp kaldım.

"Neden daima yeşil giyindiğimi biliyor musun, Grady?" diye soruyor Cora. "Şansla alakası yok, zaten öyle bir şey yok. Bu rengi giyiyorum çünkü yeşil, mavi ve sarıdan oluşur." Nasıl vereceğimi bilmediğim bir tepkiyi bekliyormuş gibi gözlerini üzerime dikiyor. "Mavi ve sarı çok farklıdır, sence de öyle değil mi? Tıpkı deniz ve güneş gibi. *Tek* bir şeyin çok farklı *iki* şeyden oluşabilmesi hoşuma gidiyor çünkü hiçbirimiz sadece bir şey değiliz. Bunu anladığın zaman, kendini bilmek ve kim olduğunla barışmak öyle kolaylaşıyor ki. *Yeşil* senin soyadın olduğundan, bilmek hoşuna gider diye düşündüm. Yorgun görünüyorsun, Grady. Uyumana yardımcı olması için biraz daha su yoncası çayı ister misin?" diyor sesinde içten bir endişe tınısıyla.

"Hayır. Teşekkürler." Sesim biraz kaba çıkıyor çünkü bana verdiği çay yüzünden etrafta aslında olmayan şeyler gördüğümden şüpheleniyorum.

"Pekâlâ," diyor eğri büğrü bir gülümsemeyle. Belki de paranoyam yüzünden saçmalıyorumdur. "Gitmek istemen çok üzücü."

"Gitmek *istiyorum* demedim..." Yalanım çok bariz olduğundan biraz da gerçek ekliyorum. "Ama korkarım ki gitmem gerekiyor."

"Eh, gitmen beni üzecek. Öncekinden çok daha dost canlısıydın."

"Önceki derken?"

"Önceki yazar. Charles Whittaker'dan sonraki, senden önceki. Açıkçası onu çok az gördük; uzun sürmedi. Pek soğuk biriydi. Ukalaydı da ama burada yazdığı kitap korkunçtu. Akıcı değil yakıcı bir şey diyebilirim. Gelgelelim gittiğine sevindim. Hepimiz sevindik."

"Charles Whittaker'dan sonra ve benden önce, kulübede başka bir yazar mı yaşadı?"

"Elbette. Burada bir yazarın oturması çok hoş ama bazısı diğerlerinden daha uzun yaşıyor işte."

Ona bakakalıyorum. "Pardon?"

"Bazısı diğerlerinden daha uzun yaşıyor dedim. İyi misin, Grady?"

O sırada telsizi cızırdamaya başlıyor ve aleti kapatıyor.

"Hayır, pek değilim." Kapıya doğru ilerliyorum ve küçük zil çalıyor.

Cora arkamdan sesleniyor: "Gitmek *istediğini* biliyorum ama belki de biraz daha kalman senin için en iyisi olur."

"Dedim ya, gitmek *istediğimden* değil..."

"Ben dünkü çocuk değilim, Grady. Adada telefon ve internet yokken, anakarada ailevi bir acil durum olduğunu nereden bilebilirsin ki? Sana bir posta gelseydi, haberim olurdu ama haftalardır ajansından gelen mektuplar dışında bir şey yok. Kimse seni özlemiyor, kimse umursamıyor, kimse burada olduğunu bile bilmiyor. Ortada ailevi bir acil durum falan yok çünkü ailen yok."

Ona öylece bakıyorum. "Ne dedin sen?"

Kaşlarını çatıyor. "Ailenle ilgili bir sıkıntı olmasına üzüldüğümü söyledim."

Zihnim beni mahvetmeye kararlı. Bir şeyler görüyorum, bir şeyler duyuyorum, artık kendi duyularıma güvenmiyorum. Kendime güvenmiyorum.

"Sorun yok," diyorum Cora'ya. "Bir sonraki feribota binerim..."

"Uzun bir süre feribot seferi olmayabilir. Senin veya bir başkasının adadan ayrılması haftalar, belki daha bile uzun sürebilir."

"Neden feribot seferi olmasın ki?"

"Çünkü feribotu kullanacak kimse yok."

"Sandy hâlâ kayıp mı?"

"Sandy kayıp değil. Onu buldular. Ölmüş."

KÖTÜ SAĞLIK

Land Rover'a atlayıp Columbo'nun yanına geçiyorum ve kapıları kilitliyorum. Ellerimin titremesini durduramıyorum. Acaba o ölmeden önce Sandy'nin yanında olduğumu bilen var mı? Nasıl bilebilirler ki? Mağaranın civarında kimse yoktu, zaten orası adanın diğer tarafında. Suçluluk, artık Charles Whittaker'ın kitabını çaldığımı kimsenin bilmeyeceğinin verdiği rahatlığa ağır basıyor; öyle yoğun ki neredeyse dayanılmaz. Cora, Sandy'nin nasıl öldüğünü bilmediğini söyledi ama boğulduğunu tahmin ediyorum. Buna engel olabilirdim. Orada olduğumu kimse bilmemeli.

Elimde bir telsiz olduğundan, Sandy'ye dair haberi nasıl duymadığımı anlamıyorum. Eşim olduğunu sandığım kadından aldığım telsizi elimde tutup alete öylece bakıyorum. Teknik konularda hiç iyi değilimdir, bu yüzden de tuşlarına çekinerek basarken hiçbir şeyi kırıp bozmamayı umuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, cızırdamaya başlıyor ve doğruca konuşma sesleri duyuyorum.

"Ona Sandy'den bahsettiğimde çok şaşırmış gibi görünüyordu," diyor hemen tanıdığım bir ses. "Yüzü bembeyaz oldu," diye ekliyor Sandy.

"Peki frekansı değiştirdiğimizden beri dinlemediğine emin miyiz?" diye soruyor tanımadığım bir kadın sesi.

"Evet. Ne istersek konuşabiliriz," diyor Travers, Küçük Çiftlik'teki güzel kadın. "Onun iyi bir adam olduğunu düşünmüyorum."

"Eh, kitaplarını okuduğum anda ben de böyle düşünmüştüm," diyor başka biri. "Çok rahatsız edici şeyler yazmış."

"Birisinin onunla ilgili bir şey yapması gerekiyor hemen. Artık mesele sağlığının kötüleşmesi falan değil, bence deliriyor," diye ekliyor Cora.

Benden bahsediyorlar.

Konuşmaları devam ederken bir kez daha deliriyor olabileceğimi düşünüyorum. Onların da aynı şeyi düşündüğü çok açık.

"Biliyor mu?"

"Hayır. Hiçbir fikri yok."

"Şu an nerede?" diye soruyor başka bir kadın sesi; Londra aksanı var. Galiba bardaki kadın.

"Dükkânın hemen dışında, arabasında öylece oturmuş Tökezleyen Han'a bakıyor," diye yanıtlıyor Cora.

Doğru, bara bakıyorum. Ortada başka bir araba yok. Gerçekten benim hakkımda konuşuyorlar.

Bu kadarı yeter. Feribota gideceğim, belki kendi kendime bir şekilde kullanmayı çözebilirim.

Land Rover'ı çalıştırmamla motor kendine geliyor ama birkaç saniye sonra tekleyip duruyor.

Hayır, hayır, hayır.

Gösterge panelindeki kırmızı uyarı ışığı, sanırım benzinimin bittiğini belirtiyor.

Anlamıyorum. Buraya gelirken deponun yarısından fazlasının dolu olduğuna yemin edebilirim. Başımı direksiyona dayayıp sessizce küfrediyorum. Adada akaryakıt istasyonu falan gördüğümü hatırlamıyorum ama mutlaka olmalı. Arabadan iniyorum, sonra da Cora Christie'nin dükkânının dışında durmuş bana doğru baktığını görüyorum. Başını yana eğmiş, kemikli elinde bir telsiz var.

"Arabada sıkıntı mı var?" diye soruyor.

"Benzinim bitmiş."

"Ah, Tanrım."

"Yakınlarda alabileceğim bir yer yok sanırım?"

Başını iki yana sallıyor. "Amberly'de akaryakıt istasyonu yok. Böyle bir adada yaşamak, başka hiçbir yerde yaşamaya benzemez; daima planlı olmalısın. Hazırlıklı olmalısın. Topluluk için en iyisini yapman gerekir. Hayatta kalmanın tek yolu bu."

Bu tuhaf ve küçük konuşmasının en garip, beni en rahatsız eden tarafı, bütün bu süreç boyunca yüzünden eksik olmayan gülümseme. Sanki benzinimin bittiğini zaten biliyordu ve buna çok seviniyor.

NEŞELİ KÖTÜMSER

Kendimi neşeli bir kötümser olarak görmeyi severim. İnsanların sizi daima hayal kırıklığına uğratacağını kabul ederseniz, hayat çok daha az depresif oluyor. Benzinimin bittiğini sanmıyorum; köye gelirken en az yarım depo olduğuna inanıyorum. Bunu bana *birisi* yaptı; bundan eminim. Ama bunu düşünür düşünmez de o kadar emin olamıyorum. Ben dükkândayken hortumla çekmediği sürece birisinin bunu nasıl yapabileceğini bilmiyorum. Zaten neden böyle bir şey yapsınlar ki?

Adadan gitmeme engel olmak için.

Sanrılar ve paranoya, insomnia yaşarken yaygın şekilde görülebilir. Gerçekdışı düşüncelere kafa karışıklığı ve hafıza kaybı eşlik edebilir, gerçeklikle bağlantı kopabilir ve yaşananlar tamamen gerçek gelebilir. Bunu *biliyorum*. Sadece yaşadığım şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum. Amberly'ye geldiğimden beri yaşanan her şey gerçekten uykusuzluktan kaynaklanıyor olabilir mi? Veya su yoncası çayından? Artık öyle olduğunu sanmıyorum. Telsizde benim hakkımda konuştuklarını duydum; bunu hayal etmedim.

Columbo'yu arabadan indiriyorum ve belki yine hakkımda bir şeyler konuştuklarını duyarım diye telsizi de alıyorum. Bu aleti anakaradan birisiyle temasa geçmek için kullanamıyor olmam çok kötü. Köyden çıkarken kırmızı telefon kulübesi gözüme takılıyor; kütüphaneye çevrilen. Ya çalışıyorsa? Ya adalılar bana henüz anlayamadığım sebeplerden dolayı çalışmadığını söylediyse? Ya aslında "kütüphane" falan değilse?

Kulübeye koşuyorum ve kapısını çekip açtığımda başım dönüyor, dengem bozuluyor.

Hâlâ kitaplarla dolu ama hepsi benimkiler.

Tüm raflardaki her kitabın sırtında Grady Green ismi yazıyor.

Yazdığım her kitabın birden fazla kopyası var, sanki bütün ada bunları okuyor. Bu kadarı çok fazla. Bu ada, bu insanlar, buraya dair her şey çok yanlış. Ben deli değilim, *onlar* deli. Ahizeyi titreyen parmaklarımla alıp çevir sesi duyduğumda neredeyse mutluluk gözyaşlarına boğuluyorum. *Çalışıyor*. Ezbere bildiğim sadece iki telefon numarası var: eşimin ve temsilciminki. Kitty'yi arıyorum. Birisi gelip beni durdurmaya kalkabilir diye sürekli omzumun üstünden arkama bakıyorum ama köy her zamanki gibi ıssız.

Telefon bir kere çalıyor...

Sonra iki kere...

Üç kere...

"Alo?" diyor bir ses.

"Kitty, benim. Grady. Gerçekten seninle..."

"Alo? Kimse var mı? Hat çok kötü," diyor sabırsız bir sesle.

Telefon cızırdıyor ve biraz yüksek sesle konuşuyorum.

"Kitty, benim Grady. Beni duyabiliyor musun?"

"Grady, sen misin?"

"Evet! Yardımına ihtiyacım var..."

"Grady, şu an hat çok kötü... Tekrar arayabilir misin? Aradığına çok sevindim. Seninle gerçekten konuşmam gerekiyor. Seni o adaya gönderdiğim için çok özür dilerim, hemen oradan ayrılman gerekiyor. Orasının senin için güvenli olduğunu düşünmüyorum. Sen Londra'dan ayrıldıktan sonra şunu öğrendim..."

Hat kesiliyor.

"Kitty?"

Tuşların hepsine sertçe basıyorum. Artık çevir sesi bile yok. Sanki birisi telefon hattını kesti.

Belki de gerçekten kesmişlerdir.

Artık paranoyak olduğumu falan düşünmüyorum.

Kitty az önce tehlikede olduğumu söyledi, yani hayal falan *etmiyormuşum.*

Columbo'nun tasmasını kavrıyorum ve koşmaya başlıyoruz.

HIZLANAN DURAKSAMA

Köyden koşarak çıkıp anayola geçiyoruz, sonra da adanın güneyine giden sapağa dönüyoruz. Daha önce hiç feribot kullanmadım ama buradaki çok küçük; denemeye değer. En azından üzerinde anakarayla temas kurabileceğim bir ekipman olmalı. Kitty'ye tekrar ulaşmayı deneyebilirim. Çok fazla koşmamıza gerek kalmadan feribotun bağlı olduğu yeri görüyoruz; ahşap iskeleyi hatırlıyorum.

Ama orada feribot falan yok.

Hiçbir tekne göremiyorum.

Deniz dışında hiçbir şey yok.

Öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum ki. Çığlık atmak istiyorum ama hiç kimse yok. Sonra aklıma telsiz geliyor; cebimden çıkarıp ona bağırıyorum. Cevap veren olmuyor. Lanet olasıca şey cızırdamıyor bile. Arkama dönüp geldiğimiz istikamette koşmaya başlıyorum.

Yolun büyük bir kısmı yokuş yukarı ama dik kısımlar soluğumu kestiğinde bile durmuyorum. Güneş batmaya başlıyor ve kıyı yolundaki manzara muhteşem. Okyanusun üzerindeki mor gökyüzünde kayarak ilerleyen pembe bulutların oluşturduğu, durmadan değişen bir görüntü mevcut. Göğün kenarlarında ilk yıldızlar belirmeye başlıyor, güneşin çekip gitmesi için sabırsızlanıyorlar sanki. Ama manzaranın tadını çıkarmak için durmuyorum. Deniz havasını içime çekiyor, yola odaklanıyor ve koşmaya devam ediyorum. Ormana giden yola ulaşmamız-

dan hemen önce, Dikilitaşlar tabelasını görüyorum. Sandy'nin bir keresinde cep telefonu sinyali alınan tek yerin burası olduğunu söylediği aklıma geliyor. Durumum düşünüldüğünde, denemeye değeceğine karar veriyorum. İlerliyor, sonunda orayı gördüğümde duruyoruz: Dikilitaşlar. On iki tane devasa taş, Stonehenge'in* daha küçük bir versiyonu gibi görünerek çimenlik bir tepede daire oluşturmuş. Batan güneş bu taşları ürkütücü bir ışıkla aydınlatıyor, altlarındaki zemine uzun gölgeler düşürüyor. Soluklanmak için duruyor, durmuşken de bilgi panosunu okuyorum.

Amberly'nin Dikilitaşları, 5000 yıldan eskidir. Niçin ve nasıl burada olduklarına dair bir gizem söz konusudur. Bazıları dikilitaşların kara büyü sonucu oluştuğuna, taş kesen on iki cadının kalıntıları olduğuna inanır. Bazıları ise dairenin tam ortasında durmanın, insanları başka bir zamana ve mekâna ışınlayabileceğinde ısrarcıdır. Sizleri gizemi bizzat çözmeye davet ediyoruz.

Başka bir zamana ve mekâna –mümkünse anakaraya– ışınlanmak gerçekten çok hoşuma giderdi ama böyle saçmalıklara hiç inanmadım. Yine de tepeyi aşıp o dairenin ortasına yürüyorum ne olur ne olmaz diye. Sonra da telefonumu çıkarıyorum.

Şarjım çok az ama gerçekten de tek çizgi de olsa sinyal alıyorum.

Kitty'yi arıyorum ama doğruca sesli mesaja aktarıyor.

Kapatıp tekrar deniyorum ama yine aynısı oluyor. Telefonumu şarj etmediğim için kendime küfrediyorum ama haftalardır böyle bir şey yapmak için bir sebep yoktu. Hava giderek kararıyor ve şimdiden soğudu. Tam pes etmek üzereyken telefonum çalmaya başlıyor.

Ekrana baktığımda arayanın Kitty olmadığını görüyorum.

* İngiltere'nin güneyinde, büyük taşlardan oluşan bir yapı. –ç.n.

EŞ yazıyor.

Yanıtlayıp telefonu kulağıma götürüyorum ama Abby'nin sesini duymuyorum.

Duyabildiğim tek şey deniz sesi oluyor, sonra da şarjım bitiyor.

İMKÂNSIZ ÇÖZÜM

Ormana ulaştığımızda hava tamamen kararmış durumda ve hızlıca kulübeye doğru ilerlerken arkamızdan gelen ayak sesleri duyabildiğimi düşünmeden edemiyorum. Ağaçların ilerisinde, uzakta bir noktada dallar kırılıyor; bir şeyin veya birisinin dökülmüş yaprakların üzerinde hareket ettiğini gösteren bir ses bu. Adada hiç kuş olmasa da bir sürü başka hayvan var. Durumun bundan ibaret olduğunu kendi kendime hatırlatıyorum ve yoluma devam ediyorum. Zihnimin rasyonel olmaya yönelik zayıf çabasına rağmen, hâlâ devasa kızılağaçların arasında aceleyle ilerliyor ve yosun kaplı köklere takılıp düşmemeye çalışıyorum. Sarf ettiğim efordan dolayı hızlanan nefesimin sesi, duyabileceğim diğer şeyleri bastırıyor. Uzaklardan gelen okyanusun müziği bile eskisi gibi rahatlatıcı değil; kulağa bir şeyin sonu gibi geliyor.

Ahşap kulübeyi görünce rahatlıyorum.

Artık ne olduğu da neden olduğu da umurumda değil. Plan yapmam lazım. Land Rover'ı geri almalıyım, sonra da gidip bir tekne gelene kadar rıhtımda oturacağım. Herhangi bir tekne, gemi, ne olursa. Aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyor ve ışık düğmesine uzanıyorum. Çalışmıyor. Tekrar deniyorum ama kulübede karanlık baki. Bir sebepten elektrikler yok. Geldiğimde burada olan kızıl ardıç kuşlu şu kibrit kutusunu buluyorum ve ne yaptığımı görebilmek için birkaç mum yakıyorum. Sonra kulübenin arkasındaki büyük pencereleri örten per-

deleri açıyorum ve karanlığı azaltan bir dolunay ortaya çıkıyor. Ufukta alçak bulutlar dikkatimi çekiyor; denizi örtmeye başlayan, ağır çekimde hareket eden bir battaniye gibi. Hızlanıyorum. Bir fener alıp Land Rover'ı bulduğumuz hangara gidiyorum ve ilk defa hafızam bana oyun oynamıyor. İçeride, tüm o düzenlenmiş aletler ve küçük dolapların arasında, tam olarak aradığım şeyi buluyorum: Küçük, kırmızı bir benzin bidonu. Kaldırıp bakıyorum ve dolu olduğunu görünce çok seviniyorum. Rahat bir iç çekip kendi kendime imkânsız çözüm diye bir şey olmadığını söylüyorum. Kulübeye dönüp yanıma almadan gidemeyeceğim şeyleri toparlıyorum. Sonra da benim için çok zor olan bir şey yapıyorum.

"Sen burada kalırsan çok daha hızlı olur," diyorum Columbo'ya. Pek de ikna olmuş gibi görünmüyor. "Bir koşu köye gidip arabayla geri geleceğim. Gerçekten uzun sürmeyecek, sonra da buradan temelli gideceğiz. Tamam mı?"

Gerçekten de koşuyorum. Sırf korktuğum ve buradan defolup gitmek istediğim için değil, aynı zamanda köpeğimi gereğinden uzun süre yalnız bırakmak istemediğim için. Kulübedeki tüm pencereleri ve kapıları kilitledim. Kendime, birisi Columbo'ya zarar vermek isteseydi çoktan yapardı diyorum. Bu adadaki insanların belli ki *benimle* bir sorunu var. Köye koşup depoyu dolduracak, arabayla kulübeye dönüp eşyaları ve Columbo'yu alacak, sonra da gideceğim. Basit bir plan bu. İyi de bir plan. *Tek* plan. Ters giden ne olabilir ki?

Güneş batar batmaz adada hava sıcaklığı çok düşüyor. Buz gibi hava tenimi tokatlayıp yakıyor, ilerlemeye çalışırken bacaklarım ağırlaşıyor. Ormandan çıkıp kıyı yoluna geçerken, alçak bulutların okyanusu tamamen kapladığını görüyorum. Aşağıdaki kayalara çarpan dalgaların sesini hâlâ duyabiliyor, kokusunu alabiliyorum ama göremiyorum. Omzumun üstünden her arkama baktığımda sis yaklaşıyor gibi geliyor. Birkaç adım sonra hiçbir şey göremiyorum; sis sanki bütün adayı olduğu gibi kaplamış.

Sonra uzaklardan gelen çocuk ağlamaları duyuyorum.

Sandy'nin anlattığı Sisin Çocukları hikâyesini keşke *hatırlamasaydım.*

Ama hatırlıyorum, bu yüzden de çocukken korktuğum zamanlarda büyükannemin daima söylediği şeyi düşünüyorum: Ölülerden korkman için hiçbir sebep yok, esas yaşayanlara dikkat etmen gerekir.

Yine de ayaklarımı biraz daha hızlı koşmaya zorluyorum.

Köye ulaştığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Benzin bidonu ağır, onunla koşmak zor, hâliyle uzakta ışıklar görünce çok rahatlıyorum. Saz çatılı evlerin hepsinin pencerelerinde ışık var sanki; diğer ev ve binalar da öyle, Tökezleyen Han da dahil. Elektriği kesilen sadece benim belli ki. Köyün her yerinde ışıklar parlarken ateş kokusu alıyor, bacalardan tüten dumanlar görüyorum. Karanlıkta bile çok sıcak, samimi *görünüyor.* Kartpostal gibi. Burada, kıyıdan uzakta sis de daha ince ve hiçbir şey az önceki gibi uğursuz ya da tehditkâr gelmiyor. Sanki ben uydurmuşum gibi.

Land Rover'ın bıraktığım yerde durmadığını hayal ediyor olamam.

Dönüp etrafa bakınıyorum ama park ettiğim yerde olmadığı gibi başka yerde de yok.

Her zamanki gibi köyde herhangi bir yaşam belirtisi göremiyorum ama bir şey *duyuyorum*: Kiliseden gelen konuşma sesleri.

Daha önce gece vakti, karanlıkta hiç gelmemiştim buraya. Vitray camlar içeriden vuran ışıkla aydınlanıyor ve yaklaştıkça bunların zannettiğim gibi geleneksel şeyler olmadığını fark ediyorum. Dini ikonlar yerine, her birinde yüzü olmayan çocukların resimleri var. Ayrıca her pencerede, üzerindeki taşa kazınmış bir kelime var.

BİZ. ASLA. UNUTMAYACAĞIZ. VE. AFFETMEYECEĞİZ.

Gündüz vakti bunu nasıl fark etmediğimi bilmiyorum; galiba bazen sadece görmeyi beklediğimiz şeyleri görüyoruz. Kilisenin

içinden yükselen konuşma sesleri yine geliyor. Bugün cuma, ayin için uygun bir vakit değil ve kafamın içindeki bir ses buradan uzaklaşmam için çığlık atıyor. Ama artık bu adaya dair her şey biraz dengesiz geliyor ve neler olduğunu öğrenmem lazım.

Mezarlığa giden metal kapı açık bırakılmış, rüzgârdan ileri geri sallanıyor ve serbest kalmak istiyormuş gibi menteşeleri gıcırdıyor. Benzin bidonunu kapının yanına bırakıyor ve kilisenin ana girişine yavaşça yaklaşıp kulağımı kocaman ahşap kapılara dayıyorum. Şimdi birden fazla ses duyabiliyorum ama kimin konuştuğunu veya ne dediğini seçemiyorum. İyice düşünüp taşındıktan sonra kapılardan birini sessizce itip açıyorum. Şaşırtıcı derecede hızlıca savurarak açıyor ve abartılı bir gıcırtının çıkmasına sebep oluyorum. İçerideki konuşma aniden kesiliyor. Her şey duruyor.

Hepsi burada. Neredeyse adada şimdiye kadar tanıştığım herkes ve topluluğun boyutu düşünülürse tanışmadığım herkes de. Matematik konusunda çok iyi değilimdir ama karşımdaki gürühun aşağı yukarı yirmi beş kişiden oluştuğuna eminim. Çoğu kilise sıralarında oturuyor, dönüp gözlerini bana dikiyorlar. Ön sırada oturan Midge'i görebiliyorum, yanında Tökezleyen Han'dan Arabella ve köşe dükkânından Cora var. Kasap Alex bana sırıtırken Mary ağzı açık bakakalmış durumda. Hemen arkalarında kucağında bir bebekle Travers'ı görüyorum. Çocuğu hiç ağırlığı yokmuş gibi tutuyor ve ona öyle bir bakıyor ki sanki hayattaki en değerli şey o.

Buradaki herkes kadın. Her biri. *Hepsi.*

Hiç kimse bir şey söylemiyor, ben dahil çünkü gözlerimi taş sunağın önündeki kişiden alamıyorum. Rahibe Melody Bates değil; o arka sırada oturuyor.

Kilisenin ön tarafındaki kişiye bakmak, bir hayalete bakmak gibi.

"Merhaba, Grady."

YAŞAYAN ÖLÜ

Sandy orada duruyor. Öldüğünü söyledikleri Sandy. Kendisi son derece hayatta.

"Beni gördüğüne şaşırmış gibisin," diyor.

Evet, şaşırdım. *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filminden bir sahnedeymişim gibi hissediyorum kendimi.

"Rahatladım," diyorum. "Sanmıştım ki..."

"Ne sandığını hepimiz biliyoruz," diye sözümü kesiyor ve diğer kadınlardan da mırıldanmalar yükseliyor.

"İyi olmana çok sevindim," diyorum.

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Ayrıca adada hiç suç işlenmediğini söylemiştin ama şerif olarak bilmek isteyebileceğin çok tuhaf şeyler oluyor..."

"Ah, bu adada bilmediğim pek bir şey olduğu yok," diyor Sandy. "Örneğin, Charlie'nin onuncu romanını yazdığını biliyorum çünkü okudum. Senin de temsilcine o kitaba çok benzeyen bir roman gönderdiğini biliyorum. Hırsızlık yapmanın kötü bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi Grady? Tahminimce beni boğulmaya terk etmenin sebebi de buydu. Sana ait olmayan bir şeyi çalarken yakalanmak istemedin."

"Ben öyle bir şey..."

"Son zamanlarda adada bir hırsız olduğundan da haberim var. Telsizini vermeye hazır mısın?"

Cebimden çıkarıyorum ama elimde tutuyorum. "Buraya gel-

diğimden beri olanlar benim hatam değil. Hepinizin hakkımda konuştuğunuzu duydum," diyorum titreyerek.

İçeridekiler kıpırdanıp mırıldanıyorlar. Biraz denizin sesini andırıyor.

"Neden hepimiz senin hakkında konuşalım, Grady? Charlie'nin kulübesine taşındıktan sonra biraz paranoyaklaşmışsın gibi geldi bana. Bir şeyler *görüyor*, bir şeyler *duyuyorsun*. Belki de önümüzdeki hafta adaya geldiğinde doktora görünmelisindir. Belki biraz sakinleşmeni sağlayacak bir şeyler verir sana."

"Sakinleşmek için bir şeye ihtiyacım yok ve bunları hayal etmiyorum. Bu adadaki birisi kayıp eşim hakkında bir şeyler biliyor. Kapımın altından gazete kupürleri atıldı; eşimin yazdığı haberler." Sandy'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi oluşuyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Eğer buradaki birisi ona ne olduğunu biliyorsa, gerçeği öğrenmeyi hak ediyorum."

"İnsanlar nadiren ne hak ettiklerini bilirler. Genellikle olduğundan daha fazlasını veya daha azını hak ettiklerini düşünürler."

"Burası ne böyle? Neden adada hiç erkek yok?"

İlk başta cevap vermeyip öylece yüzüme bakıyor.

"Cep telefonunu da vermeni isteyeceğim," diyor Sandy.

"Yok artık, hepinizin canı cehenneme. Ben gidiyorum."

Sandy başını iki yana sallıyor. "Hiç sanmıyorum."

"Belki de onlara biraz alan ve mahremiyet vermeliyiz," diyor siyah kıyafetini giyip beyaz yakasını takan Rahibe Melody Bates. Uzun, sarı saçını omzunun üzerinden savuruyor, sonra da ayağa kalkıp oturduğu sıradan çıkıyor. Diğerleri de aynısını yapıyorlar ve onlar ahşap kapılardan çıkar çıkmaz içeriye tökezliyorum. Yanımdan geçip giderlerken hepsi bana öfkeli gözlerle bakıyor. Son kişinin çıkarken kapattığı kapılar gıcırdıyor ve Sandy'yle baş başa kalıyorum.

Ama sonra kilisenin kapıları tekrar açılıyor.

Taş zeminde ayak sesleri duyuyorum ama dönüp bakmaya korkuyorum. Ayak sesleri yaklaşırken Sandy gülümsüyor ve gelen her kimse ona başıyla selam veriyor. Bilinmezliğe artık da-

yanamadığımdan arkamı dönüyor ve gördüğüm şeyi ilk başta anlayamıyorum.

Karşımda *Abby* var.

Hayal etmiyorum.

Halüsinasyon görmüyorum.

"Sizi baş başa bırakayım," diyor Sandy. Telsizi ve cep telefonumu aldıktan sonra kapılara yöneliyor. Arkasından kapattığında çıkan ses kilisede yankılanıyor ve içerisi az öncekinden daha soğuk gibi geliyor. Bu bir rüya değil, insomnia semptomu veya çok fazla viski içmenin yan etkisi de değil. Bu gerçekten o ve tam karşımda duruyor. Hayatım boyunca gördüğüm en mavi gözlerle bana bakıyor.

Sonunda konuşuyor.

"Selam, Grady. Sanırım artık konuşmamız gerekiyor."

MUTLU EVLİLİK

Kaybolduktan sonra

ABBY

"O gece ne olduğunu tekrar anlatın lütfen."

"Arabadaydım, eve gidiyordum, o sırada cep telefonum çaldı. Gösterge panelinin yanına takmıştım, en hızlı yolu gösteriyordu ve Grady'nin ismini görünce kalbim sızladı; biraz gecikiyordum ve hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. Kocam âdeta hayatımın onun etrafında döndüğünü düşünüyordu. O açıdan çocuk gibiydi; daima ilgiye ihtiyacı vardı. Ben de telefonu açıp hoparlöre aldım, normalde bunu yapmaktan nefret ederim. Özellikle de akşam karanlığında, taşra yollarında.

"Yoldayım, neredeyse geldim," dedim ona.

"Burada olacağını söylemiştin," diye karşılık verdi, sesi mızmız çocuklar gibiydi. "Bu benim için önemli."

Yıllardır *benim* için önemli olan şeylerin hiçbirinden bahsetmemiştim; asla umursamadığını gayet net şekilde belli ettiği şeyler. İlişkimizde birinin yetişkin olması gerekiyordu.

"Birazdan oradayım, söz. Balık kroket ve patates kızartması aldım."

Balık kroket ve patates kızartması bizim için gelenek gibi bir şey olmuştu. İlk resmi buluşmamızda menümüz buydu, birkaç sene sonra da Grady evlenme teklif etmişti. Sayfiye evine taşındığımızda, karton kolilerin arasındaki bir kanepede oturup yine bunları yemiştik ve gazetede terfi aldığımda akşam yemeği için

Grady'nin bana ısmarladığı yemek de buydu. İşimi çok severdim ama o benim işimden her zaman nefret etti. Mesele şu ki ben balık kroket ve patates kızartması sevmem bile. Sık sık kendimi, onu mutlu etmek için onun tercihlerine uyum sağlarken buluyorum. Ama bu benim hatam, onun değil.

Yeni kitabının *New York Times* çoksatanı olup olmadığını öğreneceği akşamdı. Onu mutlu edecek bir haber bekliyordu, ben de bunun ona gerçeği söylemeyi kolaylaştıracağını düşünüyordum.

"Haber var mı?" diye sordum.

"Henüz yok."

"Eh, kapatalım o zaman yoksa ulaşamazlar."

Telefonu kapatıp yola odaklandım.

Grady daima çok çalışmama içerlerdi ama ben evdeyken de orada olduğumu neredeyse fark etmezdi. Kafası sürekli başka yerde, genellikle romanlarındaydı. İlişkimizin ilk zamanlarında ellerini üzerimden çekemezdi ama o konuda da işler değişmişti. Sanırım yalnızlığın birkaç farklı türü var ve ben hepsini öğrenmiştim. Bir noktada gizli bir ilişkisi olup olmadığını bile merak etmiştim –kendisinin duygu durumunu çözmek her zaman kolay olmuyordu– ama onun aşk ilişkileri daima kitaplarıyla olurdu. Onlara takıntılıydı.

Şehir dışına taşınıp daha kırsal bir yerde yaşamak onun fikriydi. Yazmasına yardımı dokunacağını düşünmüştü, ben de araya girmek istememiştim. Ama arkadaşlarımı özlüyordum, bu yüzden de bazen işten sonra onlarla Londra'da buluşuyordum. Eve geç gelirsem Grady kıskanıyordu. Başkalarıyla vakit geçirmek istememin, onu yeterince sevmediğim anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi. Sanki tek bir kişiye yetecek kadar sevgim olduğunu düşünüyordu ve bu kişinin de daima kendisi olmasına ihtiyacı vardı. Ebeveynleri yüzünden terk edilme travması olduğunu biliyordum ama hepimizin ebeveynleri ağzımıza sıçıyor sonuçta. Neredeyse ergenliğe geçiş töreni gibi bir şey bu ve onun yaşını düşününce artık aşma zamanının geldiğini düşünüyorum.

Bazen kendimi görünmezmişim gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Ben de bunun nasıl bir şey olabileceğini merak etmeye başlamıştım.

Öylece kaybolmanın.

Tekrar aradığında hâlâ arabadaydım.

"Eee?" diye sordum.

"Şu anda bir *New York Times* çoksatan yazarıyla konuşuyorsun," derken sesindeki saf neşeyi duyabiliyordum. Çok çalışmıştı ve o an onun için gerçekten sevinmiştim; olup biten diğer her şeye ve ona söylemek zorunda olduğum şeye rağmen. Ağlamaya başladım.

"Seninle öyle gurur duyuyorum ki!" dedim duygularımı kontrol altında, arabayı da sağ şeritte tutmaya çalışarak. "Seni seviyorum," diye ekledim hiç düşünmeden. Sesli söyleyince bu sözcükler kulağıma tuhaf gelmişti. Yabancı tınlıyordu. Birbirimizi sevdiğimizi en son ne zaman söylediğimizi hatırlayamıyordum. O karşılık olarak bir şey demeyince elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Neredeyse geldim. Çok yakınım. Şampanyayı çıkar ve..."

Fren yaptım.

"Aman Tanrım. Ne oldu?" diye sordu Grady. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu ve ilk başta cevap veremedim. "İyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

"İyiyim ben ama... Yolda yatan bir kadın var."

"Ne? Çarptın mı?"

"Hayır! Tabii ki çarpmadım. Zaten oradaydı, bu yüzden durdum."

"Şu an neredesin?"

"Falez yolundayım. İnip bir bakacağım..."

"Hayır!" diye bağırdı.

"Ne demek *hayır*? Kadını yolun ortasında öylece yatarken bırakamam, yaralanmış olabilir."

"O zaman polisi ara. Eve gelmek üzeresin zaten. Arabadan inme."

Hayatımda bir kere bile bir erkekten emir almamıştım ve başlamaya da niyetim yoktu.

"Balıklar soğur diye endişeleniyorsan..."

"*Senin* için endişeleniyorum," dedi.

İşyerinde tehditler almaya başladığımda, açıkçası ilk başta bunun arkasında Grady olup olmadığını merak etmiştim. Beni korkutarak işi bırakmamı sağlamaya çalışıp çalışmadığını. O değildi. Sonrasında kimin sorumlu olduğunu öğrenmiştim. Tüm gelen aramalarımı kaydetmeye başlamıştım ve bir polisin de yardımıyla o anonim mesajlar ve nefret gönderilerinin arkasında kim olduğuna dair iyi bir fikrim vardı. O günün erken saatlerinde, gazeteye bana gönderilmiş beyaz bir kutu gelmişti. Editörüm yanımdaydı ve kutuyu açıp da ağzı dikilmiş antika bir oyuncak bebek gördüğümde benden daha çok endişelenmişti. Beni susturmaya çalışan insanlardan korkmazdım ama şimdi geriye dönüp bakınca, belki de korkmam daha iyi olurdu. Belki o zaman arabadan çıkmazdım.

Grady kariyerimden dolayı başıma bir şey geleceği konusunda hâlâ endişeliydi. Sürekli nerede olduğumu görebilsin ve güvende olduğumu bilsin diye telefonuma bir uygulama bile yüklemişti. Bu da beni hâlâ sevdiğini –her ne kadar bunu nasıl göstereceğini unutsa da– ve ilişkimizi düzeltmenin bir yolu olduğunu fark etmemi sağlamıştı.

Yolda yatan kadın, benimkine çok benzeyen kırmızı bir palto giymişti. O zaman bu tuhaf bir tesadüf gibi gelmişti ama aslında kapüşonlu ve büyük düğmeli, yaygın bir paltoydu; çoğu kadın benzer stilde ve renkte giyinirdi. Kapüşonun altındaki yüzü göremiyordum ama bir kaza olduğundan –belki de bir vurkaç vakası– ve kadının yaralı olabileceğinden şüphelendim. Emniyet kemerimi çözüp arabanın kapısını açtım.

"Lütfen arabadan *inme*," dedi Grady.

"İnmem lazım. Ya yolda yatan ben olsaydım? Birisinin durup yardım etmesini istemez miydin?"

"Bekle, telefonu kapatma!"

"Peki, madem öyle istiyorsun. Seni seviyorum," dedim tekrar, sonra da onun söylemediğine şahit olmamak için hızlıca indim arabadan.

Dışarısı soğuk ve karanlıktı, ayrıca yağmur yağmaya başlamıştı. Grady'nin zannettiği kadar mutlu bir evliliğimiz yoktu ama istediğim tek şey eve gidip kocamın yanında olmaktı. Uzun bir işgününün ve ona söylemem gereken şey hakkında endişelenerek uykusuz geçirdiğim birkaç gecenin ardından yorulmuştum. Grady'ye ertesi gün söylemeyi, o gece başarısının tadını çıkarmasına izin vermeyi planlamıştım. O büyük ânını mahvetmek istemiyordum. Bir süredir ona yalan söylüyordum ve belirtmem gereken şeyler olduğunu biliyordum. Ama hemen sonra olanlar yüzünden ona hiç söyleyemedim.

Aşağıdaki faleze çarpan dalgaların gürültüsü aslında bir uyarı gibiydi. İçgüdüsel bir şey geri dönüp arabaya binmem, kapıları kilitleyip eve gitmem için çığlık atıyordu resmen. Ama bunu yapmadım. Vicdanım, başı dertte olan birini bırakıp gitmeme izin vermezdi. Sanırım beni bunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Yolda yatanın kim olduğunu görünce kafam çok karıştı.

Sonra korktum.

Ama artık çok geçti.

ZORUNLU İNİŞ

GRADY

"Selam, Grady. Sanırım artık konuşmamız gerekiyor," diyor Abby.

"Gerçekten sen misin?" diye soruyorum.

Başını onaylar anlamda sallayıp bir adım yaklaşıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum.

"Evet, gerçekten benim," diyor, sonra da nasıl vereceğimi bilmediğim bir karşılık bekleyerek gözlerini bana dikiyor. Bunu *hayal etmiyorum*. Abby hayatta ve burada, adada. Başka hiçbir şey bir anlam ifade etmese de en azından bundan emin olabilirim artık.

"Neler oluyor lan burada?" diyorum birden.

Ama sesim öfkeli çıkmıyor. Dehşet içinde çıkıyor.

"İyi görünmüyorsun, Grady. Oturmak ister misin?"

"*Öldüğünü* sanmıştım."

"Bu çok ağır gelmiş olmalı."

"Ağır mı? Bir yıldan uzun süredir *yoksun*. Dün çömlek atölyesindeki kişinin sen olduğunu *biliyordum*. Neler olduğunu anlamıyorum." Kelimeler ağzımdan yuvarlanarak, birbirlerine takılıp düşerek çıkıyor âdeta. "Neden beni böyle *kandırdın*? Neden kim olduğumu bilmiyormuş gibi yaptın?"

"Çünkü kim olduğunu *bilmiyorum*," diyor akıl sağlığımı yavaşça, fermuar gibi sökerek.

"Ne demek bu?" Ağzından çıkan tek bir lafa inanıp inanmayacağımdan emin olamayarak bakakalıyorum ona. "Anlamıyorum. Bizi hatırlamıyor musun? Hafızanı mı kaybettin?"

"Neden oturmuyorsun? Uçakta zorunlu iniş yapıyor gibi hissediyor olmalısın..."

"Kitty, vaftiz annen, o ne yapılacağını bilir."

"Galiba şoktasın."

"Onu aramalıyız. Kitty'yi arayalım."

"Adada telefon yok, Grady."

"Hayır, var. Ama haklısın, burada kalamayız. Gitmemiz lazım. Anakaraya ulaşır ulaşmaz onu ararız."

"Bu adadan ayrılamazsın, Grady. İzin vermezler."

"Ne diyorsun sen? Burası neyin nesi böyle? Neden adada sadece kadınlar yaşıyor ve senin burada ne işin var? Bir çeşit tarikat falan mı bu? Buradaki kadınlar beynini mi yıkadı? Eve gidebiliriz, bunların hiçbiri yaşanmamış gibi yaparız..."

"Burası benim evim zaten. Gel, sana bir şey göstermek istiyorum," diyor onu takip edip etmediğime bakmadan kapılara yönelerek. Peşinden gidiyorum ama bir çeşit transta gibiyim.

Dışarıdaki hava tuhaf şekilde daha sıcak gibi geliyor ve sis tamamen gitmiş. Gece göğü kömür karası renginde ve çok yakın, katı gibi görünüyor; sanki elimi uzatsam karanlığa dokunabilirim. Yukarıda dolunay ve kalın bir yıldız örtüsü var. Ayak seslerimiz dışında her şey çok durgun, çok sessiz. Çim parkı geçip şu tuhaf isimli, saz çatılı evlere ulaşana kadar yürüyoruz. Abby, Zerre Çıkmazı adlı evin önünde durup bir anahtarlık çıkarıyor, parlak kırmızı ön kapıyı açıyor. Işıkları açtığında ne göreceğimden korkuyorum ama sadece sıcak görünümlü, ufak bir sayfiye eviyle karşılaşıyorum. Alçak tavanı, ahşap kirişleri olan ilginç bir yer. Ön kapı doğruca küçük bir oturma odasına açılıyor; iki tarafında kitaplık olan bir şömine, örgü kırlenti olan bir kanepe ve yerde koyun postundan bir halı var.

"Güzel piyanoymuş," diyorum odanın köşesindeki duvar piyanosunu görünce. Kuş resimleriyle kaplı ve üzerinde bir metro-

nom duruyor. Şaşırıyorum çünkü Abby pek çok alanda yetenekli olsa da müzik bunlardan biri değil. Eskiden zil bile çalamadığına dair şaka yapardı sürekli.

"Otursana," diyor başıyla kanepeyi işaret ederek.

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Sen bilirsin. Benim bir şeyler içmem lazım, sen de ister misin?" Başını iki yana sallamamla bir kaşını kaldırıyor. "Hayret, bu bir ilk."

Başka bir kapıdan geçip gözden kayboluyor, ben de kanepenin ucuna tünemeye karar veriyorum. Şöminenin üzerindeki rafta duran turkuaz vazo dikkatimi çekiyor. Güzel Çirkin'deki çömleklere bire bir benziyor ve bunu Abby'nin mi yaptığını, hikâyesinin o kısmının doğru olup olmadığını merak ediyorum. Artık ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi veya neye inanacağımı bilmiyorum. O sırada Abby elinde iki bardak viskiyle geri geliyor ve bunları masaya bırakıyor.

"Fikrini değiştirirsen diye getirdim. Tanrım, burası çok soğuk," diyor, sonra da şömineyi yakıyor.

Ben üşümüyorum. Aksine, her yanımdan ter dökülüyor sanki.

"Çocukluğumun bir kısmını bu evde geçirdim," diyor Abby. "Birkaç sene önce neredeyse satacaktım ama öyle yapmadığımıza sonradan sevindim. Başka birisinin burada yaşadığını hayal bile edemiyorum; birilerinin tarihimizi ihlal etmesi gibi bir şey olur bu."

"*Tarihimiz* derken?"

"*Bizim* değil. Senden önce de bir hayatım vardı, Grady."

"Belli ki benden *sonra* da bir hayatın varmış."

Bana öylece bakıyor, ben de o mavi gözlerine bakıyorum ve görebildiğim tek şey bir hayalet oluyor.

"Hakkımda bilmediğin çok şey var," diyor.

"Dün gözlerin kahverengiydi, şimdiyse mavi..."

Gülümsüyor. "Lensti onlar. Canım bir değişiklik istedi. Farklı bir şey. Gerçekten ben olup olmadığımı sorgulamanı sağlayacak bir şey."

"Anlamıyorum..."

"Anlayacaksın." İçkisini bitiriyor ve tekrar ciddi bir yüz ifadesine bürünüyor. "Ama önce sana Sisin Çocukları hakkında bir hikâye anlatmam gerekiyor."

"Biliyorum onu. Sandy anlattı bana..."

"Boğulmasını umarak onu Karanlık Taraf Mağarası'nda bırakmandan önce mi? Adadaki kimse böyle bir şey yapacağını düşünmemişti ama seni benim gibi tanımıyorlar tabii. Kitaplarının senin için herkesten ve her şeyden daha önemli olduğunu bilmiyorlar."

"Bu hiç adil değil. *Sen* benim için daha önemliydin."

"Sana yaptığımız şey bazı adalıların hiç hoşuna gitmedi. Senin iyi bir adam olduğunu düşündüler, Sandy'nin annesi Morag da dahil; anladığım kadarıyla Midge'in biriktirmeyi sevdiği yazılarımı gazetelerden kesip kapının altından atan da oydu. Sana yaptığımız şeyin adil olduğuna onları ikna etmek için senin neler yapabileceğini onlara göstermem gerekti. Sen Sandy'yi boğulmaya bıraktıktan sonra herkes onayladı." Ayağa kalkmaya yelteniyorum. "Otur, Grady. Anlatmam gereken şeyler olduğunu söyledim." İstediği şeyi yapıyorum çünkü başka bir seçeneğim yokmuş gibi geliyor.

"Sandy'nin sana anlattığı hikâye gerçekti," diye başlıyor çıtırdayıp tıslamaya başlayan ateşe bakarak. "Hiç kimse kendi geçmişinin her ânını hatırlayamaz. Fazlasıyla dolu zihinlerimiz hangi noktalara tutunacağını, hangi dosyaları sileceğini seçiyor. Ama ben Sisin Çocukları hikâyesini herkesten iyi biliyorum çünkü o gün Karanlık Taraf mağarasındaydım ve o çocukların başına gelen şey benim hatamdı."

GERİ ÇEKİLMEK

"Kolay bir çocukluk geçirmedim, bunu sana tanıştığımızda söylemiştim zaten ama bazı detayları seninle paylaşmadım diyebilirim. Kendi mutsuz geçmişinin ağırlığı altında o kadar eziliyordun ki bir de kendiminkini sana yüklemek istemedim. On yaşındayken Amberly'de, bu evde yaşıyordum. Böyle küçük bir adada, büyürken bir çocuk için yapacak hem her şey var hem de hiçbir şey yok. Bir okul, bir öğretmen, bir de yaşları beş ile on arasındaki on üç çocuk için bir sınıf vardı ama burada mutluydum. Adadaki en yakın arkadaşım Sandy'nin kızı Isla'ydı. Aynı yaştaydık ve aramızdan su sızmıyordu..." Midge'in mutfağındaki duvarda gördüğüm fotoğraf geliyor aklıma; Abby ve sarışın, küçük bir kız doğum günü pastasındaki mumlara üflüyordu. "Bu yüzden de kaçmaya karar verdiğimde, Isla da benimle gelmek istedi. Maalesef ki bunu yapan tek kişi o olmadı.

"O hafta öğretmenimiz hasta olduğu için vekil öğretmen gelmişti; anakaradan tuhaf, yaşlı bir herifti. Sabahları sınıfa daima kahve termosu getirir, derste plastik bardağından ağzını şapırdatarak içerdi ve protez eline bakmaya cüret eden herkese bağırırdı. Öğretim anlayışı, sınıfa tekerlekli bir sehpayla televizyon ve video oynatıcı getirip kendisi barda otururken çocuklara tüm öğleden sonra film izletmekti. Ama o gün Tökezleyen Han'a gitmedi.

"O öğleden sonra hastaydım, evde tek başımaydım ve o gelip evin kapısını çaldı. Kapıyı yabancılara açmamam tembihlenmiş-

ti ama öğretmendi o sonuçta. Çocuklara güvenmeleri ve itaat etmeleri öğretilen biri. İçki kokuyordu ve kendisini annemin gönderdiğini söylerken kelimeler ağzında yuvarlanıyordu; bu arada yalan söylediğini de biliyordum. Sanki buranın sahibiymiş gibi eve girdi. Sonra şu piyanonun yanına oturup metronomu başlattı ve bana gülümsedi. Sonrasında ne yaptığı veya ne yapmaya çalıştığı hakkında konuşmak istemiyorum. Onun elinden kurtulup en değerli eşyalarımı koyduğum bir çantayla evden kaçtım; bunlar da bir mızıka, bir kitap ve Sihirli Top'tu. Yardım istemek için kiliseye gittim, kimseyi bulamayınca da baba gibi gördüğüm adama gittim ama çalışıyordu ve bana yanından gitmemi söyledi. Ben de en yakın arkadaşımı bulmak için okula koştum. Isla ne yapacağımı Sihirli Top'uma sormam gerektiğini söyledi, ben de kaçmam gerekiyor mu diye sordum ve top ***EVET*** dedi. Bir sonraki problem de nereye gideceğimdi. 'Dikilitaşlar'a mı gitmeliyim?' diye sordum ve topun ekranında ***CEVABIM HAYIR*** yazdı. 'Karanlık Taraf Mağarası'na mı saklanmalıyım?' diye sordum. Bu sefer cevap ***KESİNLİKLE*** oldu. Isla benimle geleceğini ama bunu saklamamız gerektiğini söyledi. Hiç sır olmayan bir yerde yaşayınca sır saklamak ne kadar heyecan verici oluyor inanamazsın. Maalesef diğer çocuklar bizi duymuşlar ve peşimizden geldiler.

"Köyden çıkıp yabani çiçeklerin olduğu çayırdan geçtik ve kıyı yolunu takip ederek koya doğru ilerledik. Falezin oradaki patika dik ve kaygandı ama teker teker dev basamakları inip Karanlık Taraf Mağarası'na girdik. Isla, teyzesi Midge'in yaptığı kurabiyelerden dağıttı, tatları berbattı ama yine de yedik. Sonra da karanlık bastırmaya başladı. Ardından deniz suyu geldi. Hepimize mağarada oynamamamız söylenmişti ama nedenini bilmiyorduk. Hiçbirimiz gelgit yüzünden suyla dolduğunu anlamamıştık.

"Oradan çıkmaya çalıştık ama yapamadık, artık çok geçti. Yoğun bir dalga vahşi bir hayvanın pençesi gibi vurup girişe en yakın duran çocuğu aldı. Çocukların geri kalanı da çığlık atıp ağlamaya başladı. İnsanlar onların seslerinin Şakıyan Kumlar Körfezi'nde hâlâ duyulabildiğini söylüyorlar, açıkçası onlara

inanıyorum. O çocukların çığlıklarını her gün kafamın içinde duyuyorum. Ben de çığlık atıyordum, ta ki deniz suyu ağzımı doldurup beni susturana kadar." İkinci viskisini içiyor ve gözlerini kapatıyor.

"Boğulma hissini, en yakın arkadaşımın elini bıraktığımı hatırlıyorum.

"Nefes alamadığımı hatırlıyorum. Sonrasında hatırladığım tek şeyse karanlık.

"Benim dışımda hepsi öldü ve bu tamamen benim suçumdu. Bundan kısa süre sonra kendimi Londra'da, Kitty'yle yaşarken buldum. Hayatımda ev gibi hissettiğim tek yerden ayrılmıştım."

Ben ona bakıyorum, o da ateşe.

"Bana bunlardan neden hiç bahsetmedin?" diye soruyorum.

"Unutmak istiyordum. Ama bu adadaki kadınların neden böyle olduklarını ve onlara neden çok şey borçlu olduğumu anlamanı istiyorum. Bu bir *tarikat* falan değil, bir topluluk. Karanlık Taraf Mağarası'na kaçmadan önce, Isla annesi Sandy'ye bir not yazmıştı. Sonunda bizi bu şekilde buldular ama çok geç kalmışlardı. Bu trajediden sonra da erkekler adadan uzaklaştırıldı çünkü o vekil öğretmen yaptığı şeyi yapmasaydı ve bir kadın kocasından ayrılamayacak kadar çaresiz olmasaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı..."

"Üzgünüm, anlamıyorum..."

"Erkekler hâlâ bu dünyaya hükmediyorlar ve bunun sonucu olarak da dünya yozlaşmış. Güç hâlâ erkeklerde; hükümetleri ve medyayı erkekler kontrol ediyor, savaşları da daima erkekler başlatıyor. Erkekler, kadınları; hepimizi eşit gördüklerini düşündürtecek şekilde kandırdılar ama esas eşitlik, dünyanın her yerindeki tüm kadınlar için, hâlâ boş bir hayal gibi. Bu adadaki kadınların canına tak etti."

"Bu da ne demek?"

"Erkeklerin geri çekilme vaktinin geldiğine karar verdiler. Aşamalı bir süreçti bu ama birisi öldüğünde -mesela barın sahibi- Amberly Adası Vakfı uygun birisi için ilan veriyordu. Ücra

bir İskoç adasında bar işletme fırsatı çok nadir ve şaşırtıcı derecede popüler. Vakfın tamamen kadınlardan oluşan kurulu, başvuruları inceliyor ve devralmak için en yetkili adayı seçiyor. Daima da bir kadın oluyor tabii. Genellikle kadınların ikinci bir şansa ihtiyacı olur. Aynı durum kasap, fırın ve adalıların tamamı kadın olana dek her yer için geçerliydi. Pozitif ayrımcılığın aşırı bir örneği ama en iyi gerekçelere sahip."

"Yani Arabella, gazetede yazdığın aile içi şiddet kurbanı mı? Cora da hapishanede miydi öncesinde..."

"Bana isimsiz tehdit gönderenler, Cora'nın öldürdüğü adamın ailesiydi. Kendileri hakkında yazdıklarım hoşlarına gitmedi. Şu an Amberly'de yaşayan neredeyse herkesin burada olma sebebi, bir şeylerden kaçmaları. Veya birilerinden. Kadınlar buraya, eski hayatlarını geride bırakıp yeni bir sayfa açmaları gerektiğinde geliyor. Bir sığınak burası. Korkmaları gerekmeyen, güvenli bir yer. Ne savaş var ne nefret; ne suç var ne de yoksulluk. Şu an burada yaşayanların bazılarıyla işim sayesinde tanıştım; yardıma ihtiyacı olan, röportaj yaptığım kadınlar. Midge'in de böylelikle onlardan haberi oldu çünkü yazdığım tüm gazete haberlerini saklar. Cora, Alex, Mary. Arabella, kocası onu öldüresiye dövdükten sonra, bütün hayatını tek bir valize sığdırıp buraya geldi. Kardeşi Sidney'nin bar işletme deneyimi vardı, o da onunla geldi. Adalılar çok çalışarak Amberly'nin mülkiyetini koruyorlar; kendileri için değil, buraya her şeyi borçlu olduklarına inandıkları için. Tıpkı benim gibi. Ada seni yargılamaz. Kim olduğunla veya kim olduğunu sandığınla ilgilenmez. Görünümüne, neye inandığına, ne yaptığına veya ne kadar değerin olduğunu düşündüğüne göre bir hükümde bulunmaz. Ada herkese eşit davranır. Ada insanlardan ihtiyacı olanı alır ve verebildiğini verir. Amberly, dünyanın haksızlık ettiği kadınların yuvası. Tüm umudun kaybolduğu zamanlarda umut veren bir yer. Burada yaşayan herkes burayı korumak için her şeyi yapar.

"Ben bir içki daha alacağım. İstemediğine emin misin?" diye soruyor bana. Boş bardakları alıp odadan dışarıya yöneliyor.

"Bu adadaki herkesin bir şeyden veya birisinden kaçtığını söyledin," diyorum. "Peki sen kimden kaçıyordun?"

Arkasına dönüp bana öylece bakıyor. "Senden."

SERT SEVGİ

ABBY

Mutfakta kendime bir bardak viski daha koyup bir yudum alıyorum. Sanırım bir ilişki çatırdayıp çözüldüğünde, tıpkı bizimki gibi, geriye dönüp bakmamak ve kimin suçlu olduğunu sorgulamamak mümkün değil. Hem iyi hem de kötü zamanları düşünüp de *ya her şey farklı olsaydı* diye merak etmemek... "Neden"lerden oluşan bozuk bir plak kafamın içinde düzenli olarak dönüp duruyor ama katiyen cevabı söylemiyor.

Anılara yolculuk çıkmaz bir sokaktır ama gözlerimi kapatınca eskiden olduğumuz insanları hâlâ hatırlayabiliyorum. Vücudumda gezinen, kıyafetlerimi çekiştiren, beni soymak için sabırsızlanan ellerini hâlâ hissedebiliyorum. Birlikteliğimizin ilk yıllarında hayatımdaki en büyük tutkuyu yaşamıştım. Bazı kısımlarım asla öyle olmasa da bir şekilde kendimi güzel hissetmemi sağlıyordu.

Kocamı hiçbir zaman temelli terk etmek istemedim, planım bu değildi ama zamanı geldiğinde gitmek zorunda olduğumu biliyordum. Hayatımda birden fazla kere, geçmişim ile şimdiki zamanım arasına fiziksel mesafe koymam gerekmişti ve bazen geri dönüş olmuyordu. Beyaz yalanlarım yıllar içinde karanlıklaşmış, geçmişim beni enselemişti. Çoktan söylemiş olmam gereken şeyler vardı ama söylememiştim çünkü onun duymak istemediği şeylerdi bunlar. Ama olanlar olunca da artık ona her-

hangi bir şey söylemek için çok geçti. Gitmem gerekiyordu işte. Bu konuda; veda bile etmeden gittiğim, öylece hayatından kaybolduğum için hep suçluluk duydum.

İnsanların kaybolması hakkında çok şey biliyorum ve bunun tek sebebi benim de bunu yapmam değil. İngiltere'de her doksan saniyede bir birisi hakkında kayıp ilanı veriliyor. Bu da her yıl 170.000 kişinin kaybolduğu anlamına geliyor ve burada sadece dünyanın küçük bir köşesinden bahsediyoruz. Bazen insanların kaybolma sebebi, bulunmak istememeleri oluyor. Şahsen benim yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı, bu yüzden de ismimi değiştirdim ve yeniden başladım; olmak istediğimi bildiğim kişi olmaya kararlıydım. Sert sevginin gerçek sevgi olmadığını bilecek yaştayım. Gerçek şu ki onsuz hayatımda, onunla olduğum zamanki kadar yalnızlık çekmiyorum ve doğru olanı yaptığımı çok iyi biliyorum.

Grady daima söylediklerime inanırdı. Bu da –neredeyse diğer herkese güvenmekte çok zorlandığı için– beni hep şaşırtırdı ama bu tavrının bende yarattığı his hoşuma gidiyordu. Bir süreliğine. Sanki özel olduğumu düşünüyordu. Çocukken bile ilişki kurmakta zorlanırdım. İçinde yeterince sevgi olmayan bir evde büyümüş, bu yüzden de sevgiyi başka yerlerde aramıştım. Çoğu hayat dersini de zor yoldan öğrenmiştim ama zaten hata yapa yapa bir şeyler öğreniriz.

Onca yılın ardından adaya dönmek tuhaf bir histi. Grady orada değilken ve içerisi kocamın eşyalarıyla doluyken kulübeyi ziyaret etmek daha da tuhaftı. Onu biraz özlememe sebep olmuştu bu ama gitme kararımdan pişman olacağım kadar değil.

Bu gece Grady'ye söylemem gereken şeyler var.

Benim için söylemesi, onun için de duyması zor olacak şeyler.

Gerçek, kurgudan daha şaşırtıcıdır ve genellikle daha fazla can yakar.

ORİJİNAL KOPYA

GRADY

Abby'nin geri gelmesini bekliyorum. Kafamın için cevaplanmamış soruların gürültüsüyle dolu. Eşime dair özlediğim çok şey var. Tuhaf şeyler. Yemek yaparken mutfakta dans edişini özlüyorum. Karanlık mizah anlayışını ve hatalı olduğunda asla özür dilememesini özlüyorum. Onun yanında uyanmayı özlüyorum. Her gece yatmadan önce "umarım uykunda ölürsün" demesini ve bu birbirimize seni seviyorum deme biçimimiz olduğu için benim de aynı şeyi söylememi özlüyorum. Kim olduğuna, kim olduğumuza dair her şeyi özlüyorum ama artık onu hiç gerçekten tanıdım mı diye merak ediyorum. Bu kadın benim tanıdığım Abby değil. Daha ziyade, sevdiğim kadının orijinal kopyası gibi.

"Küçük Çiftlik'te ağladığını duyduğum ve kilisede gördüğüm bebek senin mi?" diye soruyorum o odaya döner dönmez.

"Evet. Holly benim kızım."

"Ama benden değil?" Öyle olamayacağını zaten biliyorum ama Abby başını iki yana sallayınca yine de tuhaf bir kayıp hissi duyuyorum. Kendimi kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum. "Peki gerçekten bir kadınla evli misin?"

"Yasal olarak hayır, hâlâ seninle evliyim ama kalbimde cevap evet. Travers'la burada, Amberly'de tanıştım ve onu çok seviyorum."

Bu haberi sindirmemi bekliyor ama böyle bir şeyin mümkün olduğundan emin değilim.

"Çömlek atölyesinde neden beni tanımıyormuşsun gibi yaptın? Geldiğim gün feribotta gördüğüm kişi sen miydin? Neden bana bunu yapıyorsun? Neden buradayım?"

"Yeni bir kitap yazmak için buradasın ve artık yeni bir kitabın var."

Artık aşina olduğum o telsiz cızırtısını duyuyorum. Abby cebinden çıkardığı telsizi masaya koyuyor ve ona baktıktan sonra bana dönüyor.

"Zaman tükeniyor, Grady."

"Bu da ne demek?" Cevap vermiyor. "Resmen aklını kaçırmışsın. Bu bir *tarikat*. Burada neler olduğunu anlamıyorum. Hepiniz delirmişsiniz. Ama çıkıp gitmeyi talep ediyorum."

"Canın ne isterse talep edebilirsin ama gitmene izin vermezler. Ayrıca erkeklerin bu adada yaşamasına da izin yok."

"Onu söyledin zaten. Sadece kadınlar, tamam o zaman, eşyalarımı toplayayım..."

"Anladığını zannetmiyorum. Erkeklerin adada *yaşamasına* izin yok." Eşimin yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Bu durum vücudumun tepeden tırnağa buz kesmesine sebep oluyor. "Aziz Lucy Kilisesi'nin arkasındaki mezarlığı gördün mü? Bence çok güzel. Her zaman bir mezarlığın ceset saklamak için harika bir yer olduğunu düşünmüşümdür. Kimsenin bakmak aklına gelmez."

Duyduklarımı tam olarak algılayamıyorum. "Anlamıyorum..."

"Bence anlıyorsun. Neden kaybolduğum gece ne olduğunu konuşmuyoruz? O geceyi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hatırlıyorum," diyorum. "Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdim ben. O geceden beri seni her gün, her gece özledim..."

"O zaman nedenini söyle bana," diye araya giriyor Abby.

"Neyin nedenini?"

"Neden karanlıkta, yağmurun altında, kadının biri olduğunu sanmam için benim kırmızı paltomu giyerek yolda yatıyordun? Sıkıntı yaşayan birine daima yardım edeceğimi bilerek neden

arabadan inmemi bekledin? Neden yanına yaklaştığımda beni tutup kloroform dökülmüş bir bezle ağzımı kapattın ve üzerime paltomu giydirip beni yolun kenarına sürükledin, sonra da neden beni uçurumdan aşağıya attın. Beni neden öldürmeye çalıştın, Grady?"

YÜRÜYEN ÖLÜ

Zamanda donup kalmış hâldeyim. Hareket edemiyorum. Sanki nefes bile alamıyorum.

"Seni sevdim ben," diye fısıldıyorum.

"Beni seven birisi asla senin yaptığın şeyi yapamazdı. O gece ne olduğunu ben de biliyorum sen de biliyorsun ve bu adadaki herkes bana ne yaptığını biliyor. Bilmek istediğim şey *nedeni*. Bu soruyu yüzüne karşı sormak için uzun süre bekledim ve bence bir cevabı hak ediyorum. Sen her şeyini kaybedene kadar beklemek istedim; evini, kariyerini, değer verdiğin *her şeyi* çünkü o gece senin bana yaptığın şey tam olarak buydu. En çok değer verdiğim şey sendin. Ben de seni sevdim, Grady. Gerçekten sevdim ama şimdi senden *nefret ediyorum*. Neden yaptın? Neden beni öldürmeye çalıştın?"

Gözlerinin içine baktığımda hissettiğim tek şey saf dehşet oluyor.

Bu hikâyeyi daha fazla duymak istemiyorum. Silmek, yeniden yazmak, yakmak istiyorum. Evden koşarak çıkıyor ve çimenliği geçiyorum. İlk defa köy boş değil. Onları görebiliyorum; uzaktaki kadınlar, pencerelerden dışarı bakan kadınlar, sokaklarda yürüyen kadınlar... Hepsinin ellerinde telsizler var ve hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyor. Kendimi yürüyen ölü gibi, sırtımda hedef tahtası varmış gibi hissediyorum. Koşarak Christie'nin Köşe Dükkânı'nı, Tökezleyen Han'ı, kiliseyi geçiyor ve tepeden yukarıya ilerliyorum. Nefes nefese kalsam da göğ-

sümdeki acıya aldırmıyorum ve ormana ulaşana kadar koşuyorum. Columbo'yu almam ve bu adadan defolup gitmem lazım. Ağaçlar sanki yolumu kapatıyor, beni durdurmaya çalışıyor. Binlerce dalın silueti insan kolu gibi uzanıyor, beni yavaşlatıyor, yüzümü çizip kıyafetlerimi yırtıyor ama ileride kulübeyi görene kadar durmuyorum. İçerideki ışıklar açık, pencereler parlayan gözlere benziyor. İzliyorlar. Bekliyorlar.

Kapıyı itip açıyor ve elinde bir bardak viskiyle kanepede oturan birini görüyorum.

Görmeyi beklemediğim biri.

"Merhaba, Grady."

TARAFSIZ FİKİR

"Ağzını kapatmalısın, Japon balığına benziyorsun," diyor Kitty. "Sigara içmeme aldırış etmezsin, değil mi?" Ben bir şey diyemeden Kitty sigara yakıyor.

Kitty kendi evinde gibi rahat görünüyor. Columbo da ayaklarının dibinde oturmuş, gayet mutlu. Odun sobası odaya bir dizi dans eden gölge düşürüyor. Sıcak, samimi bir görüntü var karşımda ama hiç öyle hissettirmiyor. Temsilcimi ofisinin dışında görmek çok tuhaf. Yıllarca orada yaşadığına inanmıştım çünkü gece gündüz orada, daima çalışıyordu. Doğal ortamından koparılmış bir canlı türüyle karşı karşıyayım sanki ve nefes alıp alamadığını merak ediyorum.

"Oturmak isteyebilirsin. Konuşmamız gereken şeyler var," diyor. Ben de oturuyorum ama sadece oturmazsam düşecek gibi hissettiğim için.

Temsilcim, bütün dünyada hâlâ güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişiydi.

Bütün dünyam sona eriyormuş gibi hissediyorum.

Kitty, Abby'nin hayatta olduğunu mutlaka biliyordu. Bu adayı da biliyor olmalı, beni buraya o gönderdi sonuçta. Her şeyi biliyor olmalı.

"Yeni kitabı gelir gelmez okudum," diyor sigarasından bir nefes çekerek. "Çok etkilendim, hemen gelip seni görmeliyim diye düşündüm. Çok sık okuma fırsatı bulamadığım bir tarzda yazılmıştı. Telif ajanslarını ve yayınevlerini çok heyecanlandıra-

cak bir hikâye. Tarafsız fikrime göre, bence şimdiye kadarki en iyi kitabın."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Düzgün durmasına rağmen sanki öyle değilmiş gibi yavaşça gözlüğünün kenarına dokunuyor. Eskiden sevimli bulduğum bir alışkanlıktı bu ama şimdi temsilcimi zannettiğim gibi tanıyıp tanımadığımı bilmiyorum. Parmağındaki gümüş devedikeni yüzük dikkatimi çekiyor; adadakilerin taktığının aynısı. Zihnim artık olup bitenlere yetişemiyor. Abby ona ne yaptığımı söylemiş olmalı. Vaftiz annesine her şeyi söylerdi o, Kitty de daima Abby'yi beni sevdiğinden çok daha fazla sevdi, bu yüzden de şu an her ne oluyorsa iyi bir şey olamaz. Kulübenin kapısına bakıyorum ve yine koşup kaçmayı düşünüyorum ama nereye gideceğim ki? Adadaki kimseye güvenemem ve belli ki çıkış da yok.

"Neden gitmek istiyorsun?" diye soruyor Kitty aklımı okumuş gibi. "Sonunda tekrar yazıyorsun işte. İstediğin bu değil miydi? Yıllar içinde birçok hikâyeni okudum, Grady. Sanırım benim de sana bir tane anlatmam adil olacak. Görüyorsun ya, *bu* hikâye senin olduğu kadar benim de. Abby'nin vaftiz kızım olduğunu biliyorsun ama ismini benden aldığını da biliyor muydun? Annesi ile ben Londra'da okuldan arkadaşız, o zamanlar bana Abby derlerdi. Annesinin Notting Hill'de harika bir evi vardı ve orada muhteşem partiler verirdi; yaylı çalgılar dörtlüsünden bitmek bilmeyen şampanyalara kadar her şey olurdu. Her neyse, ben adımı kocamdan ayrıldıktan sonra değiştirdim."

EŞİT ŞANS

ABBY

"Bildiğin gibi, seninle çalışmaya başlamadan çok önce Charles Whittaker'ın temsilcisiydim," diyorum Grady'ye. "Ama bir süreliğine eşiydim de. Bir uçakta tanışmıştık –onun yerinde oturduğumu sanmıştı, aslında oturmuyordum– ve ilk başta ona çok sinir olmuştum. Sanırım fikrimi değiştirdim çünkü bir sene sonra evlendik. Dâhiler ayrıcalık hak etmezler ama yine bir şekilde alırlar.

"Ben genç bir temsilciydim, o da o zamanlar çoğu kişinin hiç duymadığı bir yazardı. Onu olduğu hâle ben getirdim. Güzel kurgulanmış edebi eserler yazıyordu ama hiçbiri satmıyordu. Ben temsilcisi olunca onu gerilim romanları yazmayı denemeye ikna ettim ve bu türün gelmiş geçmiş en başarılı yazarlarından biri oldu. Muhtemelen beni hiç affetmedi.

"İlişkimiz başlarda gayet iyiydi. O kitap yazmakla, ben de yazdıklarını satmakla meşguldüm, bu yüzden de birbirimizi pek görmüyorduk. Görüştüğümüzde de her şey harikaydı. Tanıştığım en ilginç adamdı o, aynı zamanda yaşadığım en tutkulu ilişkiyi yaşıyordum. Her şey muhteşemdi. Ta ki öyle olmayana kadar.

"Ben Amberly'de doğdum. Burası benim yuvamdı ama burada yaşamış çoğu kişinin aksine, çocukluğumun tamamını buradan gitme hayalleri kurarak geçirdim. Piyano dersleri, annemin beni göndermesiyle sonuçlandı ve istediğimi aldım. Londra'ya

taşındım, beni şehirdeki büyük bir yayınevinde çalışan bir kadın büyüttü. Pek anaç birisi değildi ama pek çok açıdan durumum daha iyi olamazdı. Pahalı bir okula gönderildim, Abby'nin annesiyle de orada tanıştım. Küçük bir adada asla alamayacağım bir eğitim aldım. O zamanlar İskoç aksanım sadece İskoçlarla vakit geçirdiğimde ortaya çıkıyordu. On sekiz yaşına geldiğimde, bir edebiyat ajansında asistanlık işi buldum. Sıfırdan başlayıp yükseldim. Adaya dönmek gibi bir niyetim yoktu ama annem onlarca yıl benimle konuşmadıktan sonra temasa geçti. Ölmeden önce beni görmek istiyordu. Bir de zamanında bir adamın elini baltayla kestiğini itiraf etmek istemişti.

"Onu ziyarete giderken Charles da benimle geldi –öncesinde Amberly'yi hiç duymamıştı– ve verdiği desteğe minnettar kaldım. Biz geldikten birkaç hafta sonra annem öldü ama sonrasında yapacak çok iş vardı, Charles da buraya resmen âşık olmuştu, bu yüzden bir süre annemin saz çatılı evinde kaldık. Evi o kadar sevmişti ki adını Zerre Çıkmazı koydu.

"Biz buraya geleli birkaç ay olmuştu ki Abby'nin annesi, Londra'daki en yakın arkadaşım öldü. İntihar etmişti ve annemi daha yeni kaybettiğimden bu haber karşısında tamamen şok oldum. Abby daha on yaşındaydı ve benim vaftiz kızımdı. İsmini benden almıştı, onu bebekliğinden beri tanıyordum. Londra'ya dönmek istedim. Şehri de işimi de özlemiştim ama Charles burada yaşamaktan ve yazmaktan çok mutluydu. Amberly'nin Abby'ye iyi geleceği konusunda ısrar etti; yer değişikliğinin dikkatini dağıtacağını, yasını daha rahat atlatmasını sağlayacağını söylemişti. Bunun üzerine o da buraya gelip bizimle yaşadı ve daha uzun süre kaldık. Az önce gördüğün evde üçümüz yaşamaya başlayınca ortalık biraz gürültülü oldu tabii, Charles da bu yüzden bu eski kulübeyi yazabilmek için yeniledi. Abby'ye çok düşkündü ama aslında hiçbir zaman çocuk istememişti. Giderek aramız açıldı. Yazmak için sessizliğe ihtiyaç duyduğundan buraya, Uç'a saklandı ve Abby ile ben de evde kalıp onu rahat bırakmayı öğrendik.

"Oradayken kuş resimli piyanoyu görmüşsündür. Ben ço-

cukken bana o piyanoyu çalmayı öğreten adam kötü biriydi. Kötü şeyler yaptı. İşte bu yüzden annem onun elini baltayla kesti. Sanırım şu parkelerin altında kemikleri bulmuştun; küçük bir hoş geldin hediyesi. Otuz yıl sonra o adam işsiz ve alkolik bir öğretmendi, ajansı onu arayıp da ücra bir İskoç adasındaki son dakika işini teklif edince kabul etti. Bence buraya intikam için geldi. Amberly'ye gelince o eve tekrar gitti ama bu sefer orada başka bir kız çocuğu yaşıyordu."

"Neden bana bunları anlatıyorsun?" diye soruyor Grady ve bir an için ona üzülüyorum. Fakat acıma hissi hemen geçiyor. Bu artık benim hikâyem ve anlatmayı bitirmeye kararlıyım.

"Abby her zaman korkusuz, cesur bir kızdı. Çocukken bile. Benim gibi değildi. O adam ona zarar vermeye çalışınca onu öyle bir itti ki herif düşüp başını şömineye çarptı. Abby onu öldürdüğünü sandığı için kaçtı. En değerli eşyalarını yanına aldı: mızıka, bir kitap ve Sihirli Top. Beni bulmak için kiliseye koştu. Benim orada, daima 'siyahlı kadın' olarak gördüğüm biriyle konuşmama kulak misafiri oldu. Rahibe Melody Bates'e kocamı terk etmek istediğimi söylüyordum. Abby bunun onu da terk etmek istediğim anlamına geldiğini sandı, bu yüzden de koşmaya devam etti. Buraya, Charlie'nin yanına geldi ama Charlie kitap yazdığı için ona gitmesini söyledi. Sonra da Abby Karanlık Taraf Mağarası'na gitti ve sanırım orada ne olduğunu biliyorsun.

"Ben Abby'nin başına gelenlerden dolayı kendimi suçladım, o da o çocukların başına gelenlerden dolayı kendisini suçladı. Ama aslında *o adamın* suçuydu. Hepsi. Başını çarpınca Abby onu öldürdüğünü düşündü. Ama neler olduğunu ve kızının öldüğünü öğrenince bunu yapan Sandy'ydi aslında. Charles, Sandy'nin cesedi taşımasına ve müzik adamını Aziz Lucy Kilisesi'nin arkasındaki mezarlığa gömmesine yardım etti. Bu olaydan sonra bağ kurup yakın arkadaş oldular. Yaptıkları şey kulağa çok fazla gelebilir ama bu adadaki bütün çocukların tek bir kötü adam yüzünden öldüklerini unutma.

"Charles tüm bunlar yüzünden kendisini suçladı. Annem öl-

dükten sonra beni adada kalmaya ikna eden oydu, hâlâ burada olmamızın tek sebebi buydu ve Abby ondan yardım istediğinde kitaplarını biraz fazla sevdiğinden onu geri çevirmişti. Kendisini hiç affedemedi ve sanırım bu yüzden hep kaldı. Gelirinin büyük kısmını Sandy'nin kurduğu Amberly Adası Vakfı'na bağışlamasının sebebi de buydu muhtemelen. O zamanlar bile buradaki topluluk birbirine çok bağlıydı. Hiç kimse yabancıların gelmesini istemedi ve Charlie'nin başarısı da adada ziyaretçilere yılda sadece birkaç aylığına izin verilmesinin yeterli olduğunu gösteriyordu. Charles adadaki tüm erkeklerin kadınlarla değiştirildiğini çözünce bunun biraz fazla olduğunu düşündü. Sandy'yle bu konuda anlaşmazlık yaşadılar ve Charlie daha fazla kitap satmayı reddetti.

"Karanlık Taraf Mağarası'ndaki trajediden sonra veda bile etmeden onu terk ettim, Abby'yi de yanıma aldım. Bir seçim yapmam gerekiyordu ve söz konusu sevdiklerinin canını acıtmak olunca eşit şans diye bir şey olmuyor. Olanlardan sonra Abby ile kendim için yeni bir başlangıç yapmalıydım, bu yüzden de Londra'da yeni bir ajans açtım ve Kitty Goldman ismini aldım. Kitty sadece Charles'ın bana söylediği bir takma addı çünkü tanıştığımızda soyadım Kitterick'ti. Tanıştığımızda onun soyadını, Whittaker'ı almıştım ama ikisi de doğru gelmiyordu. En sonunda soyadımı değiştirip annemin bekârlık soyadı olan Goldman'ı aldım.

"Yıllar boyunca sayısız yazarın müstear ad bulmasına yardım etmiştim. Sanırım bir tane de ben istedim; geçmişin hatalarıyla lekelenmemiş bir isim. Kitty Goldman olduğumda, aslında olmak istediğim kişi oldum. Ayrıca aynı çatının altında iki Abby'nin yaşaması kafa karıştırıcıydı zaten.

"Charles kitap dünyasında hâlâ büyük bir isimdi ve hâlâ müşterimdi –ilişkimizin sadece bu kısmını yürütebiliyorduk– ama yeni kişilerle çalışmaya başladım. Kitty Goldman Ajansı'nı kurmamdan on yıl sonra ülkedeki en iyilerden biri olmuştum. Abby seni benimle tanıştırdığında onun için endişelenmiştim. Bir yazarla evlenmesini istemedim –o hatayı bizzat yapmıştım–

ama senin onu ne kadar mutlu ettiğini gördüm. Seni temsil etmemi isteyince kabul ettim, nişanlandığınızda ikiniz için de mutlu oldum. Çünkü onu seviyordum. Seni de sevmiştim."

"O zaman bana bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor Grady.

"Nedenini biliyorsun, ayrıca sana hiçbir şey yapmadım. Henüz. Birkaç ay öncesine kadar Abby'nin kaybolduğu gece gerçekten ne olduğunu bilmiyordum. Bana söylemek istemedi; neler yapabileceğimden korkuyordu. Tek bildiğim kaybolduğuydu ve ölmüş olabileceğinden korkuyordum. Sonra Sandy beni buraya, Amberly'ye davet etti. Amberly Adası Vakfı'nın onursal üyesiyim ve Sandy yüz yüze konuşmamız gereken acil bir durum olduğunu söyledi. Ben de otuz sene sonra geri geldim.

"Ağlamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki gözyaşı kanallarımın tıkandığını sanıyordum ama Tepedeki Ev'e gidip de Abby'nin hayatta olduğunu gördüğümde hüngür hüngür ağladım. Sonra ona ne yaptığını anlattığında daha çok ağladım. Mucizevi bir şekilde, sen onu uçurumdan attığında sert bir düşüş yaşamamış. Bir kayanın ortasından büyümüş bir ağacın dalına takılmış –o dal kendisini yakalamak için uzanmış gibiymiş– ve o da o dala tırmanıp tekrar yola çıkmış. Karanlığın, yağmurun ortasında yapayalnızmış, çok korkmuş. Ama kırmızı paltosunu uçurumdan atacak kadar aklı başındaymış; birilerinin bulacağını, böylece senin onun öldüğünü düşüneceğini ummuş. Sonra da bana gelmek yerine, buraya gelmiş. Amberly'ye. Onu götürmemden otuz sene sonra, hiç ayrılmak istemediği evine dönmüş. Abby beni bebeğiyle tanıştırdığında ve Holly'yi kucağıma almama izin verdiğinde daha da ağladım.

"Sonra da gözyaşlarımı kuruttum ve ona seni mahvedeceğimi söyledim."

BİRLİKTE AMA YALNIZ

GRADY

"İyi bir intikam hikâyesini ne kadar sevdiğimi bilirsin," diyor Kitty. "Vaftiz kızıma ne yaptığını öğrendiğimde, Abby ile ben kendi hikâyemizi yazdık. Senin hayatın zaten çöküyordu, tek yapmam gereken küçük de olsa o son darbeyi vurmaktı."

"Eh, tebrikler. Görev tamamlandı," diyorum.

"Ah, Grady. Daha yeni başlıyoruz. Bence Charlie'nin vasiyetinde bu eski yazma kulübesini bana bırakma sebebi, beni sinir etmek istemesi. Onuncu romanının en iyi eseri olduğunu söylemişti ama sonra okumama izin vermedi çünkü Amberly'de olanları durdurmak üzere bir şey yapmayacağım için kızgındı. O zamanlar burada kalan tek erkek oydu; Charlie adaya o kadar fazla finansal destek sağlamıştı ki ona ihtiyaçları vardı ve Sandy onu çok sevdiğinden kendisi dokunulmazdı. Ama kendi deyimiyle Amberly'nin 'kadınlarla dolup taşması' konusunda giderek huzursuzlanıyordu, açıkçası bu stresten mi yoksa yaşından mı kaynaklanıyordu bilmiyordum ama bir noktadan sonra yazamamaya başladı. Yıllardır tek kelime bile yazmamıştı, yazdıysa da benimle paylaşmayı reddediyordu. Sonra da hemen şuradaki kirişte kendini astı. Görüyorsun ya, o gerçekten yazmak için yaşıyordu ve yazamayınca da..." Kitty'nin gözlerinde ilk kez duygu gibi bir şey görüyorum ama hemen kayboluyor. "O öldükten sonra şu meşhur Onuncu Kitap'ın taslağını nihayet okuduğumda biraz hayal kırıklığına uğradım. Potansiyeli vardı ama onun sandığı gibi bir şaheser değildi."

"Bu yüzden de kitabı bulmam için buraya mı bıraktın?"

"Hikâyenin o kısmına hazır olduğumda geleceğim. Charlie öldükten sonra adanın yeni bir para kaynağına ihtiyacı vardı. Sandy ve Midge, Amberly'ye yeni bir yazar gelmesi fikrini sevmişlerdi. Ben de büyük bir ilk romanla çıkış yapan bir yazarımı buraya gönderdim ama kendisinin tek kitaplık numarası varmış. Küçük deneyimiz işe yaramadı, sonuçlar oldukça üzücüydü ve maalesef ki kendisi buradan ayrılmaya kalktı, bu sırada da öldü. Eski bir ahşap kayık çalmış, altındaki küçük deliği görmemiş ve bir mil kadar açıkta boğulmuş. Cesedi aylar sonra kıyıya vurdu. Aslında kimsenin hatası değildi, sadece bir *kazaydı* ama kimsenin bilmesine de gerek yoktu. Bu yüzden Amberly Adası Vakfı oybirliğiyle onu Aziz Lucy Kilisesi'ndeki isimsiz bir mezara gömmeye karar verdi. Yazarları ortadan kaldırmak kolaydır, zor olan iyi yazarlar bulmaktır. Aslında o adam bazı açılardan senin için prova gibi bir şeydi ama senin başına gelen hiçbir şey kaza olmayacak."

Dehşet içinde ona bakakalıyorum. "Ne diyorsun yani..."

"Diyorum ki Charles Whittaker'ın yerine başkasını getirmek Amberly kadınları için çok zordu. Ben de seni buraya gönderdim ve dürüst olmak gerekirse, beni şaşırttın. Charlie'nin yayımlanmamış romanını kendine ait bir kitap hâline getirirken kendi kendine işkence çektirir, başarısız olduğunda da aklını tamamen kaçırırsın diye düşünmüştüm. Ama yanıldım. Yeni kitap kesinlikle harika, bence en iyi eserin. Bu roman gerçekten kariyerini kurtarabilir, Grady. Aferin sana."

Bir an için öncesinde söylediği şeyleri unutuyorum. Temsilcimin kitaplarım hakkındaki fikri benim için her zaman çok önemli oldu. Belki de gereğinden fazla. Ama elimde değil.

"Gerçekten mi? Ciddi misin?" diye soruyorum, çaresizce en sevdiği öğretmeninden övgü bekleyen bir çocuk gibi.

Kitty gülümseyip başını onaylar anlamda sallıyor. "Evet." Gülümsemesi kayboluyor. "Tek sorun Abby'ye yaptığın şey. Nedenini bilmem gerekiyor."

Kendimin en kötü düşmanı olsam da aynı zamanda en iyi dostuyum da. Hiçbir şey söylemiyorum.

"İstersen bütün gece burada oturabiliriz," diyor Kitty bir sigara daha yakarak. "Hiçbir yere gitmiyorum, tabii sen de öyle, yani..."

"Abby'yi seviyordum ama o beni terk edecekti," diyorum birden.

Kitty kaşlarını çatıp bir duman bulutu üflüyor. "Neden böyle düşünüyordun?"

"Evimizin çöp kutusunda hamilelik testi buldum. Pozitifti."

"Bebek istemiyor muydun?"

"Hamile kalma ihtimali olmasın diye vazektomi yaptırmıştım, böylece beni aldattığını anladım. Zaten aylardır bir tuhaf davranıyor, eve daima çok geç geliyordu. Abby'nin bir ilişkisi olduğu belliydi. Banka hesabımızdan para çekiyordu ve gizlice beni terk etmeyi planlıyordu, tıpkı annemle babamın yaptığı gibi. Sevdiğim herkes sonunda beni terk ediyor. Onu o kadar seviyordum ki canım yanıyordu. Tek istediğim birlikte ama yalnız, sadece baş başa olmamızdı."

"Bu yüzden de onu uçurumdan aşağıya mı attın yani?"

"*O* beni terk ederse, sen de ederdin," diyorum.

"Nasıl yani?"

"Vaftiz kızın benden boşansaydı temsilcim olmaya devam edeceğini söyleme sakın. Sen de beni terk ederdin. Abby'nin beni terk etmesi sadece evliliğimin değil, kariyerimin de sonu olurdu. Ama *ölürse*, annesi gibi intihar ederse, o zaman benim için üzüleceğini ve beni hiç bırakmayacağını düşündüm."

Kitty'nin sigarası havada öylece duruyor ve akli dengemin bozuk olduğunu düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Hâlâ Abby'nin neden seni terk edeceğini düşündüğünü anlamıyorum."

"Başka bir adamdan hamileydi, tabii ki beni terk edecekti."

"Ah, Grady," diyor Kitty sesinde hayal kırıklığı dolu bir tınıyla. "Galiba insan doğasının bir tedavisi yok."

"Evde, yanımda olması, kitabımın çoksatan olup olmadığı haberini beklemesi gerekiyordu. Yaptığım şey için üzgünüm; tahmin edebileceğinden daha da çok. Bir anda kendimi kaybettim."

"Üzüldüğüne inanıyorum ama kendini falan kaybetmedin. Her şeyi planladın. Abby'nin aldığı tehditlerden dolayı tüm aramalarını kaydettiğini biliyordun. Eve gelirken seninle konuştuğu sırada yolda yatan kişiye dair yaptığı tarif, polisin elindeki en büyük kanıt olacaktı. Ama sen evde falan değildin, öyle değil mi? Yayımcıların ve benimle yaptığın konuşmadan sonra falez yoluna gittin. Abby'nin tam olarak nerede olduğunu, saat kaçta senin bulunduğun yerde olacağını da biliyordun çünkü telefonuna bir uygulama yüklemiştin."

"Yine 'geç saatlere kadar çalışması' gerekmeseydi böyle olmayacaktı. Muhtemelen onunla, çocuğunun babası ile birlikteydi. Burada suçlanacak tek kişi ben değilim."

"Ortada başka bir adam falan yoktu, Grady. Abby hamileydi, evet ama başka birisiyle *yatmıyordu*."

Savunmam kısa süreliğine ivme kaybediyor ama hem o zaman hem de şimdi hissettiğim ihanet hemen tekrar ateşleniyor.

"Bebeği gördüm, Abby'nin de Meryem Ana olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Ortak banka hesabınızdan çektiği para tüp bebek, bağışçı ve tüm bunların gizlilik içinde olması içindi çünkü Abby kırk yaşına gelmeden bir bebeği olsun istiyordu, senin istemediğini de biliyordu. Sana söylemek istemişti ama işe yaramasını bekliyordu, yarayınca da nasıl yapacağını bilemedi. Kitabının çoksatan olduğu hafta *senin* büyük ânını mahvetmek istemedi, bu yüzden ertesi gün söyleyecekti. Abby seni seviyordu, sadece seni. Tek istediği sana çocukken sahip olamadığın aileyi vermekti. Her şeyin vardı ama sahip olmadıkların için endişelenmekle o kadar meşguldün ki bunu fark edemedin."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi hissediyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum.

"Eminim öylesindir ama ben buraya senden bir özür duymak için gelmedim. Abby seni sevmişti. Şimdi de senden nefret ediyor. Ben de öyle," diyor Kitty. "Eminim o zamandan beri hayatını omzunun üstünden arkana bakarak geçirmişsindir. Ceset bulunamayınca onun herhangi bir yerde olabileceğini düşünmüş ve yaptıklarının bir gün karşına çıkacağından endişelenerek kafayı yemiş olmalısın. İşte şimdi karşına çıktı. Uyuyamaman çok normal. *Yazamaman* da öyle. Bazen yeterince ceza çektiğini, belki de yaptığın şeyi telafi etmenin başka bir yolu olduğunu düşünüyorum. Bazen de bunların seni gömmesine seve seve izin verecek gibi oluyorum."

"Ben kötü biri değilim. Sadece kötü bir şey yaptım."

"*İyi* biri olduğunu mu düşünüyorsun? Yaptığın şeyden sonra Abby, Highland'e kadar otostop çekti. Hamileydi, korkuyordu, çok üzgündü ve tek başınaydı. Elindeki tek şey giydiği kıyafetler ve hayatta kalma içgüdüsüydü, bu da onu Amberly'ye, evine getirdi. Hayatta en çok sevdiği kişi onu öldürmeye kalkmıştı, bu da tüm bakış açısını değiştirmesine sebep oldu. Artık gazeteci olmak istemiyor, dünyayı kendinden kurtarmak istemiyordu, sadece kendisini kurtarmaya ihtiyacı vardı. Anakarada feribotu bekledi ve Sandy onu görür görmez tanıdı. O ve Midge onu evlerine alıp yeni bir başlangıç yapmasına yardım ettiler; yeni bir iş kurdu ve yeni bir hayata başladı. Bebek doğduğunda da ona yardım ettiler; onu anakarada hastaneye götürdüler. Şimdi de yeni bir ailesi var. Senin *iyi* biri olup olmaman umurumda değil. Sadece iyi insanları temsil etseydim müşteri listem çok kısa olurdu. Umurumda olan tek şey yazıp yazamaman.

"Abby burada mutlu, Grady. Burası yine onun evi artık. Senin de evin olabilir, ancak ve ancak satabileceğim kitaplar yazmaya devam edebilirsen. Adanın gelire ihtiyacı var, yoksa turistleri yol boyunca almak gerekir ve kimse bunu istemiyor. Evet, yapabilir misin?"

Ona bakakalıyorum. "Ben sadece eve gitmek ve her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Senin evin falan yok, Grady. Artık hiçbir şeyin ve hiç kimsen yok. Sadece kitapların var. Adalıların burada yaşamana izin vermeleri için başka kitaplar da yazabilir misin?"

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Bilmiyorum."

"Gayet anlaşılabilir bir durum. Kimsenin gerçekten bir şey bildiği yok. Hayattaki tek kesinlik belirsizliktir. Tüm hayatımız boyunca tırmandığımız merdivenin en alt basamağına dönmemiz sadece kötü bir zar atmaya bakıyor. Ama bir cevaba ihtiyacım var. Şimdi karar zamanı. Bekliyorlar," diyor Kitty masadaki telsize bakarak.

TEK SEÇENEK

"Senin buradaki geleceğinin kararı bana veya sana kalmış durumda değil," diyor Kitty. "Nihayetinde kalıp kalamayacağına adalılar karar verecek. Başından beri bu küçük deneye dahiller. Sandy seni buraya kim olduğunu gayet iyi bilerek getirdi. Cora Christie herkesi ne yaptığına dair telsizle düzenli olarak bilgilendirdi ve hem gönderdiğin hem de aldığın mektupları açtı. Midge harika bir performans sergiledi –Hollywood'un onu bir yıldız yapmaması resmen delilik– ama senaryodan saptığı da oldu. Eski kırmızı telefon kulübesinin çalıştığını fark ettiğinde, Travers antik ağaçlardan birine tırmanıp telefon hattını kesti. Sadece Midge ve Sandy'nin yaşlı annesi Morag olanlardan dolayı rahatsızdı ve seni uyarmaya çalıştı. Charles Whittaker'ın kaleme aldığı Onuncu Kitap'ın taslağı senin bulman için özellikle parkelerin altına saklandı ve sen romanın kendi versiyonunu yazmayı bitirene kadar diğer herkes rolünü oynadı. Bu kitap için ne kadar para alabileceğimi düşündüğümü onlara söyledim ama iki kitaplık bir anlaşmanın getirisi çok daha fazla olur –muhtemelen adaya bir yıl boyunca ziyaretçi alınmamasına yeter– ve sana bir teklif sunmak istiyoruz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Ne teklifi?"

"Şu an temsilcin olarak konuşuyorum, Grady. Dikkatlice dinle ve bir karar vermeden önce *düşün* çünkü bazen tek seçenek, doğru seçenektir. Bana kalırsa üç kat boka batmış durumdasın, bir yanın tamamen mahvolmuş durumda ama bu senin eserin.

Charlie'yle çok fazla ortak noktanız var. İkiniz de yalnız kalmayı seven yazarlarsınız. O mecbur kalmadıkça röportaj vermek, etkinliklere ve kitap festivallerine katılmak istemezdi, oylaması gerçek okurlar tarafından yapılmayan ödüllerle de ilgilenmezdi; sadece yazmak isteyen bir yazardı işte. Tıpkı senin gibi. Zaten bu yüzden bu anlaşmanın işe yarayabileceğini düşünüyorum. Buraya gönderebileceğim pek müşterim yok. Çoğunun onları özleyecek, ortadan kaybolduklarını fark edecek aileleri ve arkadaşları var ama senin burada olduğunu hiç kimse bilmiyor.

"Charlie öldüğünden beri adalılar zorluk çekiyor. Onun kitaplarından, yurtdışı satışlarından, televizyon uyarlamalarından ve telif haklarından gelen para olmayınca adayı fonlamak için başka yollar bulmak zorunda kaldılar. Koyun postundan halılar, çömlekler ve Highland Cow Mumları çok az gelir sağlıyor. Esas para turizmden geliyor ama kimse bütün yıl boyunca burada *ziyaretçiler* olsun istemiyor. Ayrıca, senin de bildiğin gibi, burada *erkeklerin* bulunmasını hiç istemiyorlar. Her yaz birkaç aylığına ziyaretçilerin gelmesine izin vermeleri zaten yeterince kötü; sırtlarında çantaları ve bavullarıyla, bitmek bilmeyen şikâyetleriyle, her şeye hakları varmış gibi bir tavırla geliyorlar. Bu güzel adayı anakaradan getirdikleri çerçöpleri ve gürültüleriyle işgal ediyor, saçma sapan fikirleri ve nefretleriyle burayı kirletiyorlar. Adayı bütün bir yıl boyunca tüm bunlardan koruyabilirsin. Amberly Adası Vakfı'nın kuruluyla konuştum, davranışlarınla ilgili bazı tereddütlere rağmen yerleşik yazar olarak sana kalıcı bir pozisyon teklif etmek istiyorlar."

Ona öylece bakıyorum. "Sen kafayı mı yedin?"

"Charlie hızlı yazardı, yılda en az iki kitap bitirirdi ama nadiren başkalarının okumasına izin verirdi ve sadece dokuz tanesi yayımlandı. Sevdiği şeyleri öldürme konusunda biraz fazla iyiydi. Charlie yalnızca en iyi çalışmasını yayımlamak istedi ama öldüğünde çekmecelerin bir kenarına atılmış, hiç okunmamış ve görülmemiş bir sürü roman bıraktı; bazısı yarım, bazısının sadece biraz düzeltiye ihtiyacı var. Ben açıkçası senin işinin bittiği-

ni düşünmüştüm ama hâlâ yazabilirsin. O ilk kıvılcımı, fikirleri bulmakta sorun yaşayabilirsin ama Charles'ta bunlardan bolca vardı ve sen zaten onun eserlerine can verebildiğini kanıtladın.

"Bu senin için harika bir fırsat; yazabileceğin en iyi kitapları yazmaya odaklanmak için gerçek bir şans. *Güzel Çirkin*'i yayımlayabilirsin, senin için satarım. Fikir Charlie'nindi ama sen onu kendine ait kıldın, o sayfalarda duyduğum senin sesindi ve kapağında onun değil, senin ismin olmalı. Bu *anlaşma* herkes için iyi olabilir. Ama kitaplardan kazandığın paranın tamamı, benim yüzde on beşlik payım hariç, Amblery Adası Vakfı'na gidecek. Zaten senin için mesele hiçbir zaman para değildi, öyle değil mi Grady? Sen sadece iyi kitaplar yazmak istiyordun?"

Ona öylece bakmaktan başka bir şey yapamıyorum, söylediklerinin kulağa ne kadar delice geldiğini fark edip etmediğini çözemiyorum.

"Neden biraz viski içmiyorsun? Titriyorsun ve tüm bunları sindirmenin zor olduğunu biliyorum," diyor bana bir bardak doldurarak. İçiyorum, sonra tekrar dolduruyor.

"Peki başka bir kitap yazarsam ne olacak?" diye soruyorum.

"İyi bir şey yazarsan –çoksatan olması gerekiyor– bir tane daha yazacaksın. Sonra bir tane daha."

"Ya kötü olursa? Ya da yazamazsam? Yazmazsam?" diye soruyorum sesimin titrediğini fark ederek.

"Bak, bu adadaki kadınlar *deli* değil. Evet, Sandy otuz yıl önce müzik öğretmenini öldürdü ama bu konuda kimsenin onu suçladığını zannetmiyorum. Önceki yazarın gitmeye çalışırken boğulması da *kazaydı*. İki cesedi de mezarlığa gömmekse her açıdan en iyi seçenekti. Ama adalıların insanları *öldürmek* gibi bir alışkanlığı yok..."

"Şükürler olsun. Bir an için şey diyeceksin sandım..."

"Tabii hak etmiyorlarsa. Aziz Lucy Kilisesi'nin arkasında, halihazırda senin için ayrılmış bir yer var. Gayet güzel, gölgelik bir yer; diğerlerinden uzakta, böylece öldüğünde hayattayken olduğun gibi yalnız olabilirsin. Adalılar senin için bir istisna

yapıyor, gerçekten daha çok minnettar olmalısın. Erkeklerin bu adada yaşamasına izin yok ve buradan ayrılmanın da bir yolu yok. Kesinlikle böyle bir şey denememeni öneririm; sonu senin için iyi olmaz."

Ayağa kalkmamla başım dönüyor. Gözlerimde de bir ağırlık fark edince içkimde bir şey olabileceği geliyor aklıma. Oda dönmeye başlıyor, sobadaki alevler ve Kitty'nin yüzünden oluşan bir kaleydoskop şekilleniyor görüş alanımda. Konuşmaya çalıştığımda sözcükler yavaşça ve birbirine dolanarak çıkıyor.

"Peki ya Abby?"

"Bu onun fikriydi," diyor Kitty. "*Bu* senin istediğin şeydi, unuttun mu? O çok değerli kitaplarını yazabilmek için yalnızlık ve sessizlik. Bazen insanlara istediklerini düşündükleri şeyi vermek, onlara sahip olduklarını göstermenin en iyi yoludur."

"İstediğim şey bu adadan gitmek."

"Kimse bu adadan gerçekten gidemez, ben bile. Hiçbirimiz kim olduğumuzdan kaçamayız. Seçeneklerini düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var mı?" diye soruyor Kitty çok içten ve şefkatli görünerek. "Paran yok, yaşayacak bir yerin yok, finansal bir beklentin yok, geleceğin yok, umudun yok. Anlamıyor musun? Teklifi kabul edip adada kalmak ve her yıl bir çoksatan yazmak esas istediğin şey. Mutlu olmalısın," diyor.

Gözkapaklarım öyle ağır ki. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum ama etraf çok parlak, çok gürültülü, çok berbat. "Neden biraz uyuyup öyle karar vermiyorsun?" diye öneride bulunuyor Kitty. "Önce biraz uyumak daima ne yapacağımı çözmeme yardımcı olmuştur."

Gözlerimi kapatıyorum ve her şey kararıyor.

BİR YIL SONRA...

SANAL GERÇEKLİK

GRADY

Hayatımın hikâyesi hiç hayal edemeyeceğim şekillerde gelişti.

"Merhaba, Grady! Bugün nasılsın?" diye soruyor Cora, Christie'nin Köşe Dükkânı'na girdiğimde. Kapıyı kapatırken üzerindeki küçük zil çınlıyor ve gülümsüyorum.

"Gayet iyiyim. Sen nasılsın?" diye soruyorum bir sepet alıp reyonda ilerleyerek.

"Fena değil işte."

"Gökkuşağı çıkmadan önce daima yağmur yağar," diyorum. Gülüyor, ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. Reyonda ilerlerken ihtiyacım olan şeyleri alıyorum, kasaya döndüğümde gazeteleri inceliyorum. Tarihleri birkaç günlük –diğer her şey gibi; adaya sadece haftada iki kez teslimat geliyor, o da feribot ne zaman sefer yaparsa– ama aradığım şeyi görebiliyorum: *The Sunday Times*'ın üç gün önceki sayısı.

"Baktın mı?" diye soruyorum Cora'ya gazeteyi sepetime atarken. Gülümsemesi ele veriyor.

"Korkarım ki evet. Bekleyemedim."

"Ve?"

"Kendin görmek istemez misin?"

Sanırım istiyorum. Gazeteyi açıp ilgili sayfayı buluyorum ve işte karşımda: *The Sunday Times* çoksatanlar listesi. İsmimi en yukarıda, geçen hafta yayımlanan *Güzel Çirkin*'in hemen yanında

görünce gülümsemeden edemiyorum. Kitty günler önce öğrenmiş olmalı ama bana haber vermesi mümkün değildi. Bir noktada gerçekten bozulan telefon hattı tamir edilmedi.

"Çok gurur duyuyor olmalısın. Biz kesinlikle duyuyoruz," diyor Cora, tüm dişlerini göstererek gülümsüyor.

"Teşekkürler," diyorum gazeteyi katlayıp aldığım şeylerin ödemesini yaparken.

"Hem senin hem de bizim için iyi bir şey."

"Kesinlikle. Bana mektup gelmedi, değil mi?"

Geçen hafta Kitty'ye yeni bir kitap göndermiştim ve henüz ondan haber almamıştım.

"Maalesef hayır ama bu anakaradan senin için geldi," diyor Cora tezgâhtaki kırmızı kurdeleli ve çok pahalı görünen şampanya şişesini kaldırarak.

Dükkânın dışında bekleyen Columbo beni kuyruğunu sallayarak karşılıyor. Oğlum artık yaşlandı ama hâlâ dünyadaki en sevgi dolu köpek. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Parlak siyah kürkünde artık birkaç gri tüy var, özellikle de çenesinin etrafında. Şahsen benim de birkaç beyazım var. Yaşlılık hoş karşılanmayan bir hırsız gibi sinsice yaklaşıyor hepimize.

Sandy bize doğru yürüyor; dükkâna girmek üzere.

"Nasılsın, Grady?"

"Şikâyet edemem. Sen nasılsın?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyor. Onu mağarada bıraktığım için beni affetti mi bilmiyorum ama konuştuğumuz için mutluyum. Columbo'yu sevmek için eğiliyor. "Biliyor musun, ben de hep siyah bir Labrador istemişimdir. Ona bakacak birine ihtiyacın olursa, ben buradayım," diye ekliyor omzuma hafifçe vurmadan önce, sonra da dükkâna giriyor.

Columbo'yla birlikte kusursuz köy meydanından geçiyoruz ve kilisenin yeni çatısına şöyle bir bakıyorum. Güzel görünüyor. Amberly Adası Vakfı son birkaç ayda pek çok topluluk sorununun icabına baktı, bu büyük oranda *Güzel Çirkin* sağlam bir avans aldığı için mümkün oldu.

"Selam, Grady," diyor Arabella, Tökezleyen Han'dan çıkarken. "Yeni çoksatanın için tebrik ederim! Şef senin için balık kroket ve patates kızartması yaptı," diyor bana paket servis kutusu uzatarak.

Hepsi çoktan öğrenmiş. Tabii ki öğrendiler.

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz. Daha mutlu olamazdım!" diyorum.

Bazen düşünüyorum da sanırım hepimiz kendi hayatlarımızın güvenilmez anlatıcısıyız.

Eski Land Rover'a atlıyorum ve bir telsiz cızırtısı duyuyorum; benimkinden geliyor. Son zamanlarda kendi telsizim var. Artık *topluluğun* resmi bir üyesiyim. Buraya geldiğimden beri çok şey öğrendim. Hem kendime hem de dünyaya dair çok şey; sanki burası gözlerimi daha önce göremediğim her şeye açtı. Hiçbir erkek ada değildir ama kadınlar gerekirse olurlar.

Dikiz aynasındaki yansımam beni ürkütüyor ama gözlerimin altında iyice yer eden morluklar dışında gayet iyi görünüyorum. Hâlâ uyku sorunları yaşıyorum ve kafamın içi genellikle yarım kalmış düşünceler, yapmış olmam gereken ama hiç yapamadığım sohbetlerle dolu ama Dr. Highsmith bana epey güçlü sakinleştiriciler yazdı. Bunun gibi zamanlarda iş görüyorlar; hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun olup da yine de uyuyamadığımda. Yeni haplar her seferinde beni resmen bayıltıyor. Her iki haftada bir salı günleri doktorla görüşüyorum –tabii hava durumu feribot seferi için uygun olursa– ve kendisi sağlığımı koruma konusunda epey hevesli görünüyor. Hepsi öyle. Cora genellikle öyle bir şey aramadığımda alışveriş sepetime yeşil sebzeler ekliyor. Ödeme yapmam bile gerekmiyor. Yazmaya devam ettiğim sürece sanırım hepsi benimle güzelce ilgilenecek.

Columbo'yla kulübeye girdikten sonra odun sobasını yakıyor, sonra da kızıl ardıç kuşlu kibrit kutusunu cebime koyuyorum. O küçük kızıl ardıç kuşunun adadaki tek kuş olduğunu düşünüyorum ve onu yakınımda, güvende tutmak hoşuma gidiyor. Burada sık sık elektrik de kesiliyor, bu yüzden daima

elimin altında kibrit bulundurmam gerekiyor, şu an sadece bir tane kaldığı için de dükkâna bir sonraki gidişimde almayı unutmamam lazım.

Şampanyayı açıp balık kroket ve patates kızartmalarımı yemeye başlıyorum. Tam bir ziyafet gibi geliyor bu; her yudumun ve her lokmanın tadını çıkarıyorum. Çok az bir maaş alıyorum, kitaplarımın sağladığını bildiğimden çok daha azı ama sorun değil; mesele hiçbir zaman para olmadı. Ben sadece hikâyelerimi anlatmak istedim. Son zamanlarda kırk farklı ülkede yayımlandım ve *Güzel Çirkin*'in filmi yapıldı. Galası önümüzdeki ay Londra'da. Davet edildim ama gitmeyeceğim. Çocukken Abby'ye ait olduğunu bildiğim Sihirli Top'u alıyorum ve daha önce pek çok kez sorduğum soruyu tekrarlıyorum.

"Bu adadan bir gün ayrılabilecek miyim?"

BUNA GÜVENME, diyor ekran bana.

Biraz su yoncası çayı –bunu içmeye doyamıyorum gerçekten– yapıyorum, sonra da masama geçip çoksatanlar listesine tekrar bakıyorum. Bazen okurlarımın sosyal medyada ne kadar az yer aldığımı fark edip etmediklerini merak ediyorum. Veya artık imza günlerine ve festivallere katılmadığımı. Okurlarım *Güzel Çirkin*'i sevdiği için çok mutlu ve minnettarım, anlatmaya çalıştığım hikâyeyi anladıkları için de. Keşke onlara teşekkür edebilseydim. Kendi sanal gerçekliğimde kapana kısılmış olabilirim ama okurlarım buna değmesini sağlıyor.

Kitaplar bir bakıma yazarların çocukları gibidir; en sevdiğimiz bir tanesini seçemeyiz ama bu kitap benim için öyle. Her şeye rağmen. Bir adada mahsur kalmış bir yazar hakkında. Gitmek istiyor ama çeşitli sebeplerden gidemiyor. Bu yüzden de kitaba gizli bir mesaj koyarak okurlarından yardım istiyor. Ben de aynı şeyi *Güzel Çirkin*'deki karakterim olarak yaptım ve okurlarımın bulması için bir mesaj gizledim. Romanın ilk on üç bölümündeki ilk kelimeler bu mesajı oluşturuyor. Artık kitap yayımlandığı ve insanlara sunulduğu için okurlarımın bu mesajı çözüp çözemediğini merak ediyorum. Belki birileri çözerse yar-

dım gönderir. Kitty fark etseydi deliye dönerdi ama şanslıyım ki böyle bir şey olmadı.

Geldiğim zaman kulübede olan küçük, gümüş kare çerçeveyi alıyorum ve Charles Whittaker'ın yazdığı nota bakıyorum. O kadar önemli bir not ki bu çerçeveletmeye karar vermiş:

Tek çıkış yolu yazmaktır.

Kitty bunun ne demek olduğunu hiç anlayamadığını söylemişti.

Ben anlıyorum.

Columbo çoktan yatağa geçmiş horluyor, onun için uyumanın bu kadar kolay olmasını kıskanıyorum. Her yerde, herhangi bir zamanda uyuyabiliyor. Dr. Highsmith'in yazdığı yeni ilaçlardan birkaç tane içiyorum ve gözlerimi zar zor açık tutabildiğimden ben de yatağa geçiyorum. Uzandıktan sonra yüzden geriye saymaya başlıyorum.

Rüyamda deniz görüyorum.

Bir de Abby'yi.

Sonra onun fısıltısını duyuyorum.

Umarım uykunda ölürsün.

Buna çok seviniyorum çünkü bu sözcükler beni hâlâ sevdiği anlamına geliyor. Eskiden her gece birbirimize böyle derdik. Her şeye rağmen o yine yanımda ve yaptığım en kötü şey için affedildim. Pişmanlığı olmayan kişiler sadece yalancıdır. Abby beni yine seviyor ve yapmak istediğim tek şey onu tutup gitmesine asla izin vermemek. Uzaklarda bir yerde Nina Simone'ın "Don't Let Me Be Misunderstood" söylediğini duyabiliyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona uzanarak ama o orada değil.

Hiç olmadı.

Gözlerimi açtığımda benim de olduğumu sandığım yerde olmadığımı fark ediyorum.

Hiçbir şey göremiyorum. Yatakta değilim. Kulübede bile değilim. Hiç bilmediğim, karanlık ve soğuk bir yerdeyim. Telsiz cızırtısı duyuyorum ve hareket etmeye çalışıyorum ama sanki

etrafım görünmez duvarlarla çevrili. Sanki insan biçiminde bir kutunun içindeyim. Her şey durgun, sessiz ve simsiyah.

Abby'yle sık sık bizi en çok korkutan şeylerden bahsederdik.

Onun en büyük korkusu boğulmaktı.

Benimkinin de canlı canlı gömülmek olduğunu biliyordu.

Paniklemeye başlıyorum. Vücudumu eğip büküyorum; sadece cebime ulaşabileceğim kadar alan var. Kibrit kutusunun hâlâ orada olduğunu fark edince büyük bir rahatlama yaşıyorum. Ama tek bir kibrit kaldığını hatırlayınca bu rahatlama hemen kayboluyor.

Titreşen alev gerçekten de tabut gibi bir şeyin içinde olduğumu gösteriyor.

Sonra boğuk bir kilise çanı duyuyorum ve nefes almak zorlaşıyor.

Kibrit kutusundaki kızıl ardıç kuşu canlanıp uçuveriyor ve beni yapayalnız bırakıp bana nasıl bir ilaç verildiğini merak etmeme sebep oluyor. Kibrit parmaklarımı yaktıktan sonra her şey karanlığa gömülüyor.

Çığlık atmıyorum. Bağırmıyorum. Ama ağlıyorum.

Karanlıkta sessiz gözyaşları yüzümü ıslatıyor.

Eskiden olduğum kişi ve olabileceğim kişi için dökülen yaşlar.

Sonra yine telsiz cızırtısı duyuyorum ama alete uzanamıyorum. Nefes almak giderek zorlaşıyor ve çok yorgunum. Gözlerimi kapatıyorum; bir yanım hâlâ bunun sadece kötü bir rüya olup olmadığını merak ediyor. Derinlerde bir yerde rüyada olmadığımı biliyorum. Hayat çok nadiren mutlu sonla biten bir peri masalıdır. Hayat, Güzel Çirkindir; bunu bana eşim öğretti. Telsiz tekrar cızırdıyor. Bu o. Duyduğum son sözcükler, duymak istediğim tek şey oluyor:

Umarım uykunda ölürsün.

TEŞEKKÜR

Yazdığım her kitapta onlar olmadan yazamayacağım insanlar var. Daniel, Jonny, Kari, Christine ve Francesca'ya bu kitaptaki yardımları için teşekkür ederim. Ekstra bir teşekkür de Viola Hayden'a; karanlıkta kaybolduğum zaman elimden tutup bir meşale yaktığı için.

Jonny Gellar ve Curtis Brown'daki ekibin tamamına her zaman olduğu gibi çok teşekkür ederim. Özel teşekkürlerim de Ciara Finan, Atlanta Hatch, Kate Cooper, Nadia Mokdad ve Sam Loader'a. Ayrıca Amerika'daki muhteşem temsilcim Kari Stuart'a da çok teşekkür ederim.

Bu kitap, pek çok kitapta yıllardır birlikte çalıştığım editörüm Christine Kopprasch'a adanmıştır. Kendisi harikadır ve en sevdiğim insanlardan biri. Ayrıca Flatiron'daki muhteşem ekibin geri kalanına, kitap aileme çok teşekkür ederim. Özel teşekkürlerim de Bob Miller, Megan Lynch, Malati Chavali, Nancy Trypuc, Katherine Turro, Marlena Bittner, Claire McLaughlin, Erin Gordon, Maxine Charles, Sam Glatt, Amber Cortes, Emily Walters, Frances Sayers, Donna Noetzel, Justine Gardner ve Rhys Davies'e. Rhys kitabın başındaki güzel haritayı tasarladı. Muhteşem kapak için Will Staehle'yi de saygıyla anıyorum. İngiltere'deki editörüm Francesca Pathak ve Pan Macmillan'daki ekibin geri kalanına da çok teşekkür ederim. Ayrıca romanlarıma gözü gibi bakan tüm yabancı yayımcılarıma da teşekkür ederim.

Bu hikâyeye ilham verdiği için İskoç Highlands'e teşekkür ederim. İskoçya'ya her yıl gidiyorum ve dünya üzerinde daha güzel bir yer varsa da ben henüz bulamadım. Hebrid adalarında mahsur kalmak bu kitabın ilk fikrini doğurdu ve mahsur kalınacak daha iyi bir yer düşünemiyorum. Kitapta geçen kurgusal Amberly adası, ismini yeğenim Amber'dan aldı.

Kitaplarıma karşı daima çok nazik olan kütüphanecilere, kitapçılara, gazetecilere ve kitap eleştirmenlerine teşekkür ederim. Ayrıca tüm kitap *blogger*'larına teşekkür ederim. Dünyanın her yerinden gelen o güzel fotoğraflarınızı görmeyi çok seviyorum. Desteğiniz benim için çok ama çok anlamlı ve gerçekten minnettarım. Karakterlerimden birini bu yıl kitap *blogger*'larını onurlandırmak için isimlendirdim. Abby Endler (Crime by the Book) yüz yüze tanıştığım ilk *blogger*'lardan biriydi, bu yüzden de Abby karakteri için ismini ödünç aldım.

Boots'a dünyadaki en iyi köpek olduğu ve yazma kulübemde bana eşlik ettiği için teşekkür ederim. Daniel'a en sevdiğim insan olduğu için teşekkür ederim. En büyük teşekkürüm de okurlarıma. Hikâyelerimi sevdiğiniz için sizi seviyorum ve tüm o güzel fotoğraflarınız, nazik yorumlarınız ve muhteşem desteğiniz için minnettarım. Siz olmasaydınız burada olamazdım ve umarım bu kitabı beğenmişsinizdir.

© Brian Grant

ALICE FEENEY

Alice Feeney, *Sunday Times* ve *New York Times* listelerinde yer alan, kitapları milyonlarca okura ulaşmış bir yazardır. Sekiz roman kaleme alan Feeney'nin eserleri otuz sekiz dile çevrilmiş, birçoğunun hakları da ekran uyarlamaları için satın alınmıştır. Yazarın çoksatan romanı *Ne Yaptığını Biliyorum*'un dizi uyarlaması, 2026 yılında Netflix'te izleyiciyle buluşacaktır.

Alice Feeney, yazarlık kariyerine başlamadan önce on beş yıl boyunca BBC'de gazeteci olarak çalışmıştır. Kaleme aldığı *Güzel Çırkın*, yayımlandığı anda hem *Sunday Times* hem de *New York Times* listelerinde çok satanlar arasına girmiş ve okurlar tarafından büyük bir ilgiyle karşılanmıştır.

Kapak Tasarımı: Will Staehle